

Cuồng Nhiệt Vì Anh

Contents

Cuồng Nhiệt Vì Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	10
4. Chương 4	19
5. Chương 5	26
6. Chương 6	34
7. Chương 7	42
8. Chương 8	50
9. Chương 9	57
10. Chương 10	62
11. Chương 11	68

Cuồng Nhiệt Vì Anh



Giới thiệu

Oa! Hẳn đụng phải “Quý” rồi sao? Cô ấy không phải đã chết 14 năm rồi sao? Hại tâm tình của hần “T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-nhiet-vi-anh>

1. Chương 1

Vào một buổi tối 25 năm trước, hai thế lực hắc đạo lớn Đài Loan – “Ngục Thiên Minh” và “Thanh Diễm Minh” bởi vì tranh giành địa bàn mà ước hẹn ở bờ biển vắng vẻ tại Đài Trung cử hành một hội nghị. Cuối cùng, hai bên đều có ý kiến chung, lấy phạm vi Đài Trung, phân ra Bắc là “Ngục Thiên”, Nam là “Thanh Diễm”. Từ đó về sau hai bên nước giếng không phạm nước sông.

Ngay tại lúc lập ước hẹn bằng miệng, Minh chủ “Ngục Thiên Minh” Lôi Mạnh Thiên cứu sáu bé trai đang

bị người buôn lậu nhập cư trái phép đến nước ngoài. Đứa bé lớn nhất là bảy tuổi, nhỏ nhất là bốn tuổi, tất cả bọn họ vừa sinh ra liền không có cha mẹ, là cô nhi, đều đến từ cùng một cô nhi viện. Vì viện trưởng cô nhi viện nhất thời tham lam, bọn họ mới bị rơi vào trong tay của người buôn lậu.

Bởi vì vợ không thể mang thai, Lôi Mạnh liền giữ lại bên người mình một đứa bé. Sau đó dùng quan hệ cá nhân giúp năm đứa bé khác tìm nhà, để cho bọn họ cũng có thể giống như những đứa nhỏ bình thường vui vẻ lớn lên. Tuy nhiên, năm đứa bé vẫn luôn nhận ông là cha nuôi vì cảm tạ ân tình của ông. Cũng chính vì vậy, sáu đứa bé mặc dù đều có nhà của mình, trong tương lai cũng đi vào các lĩnh vực khác nhau, nhưng tình anh em vẫn liên lạc chặt chẽ.

Vợ Lôi Mạnh Thiên, Thích Tương Ninh nhận thấy sáu đứa bé mỗi người đều có một tính cách, một phong thái riêng không hề giống nhau nên lấy màu sắc đặt cho mỗi người bọn họ một cái nick name ——

Đen, là âm u, là sâu xa khó hiểu, nó lộ ra một cổ tà ác và thần bí, đây là Lôi Hạo, một người đàn ông hoàn toàn thuộc về màu đen, cho nên gọi là “Black”.

Trắng, là hồn nhiên, là chân thành tha thiết, trên thực tế nó lại lạnh lùng mà cao không thể chạm, chính là Tập Diệu Doãn, một người đàn ông tràn đầy màu trắng, cho nên gọi là “White”.

Đỏ, là chói mắt, là lửa nóng, là hào quang sinh động, không có vì thứ gì có thể dao động, đó là Tề Hàn Tinh, một người đàn ông chạy song song với màu đỏ, cho nên gọi là “Red”.

Tím, là tươi đẹp, là cao quý, là một loại mê luyến thật sâu, chính là Tân Trinh, một người đàn ông được màu tím vây quanh, cho nên gọi là “Purple”.

Vàng, là dịu dàng, là thanh lịch, người ta vì nó mà không nhận được tim đập thành thịch, đây là Đàm Diễm Văn, một người đàn ông tạo cảm giác cực kì giống màu vàng, cho nên gọi là “Yellow”.

Xanh, là lo buồn, là tình cảm sâu đậm, chính là Mạnh Vĩ Giác, một người đàn ông lún xuống ở giữa màu xanh, cho nên gọi là “Blue”.

2. Chương 2

“Tần Ngữ Mạt” tiếng thét chói tai tràn đầy hoảng sợ vang trong đêm tối, “Blue” Mạnh Vĩ Giác tỉnh giấc thoát khỏi cơn ác mộng.

Mạnh Vĩ Giác đầu đầy mồ hôi ngồi dậy, thở mạnh, khóe mắt còn đọng lại nước mắt đau thương, nước mắt không thể kiềm chế chảy xuống dọc theo hai gò má, rơi vào đau khổ.

Chuyện đã qua bao lâu rồi? Đã khoảng 14 năm! Nhưng nửa đêm lại quay về trong giấc mộng, hắn hoàn toàn không có cách nào thoát khỏi nó. Hắn vẫn cảm nhận được một khắc rung động kia, thật sâu thấy được sinh mệnh ấy yếu ớt như thế nào.

Nhớ lại, năm ấy hắn 18 tuổi. Đó là một buổi chiều mùa xuân, bầu trời có vẻ âm u, giống như sắp có một trận mưa lớn rớt xuống, bên cạnh trường học có mấy kẻ còn đồ tìm hắn gây chuyện, mấy tên côn đồ canh giữ ở cửa chờ hắn. Nhưng lần này không chỉ khiêu khích giống như những lần trước, bọn chúng lại muốn vui đùa, náo loạn lớn hơn. Bọn chúng có ý muốn dùng xe máy đụng hắn, muốn hù dọa hắn, bắt hắn cầu xin tha thứ. Nhưng nào ngờ đâu, tình trạng lại không khống chế được, ai lại biết...

Tần Ngữ Mạt lại xông vào đẩy thân thể hắn ra, cô vì hắn mà bị xe đụng. Tần Ngữ Mạt giống như con búp bê nằm trong vũng máu ở ngay trước mắt hắn Từng hình ảnh giống như cây kim đâm vào da thịt của hắn, đau đến thậm chí suốt đời này hắn cũng không thể nào quên được.

Nghĩ tới cô mới 14 tuổi, vì hắn mà biến thành một làn khói nhẹ, tim của hắn đau, không có cách nào tha thứ chính bản thân mình, hắn luôn tự trách bản thân, bởi vì cô vô tội.

Nếu như ngay từ đầu hắn dùng lực lượng của “Ngục Thiên Minh”, cảnh cáo những tên côn đồ kia không nên trêu chọc hắn, hoặc là đánh nhau với chúng một trận, để cho chúng biết bản lĩnh của hắn như thế nào. Chứ không áp dụng thái độ tiêu cực, cho là hờ hững thì bọn chúng sẽ mất mặt, sẽ bỏ cuộc, có lẽ.... Bây giờ ‘có lẽ’ thế nào thì chuyện cũng đã xảy ra, cô đã chết, mang theo tiếc nuối của 14 năm ra đi, hắn mặc dù còn sống, nhưng lại mang theo áy náy suốt 14 năm trời.

Cho đến giờ, hắn vẫn không thể hiểu được vì sao tình cảm của cô đối với hắn lại chân thành, tha thiết như vậy? Cô vì hắn mà bất chấp nguy hiểm, dùng khí đó đầu phải ai cũng có, hướng chỉ hắn luôn cự tuyệt tình yêu của cô, luôn để cô mong đợi, khuôn mặt cô luôn làm người ta đau lòng.

Hắn không thể nào làm cho thời gian quay trở lại, càng không thể làm cho bi kịch kia không xảy ra. Nhưng đời này, hắn vĩnh viễn không thể quên được cô gái nhỏ vì hắn mà ngọc nát hương tan.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu thẳng vào nhà. Trên ngọn cây trong sân, con chim kêu chiêm chiếp, rót cuộc trí nhớ đêm qua đã thức tỉnh, nhưng vết thương vẫn khổ sở, đau đớn ở trong lòng, thời gian không thể dễ dàng chữa khỏi.

Mạnh Vĩ Giác xuống giường, đi về phía ban công, để cho gió nhẹ phẩy đi mệt mỏi trên mặt, đón chào ngày mới bắt đầu.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, mấy ngày liên tiếp Mạnh Vĩ Giác luôn nằm mơ thấy Tần Ngữ Mạt, luôn tỉnh dậy trong tiếng hét sợ hãi của chính mình. Thời gian giống như quay về 14 năm trước, tâm trạng của hắn không thể nào bình tĩnh lại được. Vì vậy hôm nay hắn đi tới nhà của “Yellow” Đàm Diễm Văn.

“Hai chúng ta thật ăn ý, tôi đang muốn gọi điện thoại cho cậu, cậu đã tới rồi”. Rót một ly nước trái cây cho Mạnh Vĩ Giác, Đàm Diễm Văn theo hắn ngồi xuống sofa.

Mạnh Vĩ Giác nhẹ nhàng cười một tiếng, lại rơi vào trầm tư, uống nước trái cây.

Cảm thấy Mạnh Vĩ Giác có chút không tập trung, Đàm Diễm Văn yên lặng quan sát hắn một lát, trong lòng cũng hiểu được một số chuyện, nhưng không muốn trực tiếp chọc phá, nên hỏi: “Blue, cậu làm sao vậy, sắc mặt không được tốt lắm?”

Sau một hồi lâu, Mạnh Vĩ Giác mới nhẹ giọng nói: “Mấy ngày nay, ngày nào tôi cũng nằm mơ thấy Tần Ngữ Mạt”.

Quả nhiên như hắn nghĩ, Đàm Diễm Văn khe khẽ thở dài, đau lòng nói: “Blue, cậu vì sao phải đau khổ như thế chứ, chuyện cũng đã qua mười mấy năm rồi, cho dù trong mơ cậu muốn cô ấy trở về trăm ngàn lần, cô ấy cũng không thể chờ về được, không phải sao?”

“Tôi biết rõ người chết không thể sống lại, nhưng tôi không thể khống chế được trái tim mình, cũng không thể khống chế được giấc mộng của mình, tôi nợ cô ấy nhiều như vậy, có muốn trả, cũng không trả được”.

“Blue, cậu không cần phải tự trách bản thân, cậu không nợ cô ấy cái gì, cũng chỉ có thể trách cô ấy quá si tình mà thôi”.

“Si tình cũng có lỗi sao?” Mạnh Vĩ Giác không nhịn được vì Tần Ngữ Mạt mà hỏi.

“Cô ấy si tình không sai, nhưng cũng không phải lỗi của cậu” Đàm Diễm Văn bình tĩnh nói. “Ban đầu nếu Tần Ngữ Mạt không lao ra, cô ấy sẽ không chết, cậu cũng sẽ không chết. Với bản lĩnh của cậu, trước khi xe máy đụng một giây, cậu cũng thoát được rồi, hơn nữa mấy tên côn đồ kia không phải muốn đụng cậu, chỉ là cô ấy đột nhiên lao ra, bọn chúng cũng bất ngờ giống như cậu, mới có thể không khống chế được, tạo thành bi kịch”.

Đây là sự thật, nhưng Tần Ngữ Mạt chết cũng là sự thật, cho dù có hàng ngàn hàng vạn lí do, hắn cũng không thể không tự trách bản thân mình.

“Blue, chuyện đã qua rồi, cậu đừng làm khó bản thân mình nữa, tôi tin Tần Ngữ Mạt liệu mình cứu cậu, không phải để cho cậu đau khổ, chẳng nhẽ cậu muốn cô ấy chết không nhắm mắt?”

Mạnh Vĩ Giác thở dài, buồn buồn nói: “Yellow, tôi rất muốn đến thăm mộ cô ấy, nhìn mặt cô ấy một lần, nói với cô ấy vài lời”.

“Tôi nghĩ cậu nên bỏ cái ý nghĩ này đi! Cậu quên rồi sao? Ban đầu cậu cũng muốn cứu Tần Ngữ Mạt, nhưng người của nhà họ Tần từ đầu tới cuối đều không tha thứ cho cậu, bọn họ đuổi cậu ra khỏi bệnh viện, không để cho cậu trực bên ngoài phòng cấp cứu, không để cho cậu thấy mặt Tần Ngữ Mạt lần cuối cùng, thậm chí ngay cả tang lễ cũng không để cho cậu tham dự, cuối cùng còn chuyển nhà. Bây giờ cứ cho là cậu tìm được bọn họ, bọn họ liệu có thể nói cho cậu biết Tần Ngữ Mạt chôn ở nơi nào sao?”

“Bọn họ có thể không nói cho tôi biết, nhưng mười mấy năm qua tôi chưa một lần đến thăm mộ cô ấy, trong lòng luôn có cảm giác áy náy”.

“Nếu cậu đến thăm mộ cô ấy, nhìn thấy mặt cô ấy, cậu sẽ không áy náy nữa sao?”

“Tôi.....”

“Blue, cậu không cần phải lừa mình dối người, cậu đeo trên người xiềng xích quá nặng, cũng không phải đến mộ của cô ấy nói vài câu là có thể bỏ, nói không trừng áy náy trong lòng cậu còn sâu hơn”. Đàm Diễm Văn dừng một chút lại nói tiếp: “Blue, cậu vì cái chết của cô ấy mà khép chặt trái tim của mình, đủ để cậu trả giá rất lớn rồi, cứ cho là cậu nợ cô ấy một phần tình cảm thì cũng đã trả xong rồi”.

Mạnh Vĩ Giác vẫn im lặng thật lâu, cái chết của Tần Ngữ Mạt đối với hắn là một đả kích quá lớn, để cho hắn khép chặt trái tim của chính mình, cự tuyệt xâm nhập tình cảm của người khác.

“Thật là tốt biết bao nhiêu nếu như Tần Ngữ Mạt không chết”. Mạnh Vĩ Giác nhin không được cảm khái nói.

“Không cần phải nói để làm cho mình thêm khổ sở, trên thế giới này có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, không phải ai cũng có thể khống chế được”. Đàm Diễm Văn vỗ vỗ bờ vai của hắn, nhẹ giọng nói “Cậu nên nghỉ ngơi đi, điều chỉnh tâm trạng một chút. Cậu là bác sĩ, nắm giữ sinh mệnh của rất nhiều người, không chăm sóc tốt bản thân mình, làm sao có thể giúp những bệnh nhân khác được?”

“Tôi biết rõ”. Mạnh Vĩ Giác gật đầu.

“Không nên chỉ biết, cậu cũng làm luôn đi, nếu không Tần Ngữ Mạt chết đi thật không đáng giá”. Đàm Diễm Văn cười một tiếng, tha thiết nói: “Buổi sáng Red gọi điện thoại nói cho tôi biết, tập đoàn Đế Á nghỉ phép ở Khẩn Đình, câu lạc bộ thứ sáu chính thức hoạt động, White đã giúp chúng ta đặt phòng, để cho chúng ta xuống phía nam nghỉ phép, nhân cơ hội này cậu nên thả lỏng chính mình”.

“Yellow, tôi.....”

“Đây là ý tốt của White, cậu không nên cự tuyệt, hơn nữa ngoại trừ Black đang ở Mỹ, chúng tôi đều đến đông đủ, rất khó mới có được, còn công việc của cậu, cậu lại càng không cần phải lo, bệnh viện nhà mình, hơn nữa còn có bác Mạnh và mấy anh trai của cậu, cậu đi một tuần tuyệt đối không có vấn đề gì”.

Mạnh Vĩ Giác bất đắc dĩ cười, cũng không có lí do cự tuyệt “Cậu giúp tôi tính toán tốt như vậy, tôi không đi cũng không được”.

“Blue, cậu không cần suy nghĩ gì cả, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là được rồi”.

Đặt mình ở Khẩn Đình, lại đang bị “Purple” Tân Trinh, “Yelloww” Đàm Diễm Văn, “Red” Tề Hàn Tinh và bà xã của hắn Lâm Ngôn Hi, còn có “White” Tập Diệu Doãn với vợ sắp cưới Lâm Thần Hoan vây quanh, Mạnh Vĩ Giác mấy ngày này cuộc sống cũng thả lỏng được tâm trạng, nhưng ở trong lòng vẫn lo lắng.

“Red, cậu có thể làm cho bản thân mình giống chúng tôi một chút được không? không thì cách xa chúng tôi ra một chút!” Thấy Tề Hàn Tinh từ đầu đến chân giống như một “cô gái xấu” – trên mặt thoa một tầng phấn thật dày, đỉnh đầu là tóc dài quăn quăn giống như bị sét đánh, một bộ đầm hồng hồng tím tím như bà thím.... Tân Trinh không nhịn được cau mày.

Hắn có thể chấp nhận Red là siêu sao, ra khỏi nhà là phải cải trang, để tránh trở thành tiêu điểm bị mọi người truy đuổi, nhưng người này lại không có mắt thẩm mỹ, thích làm cho mình xấu xí, vì thế mà một bàn trai xinh, gái đẹp bọn họ mất đi sáng chói.

Tề Hàn Tinh mở tròng hai mắt tinh nghịch, nói: “Tôi cảm thấy hình dáng của tôi rất tốt, luôn có một vẻ phong tình đặc biệt!”

“Có một vẻ phong tình đặc biệt?” Nếu như không phải không muốn làm mất đi hình tượng cao quý, ưu nhã của mình ở trước mặt mọi người, hẳn thật muốn hét lên, người này là mắt gà chọi hay sao? Dáng vẻ của bản thân mình như vậy mà bảo là có một vẻ phong tình đặc biệt?

“Blue, cậu cảm thấy thế nào?” huých nhẹ bên tay trái của Mạnh Vĩ Giác, Tề Hàn Tinh đứng lên, quay một vòng, giả bộ phong tình, còn nháy mắt mắt đưa tình với Mạnh Vĩ Giác.

Nghiêm túc quan sát Tề Hàn Tinh một chút, Mạnh Vĩ Giác lập lòe cười, nói: “Rất đặc biệt”.

“Nghe thấy chưa?” Tề Hàn Tinh hếch cằm nhìn Tân Trinh khiêu khích.

“Nghe thấy, đúng là rất đặc biệt, đặc biệt ‘xấu xí!’” Tân Trinh nói rồi huých tay phải của Đàm Diễm Văn, hỏi “Yellow, tôi nói đúng không?”

“Tôi nói, hai người các cậu đến đây để nghỉ phép, không phải đến để cãi nhau”. Đàm Diễm Văn buồn bực lắc đầu, lúc vẫn còn ở cô nhi viện, “Red” và “Purple” luôn thích đấu võ mồm, đã qua hơn 30 tuổi rồi mà một chút cũng không thay đổi.

“Anh Tân” Lâm Thần Hoan không nhịn được, phát biểu ý kiến của mình: “Không phải là em nói tốt cho anh rể, nhưng mà anh cũng thật là kì quái, nơi này người đẹp nhiều như mây, người này so với người kia còn đẹp hơn, anh không vui vẻ thưởng thức, lại nhìn chằm chằm anh rể em, anh nói xem thế là thế nào?”

“Anh...” Tân Trinh cảm thấy mình thật oan ức, từ khi đi vào câu lạc bộ, một người đẹp cũng chẳng trông thấy, ở đâu ra như mây?

Tề Hàn Tinh cười rất hả hê, dùng sức vỗ tay nói: “Nói rất hay, rất hay!”

“Anh rể, nhưng mà bây giờ bộ dạng của anh đúng là rất xấu”. Lâm Thần Hoan bồi thêm một câu.

Đổi lại là Tân Trinh hả hê, nói: “Nói rất chính xác!”.

“Rất tốt” Tập Diệu Doãn lạnh lùng liếc Tề Hàn Tinh và Tân Trinh một cái, “Hai người nào loạn đủ chưa? Cũng lớn cả rồi, còn như trẻ con”.

Nói xong, lại nghe được âm thanh của ly thủy tinh rơi xuống đất, vỡ vụn, tiếp theo lại là tiếng nói êm ái “thật xin lỗi”, thu hút ánh mắt chú ý của mọi người.

Thời gian giống như ngừng trôi, nhìn cô gái kia liên tiếp nói xin lỗi với cô nàng phục vụ, Mạnh Vĩ Giác khiếp sợ không thể lên tiếng.

“Xinh đẹp!” Tân Trinh giật mình, than thở.

“Không bình thường, Purple của chúng ta bị điện giật rồi!” Tề Hàn Tinh liếc Tân Trinh một cái đầy giễu cợt, Purple luôn tự cao, nghĩ tìm được một người để hấn khen ngợi là xinh đẹp cũng rất khó.

Khó có thể nhìn thấy mỹ nhân động lòng người như vậy, Tân Trinh cũng chẳng thèm khua môi múa mép cãi nhau với Tề Hàn Tinh, chỉ mãi ngắm nhìn.

“Chưa từng thấy có cô gái nào xinh đẹp lại có khí chất như vậy”. Luôn an tĩnh ngồi bên tay phải Tề Hàn Tinh, Lâm Ngôn Hi không nhịn được lên tiếng khen ngợi.

“Ai nói, bà xã của anh có phong cách hơn, xinh đẹp hơn so cô ấy ”. Tề Hàn Tinh nũng nịu ôm chặt eo của cô.

Lâm Ngôn Hi kéo tay của hấn ra, nhẹ giọng nói: “Anh nghiêm chỉnh một chút đi!”.

“Đừng!” Tề Hàn Tinh hôn xuống má cô, làm nũng nói.

“Red, cậu đừng độc ác như vậy được không? Cậu không cần mặt mũi, nhưng chúng tôi cần, cậu nhìn xem bản thân mình bây giờ ăn mặc thành cái dạng gì, phụ nữ hôn phụ nữ, nhìn được sao?”

“Cậu không phải đang vội vàng nhìn người đẹp sao? Thế nào lại có thời gian rảnh rỗi trông nom tôi vậy?” Tề Hàn Tinh không tình nguyện buông Lâm Ngôn Hi ra.

“Cô ấy đi rồi”. Đàm Diễm Văn cười cười, trả lời thay Tân Trinh.

“Không trách được!” Tề Hàn Tinh bưng tỉnh kêu lên.

Mạnh Vĩ Giác đột nhiên đứng lên, mọi người chưa kịp phản ứng, đã vội vàng đuổi theo cô gái vừa nãy dưng vào cô nàng phục vụ.

“Cậu ta sao vậy?” Tân Trinh không giải thích được hỏi những người khác đang ngồi.

“Chẳng lẽ... Ngay cả Blue của chúng ta cũng bị điện giật rồi?” Mặc dù chuyện này không có nhiều khả năng, nhưng Tề Hàn Tinh lại không nhận được ôm tâm tình lãng mạn mong đợi, Blue có quá nhiều đau khổ, cần có tình yêu tới chiếu sáng cuộc đời của hắn.

“White, cậu nói thế nào?” So với hành vi thường ngày của Mạnh Vĩ Giác, Đàm Diễm Văn loáng thoáng nghĩ thấy một tia không bình thường.

Tập Diệu Doãn có điều suy nghĩ, kết luận nói: “Chẳng phải chờ một chút sẽ biết sao?”.

Mạnh Vĩ Giác không biết tại sao mình lại muốn đuổi theo cô gái này, người đã chết không thể sống lại, nhưng cô ấy rất giống Tần Ngữ Mạt! Mười bốn năm không phải ngắn, ai cũng sẽ thay đổi. Nếu như 14 năm trước Tần Ngữ Mạt không chết, cô ấy cũng sẽ giống như cô gái này.

Nhìn bóng lưng xa lạ ngay trước mặt, cô đang ở trong vườn hoa, ngẩng đầu hít thở không khí trong lành, hắn định lên tiếng, nhưng tiếng nói lại nghẹn trong cổ họng, không thoát ra được.

Cảm giác giống như có ai đó đang nhìn mình, cô chậm rãi quay người lại, yên lặng nhìn hắn một lúc, nở nụ cười dịu dàng như nước làm hiện lên lúm đồng tiền nho nhỏ, “Mạnh Vĩ Giác”.

Mạnh Vĩ Giác ngẩn ngơ nhìn cô, cô gọi tên hắn, nụ cười của cô, tiếng nói của cô rất giống Tần Ngữ Mạt... Mãi đến khi có cơn gió thổi qua mặt hắn, hắn mới run rẩy lên tiếng: “Cô là Tần Ngữ Mạt?”.

Tiếng cười dịu dàng, dễ nghe hòa vào trong gió, cô lắc đầu cười cười: “Một người đã chết 14 năm, có thể đứng đây nói chuyện với anh sao?”.

Một lúc lâu sau, Mạnh Vĩ Giác vẫn im lặng, đến khi tâm trạng bình tĩnh trở lại, hắn mới buồn buồn hỏi: “Cô không phải là Tần Ngữ Mạt?”.

“Tất nhiên tôi không phải Tần Ngữ Mạt rồi, tôi là Tần Ngữ Nghê, là em gái sinh đôi của Tần Ngữ Mạt”.

“Em gái sinh đôi?”.

“Đúng vậy! Ngữ Mạt không nói cho anh biết sao?”. Thấy Mạnh Vĩ Giác lắc đầu, Tần Ngữ Nghê cười khanh khách, nói: “Ngữ Mạt không nói với anh về tôi, nhưng lại nói với tôi rất nhiều chuyện về anh, còn cho tôi xem hình của anh nữa. Ngữ Mạt cất tấm hình trong ví da của chị ấy, giữ gìn rất cẩn thận. Anh cũng không thay đổi gì so với 14 năm trước”.

Mạnh Vĩ Giác khẽ thở dài thất vọng. Hắn biết không thể có chuyện Tần Ngữ Mạt vẫn còn sống, nhưng lại hi vọng cô gái này chính là Tần Ngữ Mạt.

“Anh hi vọng tôi là Ngữ Mạt sao?”. Tần Ngữ Nghê mở đôi mắt to tròn, trong suốt, nhìn Mạnh Vĩ Giác.

“Tôi rất hi vọng Tần Ngữ Mạt còn sống”. Mạnh Vĩ Giác chân thành nói.

Tần Ngữ Nghê cup mắt xuống, buồn buồn nói: “Tôi cũng hi vọng chị ấy còn sống”.

“Cô..... ba mẹ cô có khỏe không?”

“Ba mẹ tôi rất tốt, cảm ơn anh đã quan tâm”.

“Tôi.....” Mạnh Vĩ Giác muốn nói gì đó, nhưng không biết nên nói gì cho đúng.

Tần Ngữ Nghê hiểu được tâm trạng của hần, chân thành nói: “Chuyện của Ngữ Mạt, là do tự chị ấy lựa chọn, không phải lỗi của anh. Anh không cần trách bản thân mình, nếu không chị ấy cũng rất đau khổ”.

Trong khoảnh khắc ấy, Mạnh Vĩ Giác cảm thấy ấm áp trong lòng, Tần Ngữ Nghê không trách cứ hần.

“Cám ơn cô. Nếu có thể, tôi rất muốn nhờ cô chuyển một tiếng ‘xin lỗi’ của tôi tới ba mẹ cô”.

“Tôi có thể chuyển lời giúp anh, nhưng anh cũng không nợ ba mẹ tôi cái gì. Ba mẹ tôi trước kia có nói gì không hay với anh, cũng chỉ vì không kiềm chế được xúc động, nên anh cũng không cần phải để ý”. Ánh mắt cô nhìn hần tràn ngập áy náy.

Nhìn vào mắt cô, hần cảm thấy ánh mắt của cô thật dịu dàng, ấm áp, rất giống ánh mắt của Tần Ngữ Mạt 14 năm trước, làm cho người ta thương tiếc không nỡ tổn thương, nhưng hần.... Mạnh Vĩ Giác buồn buồn, nhẹ giọng nói: “Ba mẹ cô rất tốt sao? họ không nói gì, nhưng tôi....”.

“Chị!” Một tiếng gọi cắt đứt lời nói của Mạnh Vĩ Giác.

Tần Ngữ Nghê lo lắng nhìn em gái vội vàng chạy đến giống như lính cứu hỏa, nói: “Ngữ Quyên, em đừng chạy nhanh như vậy!”

Chưa đến 10 giây, Tần Ngữ Quyên đã chạy tới trước mặt Tần Ngữ Nghê, tức giận quát: “Em tìm khắp nơi nhưng không thấy chị, lo lắng muốn chết”.

“Chị chỉ đi dạo một chút thôi, không phải mất tích”. Tần Ngữ Nghê đưa tay vén mấy sợi tóc của Tần Ngữ Quyên bị gió thổi loạn, sau đó kéo tay e gái, nhẹ nhàng lên tiếng: “Chị giới thiệu với em một người, anh ấy là Mạnh Vĩ Giác”.

Tần Ngữ Quyên mở to hai con mắt tò mò, nhìn chăm chăm vào Mạnh Vĩ Giác, như muốn nhìn xem hần có gì đặc biệt.

“Đây là Tần Ngữ Quyên, em gái tôi”. Tần Ngữ Nghê nhìn Mạnh Vĩ Giác, giới thiệu Tần Ngữ Quyên với hần.

“Chào cô”. Mạnh Vĩ Giác nhìn Tần Ngữ Quyên, nhẹ nhàng lên tiếng. Hần biết rõ tên của mình tuyệt đối không xa lạ với người nhà họ Tần, hần gián tiếp hại chết Tần Ngữ Mạt, người nhà họ Tần sao có thể không biết hần được.

“Chào anh”. Tần Ngữ Quyên nhìn Mạnh Vĩ Giác khẽ gật đầu.

Mạnh Vĩ Giác kinh ngạc nhìn thái độ bình tĩnh của Tần Ngữ Quyên. Người nhà họ Tần không hận hần sao?

“Mạnh Vĩ Giác, chuyện đã qua rồi. Anh không cần biến tình cảm của Ngữ Mạt thành nỗi đau của bản thân, chị ấy sẽ rất đau lòng. Chúng tôi còn có việc nên đi trước, hẹn gặp lại”. Tần Ngữ Nghê nhìn hần, rồi kéo Tần Ngữ Quyên, xoay người rời đi.

Mạnh Vĩ Giác nhìn bóng lưng xinh đẹp rời đi, trong lòng đan xen những cảm xúc phức tạp. Hần không ngờ lại gặp được người nhà họ Tần, gặp được em gái sinh đôi của Tần Ngữ Mạt, hần với cô là hai người xa lạ, nhưng lại có cảm giác rất quen thuộc. Cô rất giống Tần Ngữ Mạt, cảm giác nhẹ nhàng như gió xuân, nụ cười của cô ấm áp như tia nắng giữa trời đông lạnh giá. Chẳng qua, Tần Ngữ Mạt hồn nhiên, e thẹn, còn cô lại là cô gái phóng khoáng, quyến rũ.

Trước đây, mẹ của Tần Ngữ Mạt vừa khóc vừa mắng hần, không chịu nhận lời xin lỗi của hần. Hần cứ nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ nhận được sự tha thứ của người nhà họ Tần, vậy mà hôm nay, Tần Ngữ Nghê lại tha thứ cho hần, khiến hần thật bất ngờ. Tất cả đều là thật sao?

Hần không biết vì sao trong lòng lại vẫn không thoải mái, luôn có cảm giác áy náy. Nhìn Tần Ngữ Nghê, lại nghĩ đến Tần Ngữ Mạt đã chết, trong lòng luôn có cảm giác đau nhói, hần hi vọng có thể bù đắp cho cô, nhưng mà....

Đã sửa bởi keoponggon lúc 10.04.2014, 19:11, lần sửa thứ 2.

Mạnh Vĩ Giác tinh thần không tập trung quay lại phòng ăn vườn hoa (cái này là chỗ mà mọi người ngồi khi này ý, tổ thấy gọi hơi kì kì nhưng nguyên bản nó là như thế ^^), mọi người thấy vậy cũng đành kiềm chế tò mò trong lòng lại, tạm thời gác lại chuyện này, cho đến đêm khuya yên tĩnh.

“Được rồi! Ngôn Hi cũng vui vẻ đi nghỉ ngơi rồi. Chỉ còn lại năm người chúng ta, cậu có thể giải thích chuyện xảy ra chiều nay rồi, tại sao lại xông ra ngoài gấp như vậy, muốn đuổi theo cô gái ấy làm gì?” Tề Hàn Tinh là người đầu tiên không nén nổi tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Mạnh Vĩ Giác nhìn mọi người một cái, dừng một chút, nói: “Cô ấy rất giống Tần Ngữ Mạt”.

“Chỉ vì cô ấy giống Tần Ngữ Mạt nên cậu đuổi theo?” Tần Trinh không tin nhìn chằm chằm Mạnh Vĩ Giác, hần bị tẩu hỏa nhập ma hay sao mà chỉ cần nhắc đến Tần Ngữ Mạt thì đầu óc sẽ biến thành độn phụ như thế. Thật buồn cười, hần cho rằng một người đã chết có thể từ trong mộ nhảy ra hay sao chứ.

“Cậu làm sao hiểu được, khi cậu nghĩ rằng một người đã chết rồi, đột nhiên người đó lại xuất hiện sờ sờ trước mắt cậu, thì lòng của cậu sẽ không thể yên ổn được. Cứ xem như không phải cô ấy thì cậu vẫn muốn chính tai mình nghe cô ấy phủ nhận”. Bọn họ chưa ai gặp mặt Tần Ngữ Mạt, dĩ nhiên không thể cảm nhận được một khắc rung động kia rồi.

“Kết quả là chính tai cậu nghe cô ấy nói cô ấy không phải Tần Ngữ Mạt, đúng không?” Thật ra, Tập Diệu Doãn đã sớm nghĩ đến, chỉ có Tần Ngữ Mạt mới có thể làm Blue mất khống chế như vậy.

Mạnh Vĩ Giác gật đầu, không che dấu được tâm trạng thất vọng, “Cô ấy là Tần Ngữ Nghê, em gái xinh đôi của Tần Ngữ Mạt”.

“Tần Ngữ Mạt có em gái xinh đôi?”. Đàm Diễm Văn ngạc nhiên hỏi: “Nhưng tại sao chưa bao giờ nghe cậu nhắc đến?”.

“Hôm nay tôi cũng mới biết”.

“Chẳng trách được cậu lại nói cô ấy giống Tần Ngữ Mạt”. Tần Trinh rút cuộc đã hiểu được tại sao Mạnh Vĩ Giác lại kích động như vậy.

“Blue, cô ấy có biết cậu là ai không?”. Đàm Diễm Văn quan tâm hỏi.

“Biết, Tần Ngữ Mạt đã kể với cô ấy về tôi”. Mạnh Vĩ Giác có thể đoán được sau đó mọi người sẽ hỏi cái gì, nên cũng nói luôn: “Tần Ngữ Nghê rất hòa nhã, không làm khó tôi chuyện gì. Cô ấy còn nói tôi không cần áy náy vì cái chết của Tần Ngữ Mạt, tôi cũng gặp được em gái của cô ấy ‘Tần Ngữ Quyên’, thái độ cũng rất tốt”.

Đàm Diễm Văn rút cuộc cũng an tâm, “Hiện tại, trong lòng cậu có thoải mái hay không?”.

Mạnh Vĩ Giác chậm rãi thở dài, lắc đầu, “Tôi không biết”.

“Cái gì gọi là không biết?”. Tề Hàn Tinh tức giận nhú mày, “Blue, đến giờ cậu còn không chịu tha thứ cho bản thân mình sao?”.

Mạnh Vĩ Giác im lặng không lên tiếng.

“Tôi thật sự bị cậu làm cho tức chết mất, cậu nghĩ mình là ai, chàng trai si tình sao?”. Tề Hàn Tinh hừ lạnh một tiếng, không đành lòng nhìn hần tự hành hạ bản thân mình như vậy, “Nếu Tần Ngữ Mạt còn sống, cậu sẽ tiếp nhận tình cảm của cô ấy, không để cho cô ấy phải chịu tổn thương?”.

Mạnh Vĩ Giác chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này. Khi nhà họ Mạnh thu nhận hần, để cho hần trở thành một thành viên của nhà họ Mạnh, hần chỉ có duy nhất một suy nghĩ là cố gắng học tốt, tương lai có thể đi theo bước chân của ba nuôi, trở thành một bác sĩ giỏi, đền đáp công ơn nuôi dưỡng của ba mẹ nuôi, đây là mục tiêu cả cuộc đời, hần chưa bao giờ suy nghĩ đến vấn đề tình cảm. Ban đầu Tần Ngữ Mạt cực khổ theo đuổi, hần đã nghĩ như thế. Cho đến sau khi cô chết, hần càng khép chặt trái tim của mình, không biết tình cảm hần dành cho ngoại trừ áy náy thì còn có gì?

“Blue, người nhà họ Tần đã tự nguyện tha thứ cho cậu, cậu cần gì phải khẳng định làm khổ mình như vậy?”. Đàm Diễm Văn nhìn không được lên tiếng khuyên nhủ.

Mạnh Vĩ Giác sau một hồi trầm ngâm, sâu kín nói: “Nợ ân tình còn có thể trả, nợ tình cảm muốn trả cũng rất khó khăn”.

Đàm Diễm Văn khe thở dài, vừa bất đắc dĩ, vừa đau lòng nói: “Thật không biết nên khuyên cậu làm thế nào cho đúng?”. Blue chính là một người trọng tình cảm, mặc dù giữa hần và Tần Ngữ Mạt không có tình yêu nam nữ, nhưng Tần Ngữ Mạt lại vì hần mà chết, cô ấy và hần phải dây dưa với nhau cả đời, làm sao hần có thể quên cô được đây.

“Blue, không ai bắt cậu phải quên đi Tần Ngữ Mạt, chỉ hi vọng cậu có thể mở rộng trái tim mình, tìm kiếm hạnh phúc của cậu”. Tập Diệu Doãn vỗ vai Mạnh Vĩ Giác, quan tâm nói.

“White, tôi hiểu”.

“Khuya rồi, mọi người cũng nên nghỉ ngơi đi”. Tập Diệu Doãn ra lệnh, dẫn đầu đi ra ngoài, trả lại yên tĩnh cho Mạnh Vĩ Giác, để cho hần một mình suy nghĩ.

Tần Ngữ Nghê chính là Tần Ngữ Mạt, 14 năm trước cô chưa chết. Vụ tai nạn 14 năm trước đã đưa cô đến gần kề với cái chết, nhưng thật may, cô đã vượt qua và có thể tiếp tục sống. Ba mẹ cô đã nhờ bác sĩ cấp cứu, cũng là bạn của họ, lừa dối Mạnh Vĩ Giác rằng cô đã chết. Đối mặt với nước mắt và sự cầu xin của ba mẹ, cô chỉ có thể im lặng để cho Mạnh Vĩ Giác nghĩ rằng mình đã chết.

Vì để cho cô bắt đầu lại cuộc sống mới, ba mẹ đã sửa lại tên cho cô, từ Tần Ngữ Mạt trở thành Tần Ngữ Nghê. Không bao lâu sau thì họ đưa cô đến Canada, sống nhờ nhà của một người họ hàng. Một năm sau thì gia đình cô cũng chuyển đến Canada, thẩm thoát cũng đã trôi qua 14 năm rồi.

14 năm qua cô sống rất khổ sở, thể xác ở Canada nhưng tâm hồn cô vẫn còn ở Đài Loan. ‘Mạnh Vĩ Giác’ ba chữ này đi theo cô như hình với bóng, không biết hần có áy náy trong lòng vì cái chết của mình hay không, cô muốn biết hần sống có tốt hay không, muốn biết..... rất nhiều, rất nhiều nữa, cô không thể nào quên được hần. Ba mẹ không đành lòng nhìn cô sống khổ sở như vậy, quyết định cho cô một cơ hội. Trong vòng 3 tháng, cô phải khiến cho Mạnh Vĩ Giác yêu Tần Ngữ Nghê, cầu hôn với cô. Nếu không cô sẽ phải hoàn toàn quên đi Mạnh Vĩ Giác.

Cô không có một chút lòng tin nào vào chính mình, thời gian 3 tháng không phải là dài, ván cờ này không thể không chơi, đây là cơ hội duy nhất để cô tìm được hạnh phúc cho chính mình.

“Chị, sao chị còn chưa ngủ?”. Nửa đêm tỉnh dậy, Tần Ngữ Quyên nhìn thấy Tần Ngữ Nghê đang đứng ở ban công, mặc cho gió biển thổi rối tung mái tóc. Tần Ngữ Quyên xuống giường, lo lắng cầm áo khoác mỏng khoác lên người cô.

Dịu dàng cười với em gái, Tần Ngữ Nghê cầm lấy áo khoác mặc vào, “Chị không ngủ được”.

Tần Ngữ Quyên nhìn cô, đau lòng trách cứ: “Em chưa thấy đêm nào chị ngủ không yên như thế này, có phải buổi tối gặp được Mạnh Vĩ Giác nên chị mới như thế này, chị thích giày vò mình như vậy sao?”.

“Thật xin lỗi, tại chị không kiềm chế được. 14 năm rồi, chị rốt cuộc đã gặp được anh ấy, trong lòng chị rất kích động!”.

Nhìn vào ánh mắt tràn đầy nhu tình của Tần Ngữ Nghê, Tần Ngữ Quyên không thể tức giận được, “Chị, em thật sự không biết phải nói thế nào với chị, em không ngờ chị có thể yêu một người sâu đậm như vậy. Rốt cuộc Mạnh Vĩ Giác đã cho chị ăn bùa mê thuốc lú gì để cho chị yêu anh ta như vậy?”. 14 năm qua, cả nhà bọn họ vẫn tránh né không nhắc đến vấn đề này, không muốn chị cô nhớ đến Mạnh Vĩ Giác, thế nhưng không nhắc đến không chắc đã quên, có khi nỗi nhớ ấy đã mọc rễ thật sâu ở trong lòng rồi, bất kì ai cũng không thể thay đổi được.

Tần Ngữ Nghê nhớ lại khi lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Vĩ Giác: “Ngày ấy, chị muốn đi đưa lưu bút cho một người bạn cùng lớp đang bị ốm, khi đi qua trường của Mạnh Vĩ Giác thì thấy có vài tên côn đồ đang trọc ghẹo một cô gái. Chị không nhìn được muốn giúp cô gái kia giải vây, ai ngờ chẳng những không giúp được người ta, lại bị bọn chúng trêu đùa. Lúc đó Mạnh Vĩ Giác xuất hiện, anh ấy không giống những người qua đường liếc mắt làm ngơ, anh ấy đã giúp đỡ bọn chị thoát khỏi mấy tên côn đồ. Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, trái tim của chị đã đập thật nhanh. Anh ấy có ánh mắt u buồn nhưng rất dịu dàng, thái độ rất nhã nhặn, đứng đắn, toàn thân anh ấy giống như một khối nam châm có sức hút rất lớn.

“Em thấy chị đem anh ta phóng đại lên rồi, bởi vì anh ta cứu chị, nên chị mới sùng bái anh ta như thần tượng như vậy”.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Tần Ngữ Nghê sâu kín nói: “ Sau này, mấy người bạn tốt cùng lớp giúp chị tìm thông tin về anh ấy, dần dần, chị có thể hiểu được anh ấy nhiều hơn, cũng xác định tình cảm mà chị dành cho anh ấy rất nghiêm túc. Chị thường chạy đến trường học tìm anh ấy, dùng cảm thổ lộ tình cảm của mình, nhưng anh ấy lại luôn áy náy cự tuyệt...chị biết anh ấy không muốn làm chị tổn thương, nhưng cũng không muốn lừa dối tình cảm của chị”.

“Anh ấy không tiếp nhận tình cảm của chị làm chị rất buồn, nhưng lại không căm ghét anh ấy, chắc là do số mệnh, cho dù anh ấy không yêu chị nhưng chị cũng sẽ không hối hận vì mình đã yêu anh ấy”.

Tần Ngữ Quyên rất xúc động vì tình cảm sâu đậm của Tần Ngữ Nghê, nhưng vẫn chẳng thể nào hiểu được, chỉ có thể nói: “Mẹ nói chị là người rất cố chấp, một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ không thay đổi, bây giờ em đã hiểu được những lời mẹ nói”.

Tần Ngữ Nghê vén mấy sợi tóc rối lên vành tai, nhàn nhạt lên tiếng: “Có lẽ mẹ nói đúng, chị đúng là con người như vậy, đối với tình cảm rất cố chấp, nên mới ngốc nghếch dây dưa không chịu buông ra”.

“Không biết Mạnh Vĩ Giác có thể cảm nhận được tình cảm của chị hay không?”. Tần Ngữ Nghê cố chấp như vậy không thể không khiến Tần Ngữ Quyên lo lắng, mặc dù bề ngoài của chị cô nhu nhược, tính tình cũng ôn hòa, nhưng bên trong lại rất kiên cường, khi đã quyết định chuyện gì, không ai có thể thay đổi được”.

“Chị, em thật sự không hiểu, chị yêu anh ta như vậy, nhưng lại không ép buộc anh ta đáp lại tình cảm của mình, không phải rất mâu thuẫn sao?”.

Tần Ngữ Nghê cười cười: “Có đôi khi chị cũng không hiểu, nhưng mà chị nghĩ, thật lòng yêu một người là hi vọng người ấy có thể hạnh phúc, vui vẻ. Vì thế mà chị cũng chỉ hi vọng Mạnh Vĩ Giác có thể hạnh phúc và vui vẻ”.

Tần Ngữ Quyên bắt đầu dĩ thử dài, bó tay với Tần Ngữ Nghê.

“Chị, chị nên nghỉ ngơi đi, đừng quên mục đích mà chị đến đây, hôm nay có thể gặp được Mạnh Vĩ Giác đúng như dự đoán của chị, nhưng tiếp theo vẫn còn một đoạn đường dài đang chờ chị phải đi nữa đấy”.

Tần Ngữ Nghê nhẹ nhàng gật đầu một cái, theo Tần Ngữ Quyên lên giường đi ngủ.

3. Chương 3

Suốt một đêm, Mạnh Vĩ Giác cơ hồ không thể chợp mắt được nên quyết định dậy thật sớm.

Mặc thêm áo ngủ, hẩn xoay người đi tới ban công, gió biển thổi qua tạt vào mặt làm cho mặt hẩn lạnh ngắt, trong không khí còn mang theo vị mặn mặn của biển, khiến cho người ta không nhịn được mà hít một hơi thật dài tinh hoa của đất trời.

Sáng sớm nơi đây rất yên tĩnh, tâm trạng có thể hòa vào biển rộng mênh mông. Mạnh Vĩ Giác bỏ xuống lo lắng trong lòng, tinh thần sảng khoái đưa mắt nhìn cảnh vật của câu lạc bộ. Cả câu lạc bộ là sự kết của những thiết bị Hiện Đại với phong cách ưu nhã, lãng mạn của Châu Âu, mang lại cho người ta cảm giác rất mới mẻ, độc đáo.

Nhìn ngắm một lúc, tầm mắt của hẩn rơi vào hồ bơi nằm ngoài câu lạc bộ, những thiết bị trò chơi trên mặt nước lúc này không còn hoạt động náo nhiệt nữa, nó yên tĩnh đặt mình giữa đất trời.

Trước đây hẩn có thói quen bơi lội vào sáng sớm, nhưng từ sau chuyện của Tần Ngữ Mạt, thói quen này cũng theo đó biến mất. Sau khi du học ở Mĩ trở về, hẩn lo sợ cha mẹ biết được bản thân vẫn còn tự trách vì cái chết của Tần Ngữ Mạt, sợ những cơn ác mộng làm ảnh hưởng đến người trong nhà, nên một mình dọn

ra ngoài ở. Trong vườn hoa của căn nhà hần ở cũng có hồ bơi, nhưng hần lại càng không có cơ hội bơi lội vào sáng sớm.

Người tới câu lạc bộ nghỉ phép đa số bây giờ còn đang ngủ, trong hồ bơi không có lấy một bóng người, hần có thể nhân cơ hội này bơi lội vài vòng, thả lỏng suy nghĩ.

Mạnh Vĩ Giác vừa suy nghĩ, vừa xoay người chuẩn bị trở về phòng thay quần áo, đúng lúc này ánh mắt hần liếc thấy một bóng dáng quen thuộc.

Hần quay người lại chăm chú nhìn, đúng là Tần Ngữ Nghê.

Nhìn Tần Ngữ Nghê, Mạnh Vĩ Giác không tự chủ được lại nghĩ đến Tần Ngữ Mạt, nếu Tần Ngữ Mạt không chết, cô ấy sẽ có dáng vẻ như thế nào, giống như Tần Ngữ Nghê sao? Có lẽ sẽ giống nhau, cũng có lẽ không giống, giờ đây tất cả đều đã không thể biết được. Sinh mạng con người thật mong manh, chỉ trong nháy mắt có thể quay về bụi bặm, hóa thành hư vô, cảm giác giống như ra đi rất tự nhiên, nhưng lại để cho người sống vô vàn tiếc nuối và đau đớn, cho dù năm tháng trôi qua, cũng rất khó có thể quên được.

Hình như cảm thấy được ánh mắt của Mạnh Vĩ Giác đang nhìn, đột nhiên Tần Ngữ Nghê quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau.

Mặc dù cách nhau một khoảng cách khá xa, nhưng Mạnh Vĩ Giác có thể cảm nhận được ánh mắt của cô có chứa một vẻ chuyên tâm kì lạ, trên người người cô toát ra vẻ dịu dàng như nước, lúc này đây, hần đã quên mất Tần Ngữ Mạt, quên đi bóng dáng giống như mây đen bao phủ trong lòng hần. ánh mắt của hần chỉ dừng lại ở Tần Ngữ Nghê.

Không biết hai ánh mắt say mê quần quýt nhau bao lâu, đột nhiên hai người đồng thời tỉnh táo lại, gật đầu với nhau một cái xem như chào hỏi, sau đó Tần Ngữ Nghê lại chuyên tâm khởi động làm ấm người để xuống nước.

Mạnh Vĩ Giác đắn đo, không biết có nên theo kế hoạch lúc trước bơi lội vài vòng hay không, đột nhiên trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, hần không chậm trễ chút nào quay về phòng thay quần áo, đi xuống lầu.

Nhìn Tần Ngữ Nghê tự do bơi lội trong hồ bơi, tư thế cực kì đẹp mắt, Mạnh Vĩ Giác không thể tự chủ ngẩn ngơ ngắm nhìn cảnh đẹp trước mắt.

Một loại cảm giác kì lạ ở trong lòng tản mát ra ngoài, lần này hần không nghĩ tới Tần Ngữ Mạt nữa, cũng không tìm kiếm bóng dáng của Tần Ngữ Mạt trên người Tần Ngữ Nghê, chỉ đơn thuần ngắm nhìn cô gái trước mắt, toàn thân cô toát lên một vẻ đẹp tự nhiên nhưng không hề mất đi vẻ dịu dàng, vẻ đẹp ấy giống như hương thơm mê hoặc lòng người vậy.

Không biết qua bao lâu, Tần Ngữ Nghê nhìn Mạnh Vĩ Giác ở phía trước, nhẹ nhàng lắc đầu, cười khanh khách: “Tại sao anh không xuống bơi?”.

Mạnh Vĩ Giác cười cười, không trả lời vấn đề của cô, chỉ nói: “Cô bơi rất khá”.

Tần Ngữ Nghê leo lên hồ bơi, quay trở về cái dù, cầm lấy áo choàng tắm mặc vào, bước về phía hần.

“Thân thể của tôi không tốt, cho nên từ nhỏ tôi thường xuyên vận động, điều dưỡng thân thể của mình, bơi lội là một trong những môn vận động tôi thích nhất”.

“Chẳng trách cô bơi tốt như vậy, giống như nàng tiên cá trong nước vậy”. Mạnh Vĩ Giác nhẹ nhàng khen.

“Cám ơn anh đã khen, tôi chưa bao giờ nghĩ mình lại bơi tốt như vậy”. Tần Ngữ Nghê ngáy ngô nhìn Mạnh Vĩ Giác, gương mặt tuấn đạt nhu hòa, một vẻ u sầu nhàn nhạt, tạo cho hần một phong cách tao nhã, cộng thêm một chút hơi thở của một nhà nghệ thuật gia.

Hần bị cô nhìn say đắm như vậy nên có chút bối rối, không biết phải làm sao, cố làm ra vẻ bình tĩnh, hắng giọng hỏi: “Trên người tôi có gì sao?”.

Tần Ngữ Nghê cười cười lắc đầu, thật thà nói: “Xin lỗi anh, tại anh rất đẹp trai, nên tôi không kiềm chế được mà nhìn anh mất hồn như vậy”.

Mạnh Vĩ Giác không nghĩ cô nói chuyện lại thẳng thắn như vậy, lúc này tay chân hắn càng thêm luống cuống.

“Thật xin lỗi, tôi luôn luôn nghĩ gì nói đấy, nếu như có nói gì không phải, mong anh bỏ qua”.

Mạnh Vĩ Giác không biết nên nói gì cho đúng, vội vàng nói sang chuyện khác: “Tôi có việc muốn nhờ cô giúp một tay, không biết cô có thể giúp tôi hay không?”.

“Chuyện gì?” Tần Ngữ Nghê hỏi.

“Cô có thể nói cho tôi biết mộ của Tần Ngữ Mạt ở đâu được không, để cho tôi có thể thấy mặt cô ấy một lần?” Mạnh Vĩ Giác kỳ vọng nói.

Tần Ngữ Nghê trầm mặc, đưa mắt nhìn về phía xa.

“Không thể nói cho tôi biết sao?” Mạnh Vĩ Giác không khỏi nhíu chặt chân mày.

“Chuyện đã qua rồi anh cần gì phải truy cứu nữa chứ? Cho dù anh thấy, anh có thể nói gì?” Tần Ngữ Nghê thản nhiên nói.

Mạnh Vĩ Giác khẽ thở dài, buồn buồn nói: “Tôi biết rõ đối với người đã chết, tôi trừu nói xin lỗi cũng không thể nói được gì, nhưng nếu ngay cả câu ‘thật xin lỗi’ mà cũng không thể nói, lương tâm tôi sao có thể thanh thoi được”.

“Anh đến bây giờ còn không hiểu sao? Anh không nợ Ngữ Mạt cái gì, Ngữ Mạt cũng không cần lời xin lỗi của anh”. Ánh mắt ngập tràn dịu dàng nhìn hắn, Tần Ngữ Nghê hy vọng mình có thể thẳng thắn tất cả, xóa bỏ đi đau khổ trong nội tâm của hắn, nhưng cô không thể.

Bởi vì nếu hắn biết cô là Tần Ngữ Mạt, với cá tính của hắn, hắn có thể vì mắc nợ mà tiếp nhận tình cảm của cô, đây không phải là kết quả mà cô muốn, cũng không phải kết quả người nhà của cô muốn có. Hạnh phúc miễn cưỡng mà có, đó không phải là hạnh phúc chân chính, tình yêu bởi vì gượng ép mà có, đối với hắn thật không công bằng, thứ mà cô cần là tình yêu chân thành, hắn không cần phải vì cô cưỡng nhiệt mà yêu cô.

Là như thế này sao? Mạnh Vĩ Giác cười khổ một tiếng, không muốn tranh cãi gì, kiên trì nói: “Có thể nói cho tôi biết được không?”.

“Tôi rất muốn nói cho anh biết, nhưng đối với anh cũng chẳng có ý nghĩa gì, Ngữ Mạt đã từng nói một câu – chị ấy chưa bao giờ hối hận vì sự lựa chọn của mình, nên xin anh đừng để cho chị ấy ‘không hối hận’ lại phải tiếc nuối”.

“Tôi không hiểu rõ ý của cô là gì?”. Mạnh Vĩ Giác không hiểu.

“Có một ngày anh sẽ hiểu”.

Cứ tưởng rằng nếu như Tần Ngữ Nghê không oán hận hắn, cô sẽ nói cho hắn biết. Nhưng sự việc hoàn toàn không phải như vậy, khiến cho Mạnh Vĩ Giác không khỏi nghi ngờ, “Cô không nói cho tôi biết mộ của Tần Ngữ Mạt ở đâu, có phải bởi vì gia đình cô vẫn không tha thứ cho tôi, nên cô không thể dễ dàng nói cho tôi biết phải không?”.

“Anh hiểu lầm rồi” để giảm gánh nặng trong lòng hắn, cô chỉ có thể giải thích “Thật ra thì mộ của Ngữ Mạt không ở Đài Loan, cho dù anh có biết, cũng không có ý nghĩa gì”.

“Không có ở Đài Loan?”.

“Vâng, cả nhà chúng tôi chuyển đến Canada, dĩ nhiên không thể để một mình chị ấy ở lại Đài Loan được”.

Cảm giác là lạ, nhưng không thể nói rõ được lạ ở chỗ nào, vừa lúc đó, có một vài nhóm người đi vào hồ bơi, tiếng nói cười huyền ảo phá vỡ không gian yên tĩnh của Mạnh Vĩ Giác và Tần Ngữ Nghê.

“Thật xin lỗi, tôi không thể nói chuyện với anh được rồi, Ngữ Quyên có lẽ đã dậy, nếu tôi không trở về phòng, lại khiến nó lo lắng chạy xung quanh đi tìm tôi, tôi phải đi rồi, hẹn gặp lại”. Tần Ngữ Mạt quyến luyến nhìn hắn một cái, lưu luyến rồi khỏi hồ bơi.

Rốt cuộc đã biết được Tần Ngữ Mạt được chôn cất ở đâu, tuy nhiên nó lại ở tận Canada xa xôi, muốn nhìn cũng không phải nhìn được ngay, Mạnh Vĩ Giác không khỏi thở dài, thầm nghĩ chỉ có thể tạm thời gác lại chuyện này.

:bird: tình hình là ta đã trở lại và ăn hại hơn xưa. :-D :-D

Còn chưa trở về phòng, Mạnh Vĩ Giác đã bị nhân viên câu lạc bộ chặn lại, nói Đàm Diễm Văn và mọi người đang ở phòng ăn vườn hoa chờ hần, hần mới chỉ đi được nửa đường, liền quay đầu đi tới phòng ăn vườn hoa.

“Cậu thật tốt, mới sáng sớm đã không thấy bóng dáng đâu, cậu đi đâu, tán gái à?” Tề Hàn Tinh vẻ mặt mập mờ nhìn Mạnh Vĩ Giác, trêu chọc nói.

Mạnh Vĩ Giác im lặng, kéo ghế ngồi xuống, hướng phục vụ gọi một phần bữa sáng.

“Thành thật khai ra, cậu mới đi bồi dưỡng tình cảm cùng với mỹ nữ nào?” Tề Hàn Tinh vẫn chưa từ bỏ ý định dò hỏi.

Cười cười lắc đầu, Mạnh Vĩ Giác cái gì cũng không nói.

Tân Trinh hừ lạnh một tiếng, “Cậu nghĩ ai cũng giống như cậu hả, vừa thấy mỹ nữ thì sắc tính lại đại phát”.

Mặt Tề Hàn Tinh đỏ lên, lo lắng nhìn Lâm Ngôn Hi một cái, vội vàng mắng: “Purple, tôi không có đắc tội với cậu... cậu đừng có khích bác chia rẽ chúng tôi!”. Không thể phủ nhận, trước khi hần gặp Ngôn Hi, hần rất phong lưu, nhưng từ sau khi gặp Ngôn Hi, hần đã không chạm qua bất kì phụ nữ nào.

“Tôi nói đều là sự thật, tất cả mọi người có thể làm chứng, Blue, tôi nói oan cho Red sao?”.

Mạnh Vĩ Giác giơ hai tay lên đầu hàng, “Không nên kéo tôi vào chiến tranh giữa các cậu”.

“Đồ vô dụng!” Tân Trinh xem thường liếc Mạnh Vĩ Giác một cái, chuyển ánh mắt sang Đàm Diễm Văn, nhưng hần còn chưa nói gì, Đàm Diễm Văn đã học Mạnh Vĩ Giác giơ hai tay lên, ý bảo hần cũng không muốn tham gia chiến trường.

“Cậu nghĩ ai cũng giống như cậu, sợ thiên hạ không loạn hả!” Tề Hàn Tinh tức giận trừng mắt Tân Trinh một cái.

“Cậu không cần chột dạ, rồi đổ tội lên đầu tôi”. Đó là sự thật, Tân Trinh có chết cũng sẽ không thừa nhận.

“Tôi chột dạ cái gì hả? Chuyện của tôi bà xã tôi là rõ nhất, ở trước mặt cô ấy, một chút bí mật tôi cũng không có”. Tuy rằng đúng là như thế, hần từng có lịch sử phong lưu, nhưng Tề Hàn Tinh cũng không suy nghĩ nhiều, cũng không phải Ngôn Hi so đo với hần, hần chỉ muốn vạch rõ ranh giới với trước kia.

“Thật sao?”. Tân Trinh chuyển ánh mắt hoài nghi sang phía Lâm Ngôn Hi, muốn cô chứng thực.

Chỉ thấy Lâm Ngôn Hi cười cười, không nói cái gì.

“Purple, cậu không cần ghen tị với tình cảm của tôi và Ngôn Hi mà muốn phá đám, nếu cậu có bản lĩnh thì tự mình đi mà tìm!”

“Sớm biết hai người các cậu âm ỉ như vậy, đã không để cho hai người các cậu đi tới đây”. Đàm Diễm Văn không nhịn được, lắc đầu nói.

“Hai người bọn họ ngày nào mà không đấu võ mồm với nhau thì đó mới là kì quái!”. Tập Diệu Doãn lạnh lùng liếc Tề Hàn Tinh cùng Tân Trinh một cái, sau đó như có điều suy nghĩ, quay sang nhìn Mạnh Vĩ Giác, lên tiếng hỏi: “Blue, cậu có chuyện gì sao?”.

“Tôi? Không có chuyện gì!” Mạnh Vĩ Giác trực tiếp trả lời.

“Sao lại không có chuyện gì?” Tề Hàn Tinh mắt nhìn thẳng vào hần, “Cậu cùng người ta trò chuyện lâu như vậy, cho dù không nói ra tia lửa, thì cũng nên nói chút gì!”. Lại nói cũng thật trùng hợp, ngay từ lúc ở gian phòng, hần vì chờ Ngôn Hi trang điểm ăn mặc, vì vậy rồi rảnh không có chuyện gì chạy đến ban công nhìn ra xa quang cảnh bốn phía, không ngờ hần lại thấy Blue cùng một cô gái vóc người uyển chuyển trò chuyện quên hết trời đất, mặc dù hần chỉ nhìn thấy sau lưng cô gái kia, nếu như hần đoán không lầm, cô gái kia là chính Tần Ngữ Nghê.

“Ai vậy?” Tân Trinh hào hứng bừng bừng nhìn Mạnh Vĩ Giác.

Vốn không hy vọng mọi người vì hấn lo lắng, tức giận, đem một ngày nghỉ thật tốt làm cho không vui, vừa mới quyết định đem chuyện vừa rồi để ở trong lòng, nhưng không như mong muốn, Mạnh Vĩ Giác không thể làm gì khác hơn nói: “Thật ra thì cũng không có gì, sáng sớm tôi chỉ là thấy Tần Ngữ Nghê đi bơi, chạy đi tìm cô ấy hỏi một số chuyện”.

“Cậu chạy đi hỏi cô ấy Tần Ngữ Mạt chôn cất ở nơi nào?” trong lòng Mạnh Vĩ Giác đang suy nghĩ gì, Đàm Diễm Văn lại không rõ.

Mạnh Vĩ Giác yên lặng gật đầu một cái.

“Nhưng cô ấy không chịu nói cho cậu biết?” Tập Diệu Doãn phán đoán.

“Không, cô ấy nói với tôi, chỉ là mộ Tần Ngữ Mạt không có ở Đài Loan, ở Canada”.

Tề Hàn Tinh buồn cười, nhướn mi nói: “Có lầm hay không? Quê quán của cô ấy không ở Canada, người nhà họ Tần sao phải đem mộ của cô ấy đến Canada?”.

“Người nhà họ Tần di dân đến Canada, mộ Tần Ngữ Mạt dĩ nhiên cũng dời đến Canada”. Mặc dù bản thân cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng hấn vẫn không có lý do gì nghi ngờ Tần Ngữ Nghê.

“Cái này Người nhà họ Tần cũng chơi quá tốt, người di dân, mộ cũng di dân theo, vậy tổ tiên nhà họ Tần có hay không cũng di dân theo?” Lâm Thần Hoan hỏi.

Tập Diệu Doãn cứng chiều xoa đầu Lâm Thần Hoan, ý bảo cô không cần nghịch ngợm.

“Blue, chuyện này đến đây chấm dứt, cậu cũng không cần cố chấp, không phải là không thể đến mộ Tần Ngữ Mạt nhìn mặt cô ấy một cái, cậu đã gặp Tần Ngữ Nghê nói lên thành ý của cậu, Tần Ngữ Mạt nếu không an táng ở Đài Loan, cũng không có cách nào khác, không cần canh cánh trong lòng.” Đàm Diễm Văn thử khuyên nhủ.

“Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy”. Mạnh Vĩ Giác có chút bất đắc dĩ nói.

“Không như vậy, cậu còn muốn như thế nào nữa, đi một chuyến đến Canada sao?” Tề Hàn Tinh không thích hấn tự làm khổ mình như vậy, chuyện gì cũng không buông ra, kết quả chỉ làm khổ mình, một chút ý nghĩa cũng không có.

Mạnh Vĩ Giác lẳng lặng không nói một câu, trầm nghĩ hấn không thể không đi Canada, chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.

“Blue, thả lỏng một chút, cậu tới đây nghỉ phép, cho dù trời có sập xuống, cũng chờ sau này quay về Đài Bắc hãy nói”. Tân Trinh nói.

“Thật xin lỗi, vì chuyện của tôi, khiến mọi người mất vui rồi”. Mạnh Vĩ Giác nhìn mọi người xin lỗi.

“Không cần nói như vậy, chúng ta là anh em tốt”. Tập Diệu Doãn vỗ vỗ vai của hấn.

“Được rồi! Chúng ta bàn bạc kế hoạch hôm nay, muốn lái xe đi ra ngoài, hay là ở lại Cầu Lạc Bộ” Đàm Diễm Văn nhẹ nhàng linh hoạt, phá tan không khí nặng nề.

“Đi Giai Nhạc Thủy cũng được, đi xem những tảng đá hình thù kỳ quái”. Tân Trinh đề nghị.

“Đừng đem tôi và Ngôn Hi vào” thân mật ôm chặt hông của Lâm Ngôn Hi, Tề Hàn Tinh lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai trộm hôn lên môi Lâm Ngôn Hi, “Cả ngày hôm nay tôi muốn cùng ta bà xã ở lại phòng ân ái”.

Lâm Ngôn Hi nghe vậy hai gò má nhanh chóng nhuộm đỏ, vội vàng kéo tay Tề Hàn Tinh ra, trừng mắt liếc hấn một cái, cà lăm nói: “Mọi người. mọi người không cần nghe anh ấy nói lung tung!”.

“Quý háo sắc!” Tân Trinh làm bộ rất tao nhã mắng.

“Cậu không phải cười tôi, ngày nào đó cậu bị mũi tên của thần tình yêu bắn trúng, cậu sẽ biết rõ mình cùng tôi không có khác nhau”.

Tân Trinh tự kỷ gầy gầy sợi tóc rủ xuống trán, rất không chấp nhận nói: “Thật sao?”.

“Tôi không muốn lãng phí thời gian nghe hai người các cậu tôi một câu, cậu một câu nữa”. Tập Diệu Doãn quả quyết nói: “Hôm nay là Chủ nhật, khắp nơi đều là người, bộ dáng Red bây giờ cũng không thích hợp đi lại bên ngoài, chúng ta nên ở lại Câu Lạc Bộ đánh golf”.

Tề Hàn Tinh ăn mặc một bộ nam không ra nam, nữ không ra nữ, thả hấn đi ra ngoài bên ngoài dọa người, thật sự rất không có đạo đức, vì vậy mọi người không có ý kiến với quyết định của Tập Diệu Doãn.

Nhìn mặt trời dần dần lặn về tây, một ngày sắp qua, Tần Ngữ Nghiê lại như cũ mệt mỏi đứng ở ban công.

Phải lấy hết can đảm, cô mới dám gọi điện thoại cho anh họ giúp cô hỏi thăm Mạnh Vĩ Giác, biết được” tập đoàn Đế Á” nghỉ phép ở Khẩn Đình, Câu Lạc Bộ sắp hoạt động, cô phỏng đoán hấn có thể sẽ vì quan hệ với Tập Diệu Doãn mà xuất hiện ở đây, vì vậy cô đặt trước một gian phòng ở Câu Lạc Bộ, kiên nhẫn chờ đợi, sau đó lại ngày hôm qua lại bay về Đài Loan, đến Câu Lạc Bộ.

Dọc theo con đường này, cô giống như là lấy được may mắn, tất cả đều rất thuận lợi, đầu tiên là phòng đầy ngập khách ở Câu Lạc Bộ, theo như cô mong muốn nhìn thấy Mạnh Vĩ Giác, vậy mà, mặc dù bây giờ bọn họ gần trong gang tấc, cảm giác lại giống như tận phía xa chân trời.

Cô một lòng một dạ chỉ muốn nhìn thấy hấn, lại không nghĩ đến trong lòng của hấn luôn giữ lại một nỗi ám ảnh trong thời gian dài, cái chết của Tần Ngữ Mạt khắc thật sâu vào tim hấn, cho nên Tần Ngữ Mạt mặc dù thúc đẩy cô và hấn gặp gỡ nhưng lại trở thành chướng ngại ở giữa cô và hấn.

Cô lừa gạt Mạnh Vĩ Giác cô và Tần Ngữ Mạt là chị em sinh đôi, hấn thấy cô tự nhiên sẽ nghĩ đến Tần Ngữ Mạt, sự tồn tại của cô không ngừng nhắc nhở hấn mắc nợ Tần Ngữ Mạt, dưới tình huống như thế, hấn làm sao có thể yêu cô?

Mới hai ngày mà thôi, cô đã có một loại cảm giác lực bất tòng tâm, trận này tranh giành hạnh phúc, đến tột cùng cô có bao nhiêu phần thắng?

“Chị, chúng ta xuống lầu dùng cơm có được hay không?” ngồi chồm hổm xuống bên cạnh Tần Ngữ Nghiê, Tần Ngữ Quyên đau lòng lấy tay vén lại mấy sợi tóc của cô bị gió thổi loạn, “Chị đã ở trong phòng buồn bực suốt một ngày, nếu không đi xuống hóng mát một chút, sẽ buồn bực mà sinh ra bệnh”.

“Ngữ Quyên, chị.”

“Chị không cần nói với em rằng chị không đói” Tần Ngữ Quyên hiểu rất rõ cắc đứ lời của cô, “Chị chưa ăn bữa ăn sáng, đồ ăn Trung Quốc chỉ ăn vài miếng, chị cũng không phải là Thần Tiên, làm sao không đói bụng?”.

Làm chị nhưng lại không thể chăm sóc em gái, ngược lại phải khiến em gái chăm sóc mình, Tần Ngữ Nghiê thật sự rất áy náy, “Ngữ Quyên, thật xin lỗi, còn phải để cho em lo lắng cho chị”.

“Chị, chị tốn thời gian mười bốn năm làm cho ba mẹ cảm động, mới có thể bay trở về Đài Loan, bây giờ chị nên cố gắng nắm chặt từng giây từng phút, không phải ngồi ở chỗ này nghĩ đông nghĩ tây, chuyện đó không thể giúp gì được cho chị”.

“Chị hiểu rõ, chỉ là.” Chờ đợi lâu như vậy, thời gian lại ngắn như vậy, nội tâm của cô áp lực thật sự rất lớn, vào lúc này thấy Mạnh Vĩ Giác cố chấp vì chuyện của Tần Ngữ Mạt cố tình không vui, cô không có biện pháp không nóng nảy.

“Chị, em không hiểu trong lòng chị đang lo lắng chuyện gì, nhưng mà em rất thực tế nhắc nhở chị một chuyện, thời gian của chị có hạn, ba tháng rất nhanh sẽ đi qua”. Đem cô từ ghế sofa kéo lên, Tần Ngữ Quyên lại nói tiếp: “Em nhớ tối ngày hôm qua chị còn tràn đầy ý chí chiến đấu, nếu không có kết quả, cũng phải vì mình cố gắng, chị bây giờ cái gì cũng không cố gắng, mặt cứ như đưa đám, vậy chị cần gì phải khổ sở bay về Đài Loan?”.

Bản thân phản chấn, Tần Ngữ Nghiê lên tinh thần nói: “Chị đi rửa mặt trước rồi chúng ta xuống lầu ăn cơm”.

Nhìn thấy cô lại tìm được sức sống, Tần Ngữ Quyên vui vẻ giúp cô chọn quần áo, nếu như may mắn, tối nay nói không chừng có thể gặp lại Mạnh Vĩ Giác.

oài!! xin lỗi mọi người nhé, ta nhầm tên nhân vật Lâm Thần, ta đã sửa lại là Lâm Thần Hoan rồi.

Đã sửa bởi keoponggon lúc 10.04.2014, 17:59, lần sửa thứ 2.

Câu Lạc Bộ có ba phòng ăn, một kiểu Trung Quốc, một kiểu phương tây, một phong cách Châu Âu, trừ kiểu phòng ăn phương tây vị trí tại vườn hoa, tất cả hai cái còn lại đều ở bên trong phòng, nhưng mặc kệ, phòng bên ngoài cũng tốt, phòng bên trong cũng được, tối nay đều không còn chỗ ngồi.

“Hồng bét! Chúng ta tối quá muộn, phòng nào cũng đầy khách rồi.” Tần Ngữ Quyên hao tâm tổn trí nhíu mày, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, thế nào nhìn cũng không có chỗ ngồi trống.

“Thật xin lỗi, đều tại chị.” Tần Ngữ Nghe tự trách nói.

Vẫn hi vọng có thể ngồi ở dưới trời sao ăn cơm, vào lúc này hi vọng đã biến mất, Tần Ngữ Quyên khổ sở trong lòng, nhưng cũng không đành lòng nặng nề trách móc cô, “Chị, không sao! Tối hôm nay chúng ta ăn ở trong phòng cũng được, ngày mai lại xuống ăn lần nữa.”

Tần Ngữ Nghe gật đầu một cái, tràn đầy áy náy chuẩn bị cùng Tần Ngữ Quyên trở về phòng, vừa lúc đó, một phục vụ đi tới, cung kính hỏi: “Tần tiểu thư, các cô muốn dùng bữa sao?”

Rất ngạc nhiên vì sao phục vụ lại biết cô họ “Tần”, Tần Ngữ Nghe và Tần Ngữ Quyên không hiểu nhìn nhau một cái, trả lời: “Đúng vậy!”

“Vậy xin mời Tần tiểu thư cùng tôi tới đây.” Làm một động tác tay mời mọc, phục vụ dẫn đầu đi về phía trước.

Không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì, Tần Ngữ Nghe và Tần Ngữ Quyên chú ý đi theo phục vụ, không bao lâu cô đã nhìn thấy Mạnh Vĩ Giác, trong lòng có chút hiểu.

Thật ra thì ý kiến muốn mời Tần Ngữ Nghe dùng cơm cùng bọn họ là của Tề Hàn Tinh, không phải Mạnh Vĩ Giác, chỉ thấy Tần Ngữ Nghe đi tới bên cạnh họ, Mạnh Vĩ Giác mới đứng dậy chào hỏi, “Tần tiểu thư, chúng tôi thấy các cô không tìm được chỗ ngồi, nếu như các cô không ngại, vậy thì chúng ta cùng nhau dùng cơm.”

Quan sát nét mặt bọn họ đều biểu đạt thành ý hoan nghênh, Tần Ngữ Nghe cũng vui vẻ tiếp nhận nói: “Thật xin lỗi, làm phiền mọi người.”

“Không sao, không sao, nhiều người càng vui mà!” Lâm Thần Hoan nhiệt tình đứng lên, kéo Tần Ngữ Nghe và Tần Ngữ Quyên ngồi xuống.

Gọi món ăn xong, Mạnh Vĩ Giác hướng Tần Ngữ Nghe và Tần Ngữ Quyên giới thiệu từng người, “Đàm Diễm Văn, Tề Hàn Tinh, Lâm Ngôn Hi, Lâm Thần Hoan, Tập Diệu Doãn, Tân Trinh.” Nói xong, quay lại hướng mọi người mọi người giới thiệu, “Đây là Tần Ngữ Nghe và em gái của cô ấy Tần Ngữ Quyên.”

Tần Ngữ Nghe và Tần Ngữ Quyên nhìn mọi người cười cười, gật đầu một cái, “Chào mọi người.”

“Tần tiểu thư, nghe nói cả nhà các cô đã di dân đến Canada?” Tề Hàn Tinh thân thiện hỏi.

Gật đầu một cái, Tần Ngữ Nghe cười khanh khách nói: “Nếu như mọi người không chê, xin cứ gọi tôi là Ngữ Nghe, gọi em gái tôi là Ngữ Quyên.”

Vui vẻ tiếp nhận đề nghị của Tần Ngữ Nghe, Tề Hàn Tinh lại thân thiết hỏi: “Ngữ Nghe, vậy các cô lần này về Đài Loan ghé thăm, hay là về thăm người thân?”

“Chúng tôi không còn người thân nào ở Đài Loan, lần này mục đích chủ yếu là trở về nghỉ dưỡng.”

“Vậy các cô định ở lại Đài Loan bao lâu?”

Ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Mạnh Vĩ Giác, Tần Ngữ Nghe nói: “Ngữ Quyên ở lại một vài ngày rồi sẽ trở về, còn tôi muốn xem tình hình như thế nào đã, có thể dài, cũng có thể ngắn.”

Chống lại ánh mắt nhu tình như nước của Tần Ngữ Nghê, chúng như có thiên ngôn vạn ngữ muốn bày tỏ với hắn, Mạnh Vĩ Giác không khỏi áy náy, nội tâm dâng lên một cỗ hỗn loạn, hắn không khỏi nghĩ muốn né tránh cảm giác lạ lẫm này, vì vậy quay đầu đi, né tránh ánh mắt của Tần Ngữ Nghê.

Mặc dù Mạnh Vĩ Giác và Tần Ngữ Nghê ánh mắt giao nhau chỉ có mấy giây, Tề Hàn Tinh vẫn tinh tường bắt được, nhưng hắn lại giả vờ như cái gì cũng không thấy, tiếp tục hỏi: “Một mình cô ở lại Đài Loan, người nhà của cô sẽ yên tâm sao?”

“Tôi cũng lớn như vậy rồi, Đài Loan cũng là quê hương của tôi, cũng không có gì không tốt để ba mẹ tôi phải lo lắng cả.”

“Thời gian ở lại Đài Loan này, cô có kế hoạch gì không?”

“Tôi không có bất kỳ kế hoạch gì, cũng chẳng có bạn bè nào, phải đi đâu cũng chưa biết, tất cả mọi việc đều tùy hứng.” Tần Ngữ Nghê thản nhiên nói.

Giống như là lấy được giải thưởng hạng nhất, cả khuôn mặt Tề Hàn Tinh sáng lên, “Nếu như cô tới Đài Bắc, hoan nghênh cô tới nhà tôi làm khách.”

“Red”, một nỗi kích động khiến Mạnh Vĩ Giác không nhận được ngắt lời, “Cậu cũng nên cho người ta thử với, không cần hỏi không ngừng như vậy, sẽ đem người ta dọa sợ mất.”

Tần Ngữ Nghê dịu dàng cười cười, thoải mái nói: “Không sao, ở Đài Loan tôi không có bạn bè gì, khó có được cơ hội quen biết mọi người, tôi thật sự rất vui.”

Khiêu khích liếc Mạnh Vĩ Giác một cái, Tề Hàn Tinh tha thiết nói tiếp: “Ngữ Nghê, nếu như cô có chuyện gì muốn hỏi chúng tôi, cô cứ hỏi, nếu tôi biết nhất định sẽ trả lời.”

Tần Ngữ Nghê chỉ hơi hơi cười, cái gì cũng không nói, Tần Ngữ Quyên lại tràn đầy nghi ngờ mở miệng hỏi: “Thật xin lỗi, tôi có thể hỏi anh...anh rốt cuộc là đàn ông hay là phụ nữ?” Nghe hắn âm thanh là đàn ông, nhưng quần áo của hắn lại như phụ nữ, cái này làm cho cô không thể phân biệt được.

Phì một tiếng, Tân Trinh nhận không được bật cười, cũng không lo mất đi hình tượng ưu nhã mà hắn luôn tự hào

“Cái này thì có cái gì buồn cười?” Tề Hàn Tinh tức giận trừng mắt nhìn Tân Trinh một cái.

“Anh ấy là anh rể tôi, cô nói xem anh ấy là đàn ông hay phụ nữ?” Lâm Thần Hoan cũng không nhận được cười nói

Ánh mắt Tề Hàn Tinh chuyển sang điềm tĩnh, ngồi dựa vào bên cạnh Lâm Ngôn Hi, Tần Ngữ Quyên có chút hiểu, nhưng vẫn có chuyện cô còn chưa rõ, “Vậy sao anh lại ăn mặc và trang điểm như bà thím vậy?”

“Đầu óc cậu ta có chút vấn đề, cô không cần để ý đến cậu ta!” Tân Trinh thừa dịp chê bai bai.

“Cô không cần nghe anh Tân nói lung tung, anh ấy đùa với cô đấy, anh rể tôi là đàn ông, lại là người nổi tiếng, nên ra ngoài sẽ phải hóa trang một chút.” Lâm Thần Hoan vội vàng bao biện giúp Tề hàn Tinh.

Tần Ngữ Quyên nghe vậy bưng bình tĩnh hiểu ra, lần này cô rốt cuộc đã hiểu rồi.

“Mọi người ăn đi, lát nữa trò chuyện tiếp, nếu để thức ăn nguội đi sẽ mất ngon.” Đàm Diễm Văn nhắc nhở.

Lời vừa nói, kéo lực chú ý của mọi người vào bữa ăn, lập tức, mỗi người cũng ý thức được bụng cũng đã đói, vì vậy không hề kháng nghị gì nữa mà ngấu nghiến ăn.

“Ba người các cậu muốn gì?” Trùng trùng mắt nhìn ba người—— Đàm Diễm Văn, Tân Trinh, Tập Diệu Doãn đem hắn từ trên giường kéo dậy, hại hắn không thể cùng bà xã ân ái, Tề Hàn Tinh chưa thỏa mãn dục vọng quát.

“Red, những lời này phải để chúng tôi hỏi cậu mới đúng chứ!” Tân Trinh tức giận liếc hắn một cái, giống như Tề Hàn Tinh là một tên ngu ngốc. Thời điểm ăn tối, cái tên tiểu tử thối này không biết phát thần kinh gì, cứ quẩn lầy Tần Ngữ Nghê hỏi không ngừng, đáng vẻ giống như rất hứng thú với người ta.

Nếu là trong quá khứ, bọn họ sẽ không nghi ngờ chút nào, cho là Red muốn theo đuổi Ngữ Nghệ, nhưng là bây giờ, hần cười cũng đã cười, còn yêu Ngôn Hi như vậy, làm sao có thể có ý đồ bất lương với Ngữ Nghệ? Hơn nữa, hần còn ở trước mặt Ngôn Hi, đường hoàng vô cùng thân thiện với ngữ Nghệ, Ngôn Hi cũng không lo lắng, chuyện này thực sự làm người ta khó hiểu!

Tề Hàn Tinh làm bộ vô tội nháy mắt, “Tôi muốn thân thiết cùng bà xã cũng không được sao?”

Tân Trinh trợn trắng mắt lên, khinh thường nói: “Đầu óc cậu không thể sạch sẽ được một lúc nào sao?”

“Có! Lúc ngủ.” Tề Hàn Tinh hùng hổ nói.

“Hết thuốc chữa!” Tân Trinh không chịu được lắc đầu một cái

Nhẹ nhàng đập vào bả vai Tân Trinh một phát, Tề Hàn Tinh hả hê nói: “Purple, thật ra thì trong lòng cậu rất ghen tỵ với tôi, đúng hay không?”

Tân Trinh hừ lạnh một tiếng, tự luyến nói: “Buồn cười! Nói về diện mạo, nói về phong cách, nói về phong độ, Tân Trinh tôi đều hơn cậu, người háo sắc như cậu có gì để cho tôi ghen tỵ?”

“Hai người các cậu đấu vô mồm không mệt mỏi sao?” Tập Diệu Doãn không nhịn được nhăn đầu lông mày, “Red, cậu không phải nên nói cho chúng tôi biết cậu đang chơi trò gì sao?”

“Các cậu thật đúng là ngốc nghếch, đến bà xã của tôi còn nhìn ra được tôi muốn làm gì, thế mà các cậu lại không biết?”

“Nói vào chuyện chính đi”. Tân Trinh không kiên nhẫn thúc giục.

Thu hồi bộ dạng cười cợt, Tề Hàn Tinh chuyển sang nghiêm túc, “Các cậu không để ý sao, thái độ của Blue đối với Ngữ Nghệ không giống với những cô gái khác, cậu ta không giống như trước đây luôn là tôn trọng nhưng không gần gũi”.

Đàm Diễm Văn đồng ý gật đầu một cái, nhưng hần vẫn có ý kiến, “Điều ỳ cũng không có gì kì lạ, trên người của Ngữ Nghệ có bóng dáng của Tần Ngữ Mạt, nên Blue đối với cô ấy sẽ bớt đi một phần phòng vệ, sẽ không cự tuyệt cô ấy”.

“Không sai, chính là như vậy, trái tim Blue mới có cơ hội mở ra!” Tề Hàn Tinh vui vẻ nói: “Các cậu nghĩ xem phụ nữ dịu dàng như Ngữ Nghệ liệu Blue có động lòng không?”

“Cậu muốn tác hợp cho Blue và Ngữ Nghệ sao?” Tập Diệu Doãn không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Tác hợp thì không dám nói.....chỉ là cố gắng giúp đỡ để bọn họ có cơ hội tiếp xúc”. Tề Hàn Tinh Thở dài thườn thượt, “Tôi không muốn Blue đắm chìm trong quá khứ, chuyện này đối với cậu ta rất tàn nhẫn, cũng không công bằng, cậu ta có quyền được hạnh phúc, vui vẻ”.

“Tôi đồng ý” Tân Trinh cuối cùng cũng có chung một ý kiến với Tề Hàn Tinh, “Blue quá coi trọng tình cảm, qua bao nhiêu năm như vậy nhưng Tần Ngữ Mạt vẫn còn là ám ảnh trong lòng cậu ta không thể xóa nhòa, điều duy nhất có thể giúp cậu ta thoát khỏi ám ảnh, đó là có một tình yêu khắc sâu vào trong tim cậu ấy”.

Tề Hàn Tinh không tin nhìn Tân Trinh, thật khó có thể tưởng tượng được từ khi nào cậu ta lại trở nên tình cảm như vậy?

“Như vậy có tốt không?” Đàm Diễm Văn nghi ngờ nói: “Chúng ta rất lo lắng cho Blue, nhưng còn Ngữ Nghệ, trong lòng cô ấy nghĩ như thế nào?”

“Cậu không cần lo lắng, tôi dám cam đoan với cậu, Ngữ Nghệ đối với blue không phải không có cảm giác.” Tề Hàn Tinh vỗ ngực nói.

“Sao cậu biết được?”

“Nhìn là biết rồi!” Tề Hàn Tinh nói như vậy, nhưng Đàm Diễm Văn vẫn nửa tin nửa ngờ.

“Yellow, cậu yên tâm, Red không phải thuận miệng mà nói đâu, tôi cũng tin Ngữ Nghệ có ý đối với Blue, đôi mắt đã tiết lộ tình cảm.” Không có bất kỳ chuyện có thể qua được cặp mắt nhạy bén của Tập Diệu Doãn.

“Các cậu đã nói như vậy thì đương nhiên tôi cũng vui vẻ đồng ý, nhưng mà, chúng ta nên làm thế nào?”

“Hiện tại không nên làm gì cả, tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi”. Tề Hàn Tinh đưa ra ý kiến của mình “Nếu chúng ta thể hiện quá tích cực, nhất định Blue sẽ nhìn ra được chúng ta có ý đồ, đến khi đó có lẽ sẽ biến khéo thành vụng, trước tiên chúng ta cứ yên lặng quan sát xem như thế nào đã, thời điểm thích hợp sẽ giúp cậu ta, chờ quay về Đài Bắc rồi tính tiếp”.

Nói như vậy cũng không sai, vì thế mọi người nhất trí đồng ý gật đầu một cái.

4. Chương 4

“Chị, hôm nay sao đột nhiên muốn đánh tennis, em nhớ đã rất lâu rồi chị không đánh?” Thấy sắc mặt Tần Ngữ Nghê đỏ thắm, tinh thần phấn chấn, Tâm trạng Tần Ngữ Quyên tự nhiên cũng thoải mái hơn.

“Bởi vì lâu rồi không đánh, hiện tại lại có sân chơi tốt như vậy, nên chị cũng muốn chăm chỉ luyện tập a!”

“Thật sao?” Tần Ngữ Quyên nghi ngờ nhìn Tần Ngữ Nghê, cô không tin, chị cô một lòng một dạ đặt trên người Mạnh Vĩ Giác, làm mọi chuyện thì đến tám mươi hay chín mươi phần trăm là hướng về phía Mạnh Vĩ Giác.

Nhớ tới ngày ấy ở Câu Lạc Bộ, sau khi chị cô mang hành lý vào phòng, lập tức giống như con ruồi không đầu chạy loạn ở Câu Lạc Bộ, bởi vì chị cô muốn tìm Mạnh Vĩ Giác, xác định xem hắn có tới tới đây hay không; tiếp hôm sau, năm giờ sáng chị cô đã rời giường, sáng sớm đi bơi, dĩ nhiên, đây cũng là vì Mạnh Vĩ Giác, bởi vì hắn có thói quen đi bơi vào sáng sớm, chị cô hy vọng có thể vô tình gặp gỡ. Cho nên, đột nhiên lần này thấy chị cô nói muốn đi đánh tennis, chắc chắn là có liên quan tới Mạnh Vĩ Giác.

“Chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác sao?” Tần Ngữ Nghê cười khanh khách hỏi ngược lại.

Tần Ngữ Quyên nhếch miệng, vui vẻ giễu cợt: “Cái này khó nói, ai biết chúng ta hôm nay đến sân tập sẽ gặp được người nào?”

Tần Ngữ Nghê lắc đầu một cái, buồn cười nói: “Em cho là chị biết trước sẽ gặp được ai sao?” Không thể phủ nhận, vì muốn đến gần Mạnh Vĩ Giác, cô đã phải nghĩ rất nhiều biện pháp ‘không hẹn mà gặp’ hắn, bản thân mình tự tạo cơ hội, nhưng dù sao cô cũng không phải hắn, cô không thể lúc nào cũng đoán được hành tung của hắn.

Giống như phát hiện ra cái gì, Tần Ngữ Quyên đột nhiên kéo tay cô, vui vẻ nói: “Chị, chị có cảm thấy chị và Mạnh Vĩ Giác rất ăn ý, rất có duyên hay không, chỉ cần chị muốn làm chuyện gì, chị đều gặp được anh ta.”

Đúng thế! Phải nói rằng cô rất may mắn, luôn được như ý nguyện của cô gặp được Mạnh Vĩ Giác, chỉ là, không biết có phải ông trời sẽ vĩnh viễn quan tâm cô như vậy hay không, sẽ làm cho hắn yêu cô.

“chị, chị làm sao vậy?” Thấy Tần Ngữ Nghê đột nhiên ngây ngốc không nói một lời, Tần Ngữ Quyên lo lắng đẩy cô một cái.

“Không có gì.” Tần Ngữ Nghê vội vàng lắc đầu một cái.

“Chị, chị không cần động một tí là như đi vào cõi thần tiên, trái tim của em sẽ không chịu được đâu.” Tần Ngữ Quyên không nhìn được ai oán nói.

“Thật xin lỗi, chị không cố ý.” Tần Ngữ Nghê áy náy nhìn Tần Ngữ Quyên, kể từ mười bốn năm trước cô tìm được đường sống trong chỗ chết hậu, mọi người trong nhà luôn coi cô như nàng là đồ cổ vô giá, vừa để cho mọi người xem như bảo bối, lại khiến mọi người lo sợ trong lòng, chỉ sợ một lần không để ý, cô sẽ tan xương nát thịt, chỉ cần cô cau mày một cái, hoặc thở dài một cái, trầm tư một tí, cũng sẽ khiến cho mọi người lo lắng, khiến cho cô luôn cảm thấy áy náy.

Tần Ngữ Quyên xua tay, đầu óc đau đớn nói: “Thôi, cái bộ dạng của chị em cũng quen rồi.”

Cắt lời, bên tai liền truyền đến tiếng kêu gào của Lâm Thần Hoan “Ngữ Nghê, Ngữ Quyên!”

Tần Ngữ Nghê và Tần Ngữ Quyên lúc này mới phát hiện ra họ, không biết họ đã đến sân tập từ khi nào, hơn nữa, thần may mắn quả nhiên không ghét bỏ Tần Ngữ Nghê, cô lại gặp được Mạnh Vĩ Giác rồi.

Tần Ngữ Quyên mở to hai mắt nhìn Tần Ngữ Nghê, nhỏ giọng nói: “Chị, em đã đoán trúng rồi, lại gặp mặt!”

Tiến ra đón, ánh mắt của Tần Ngữ Nghê không kiềm hãm được dừng ở trên người Mạnh Vĩ Giác, “Chào buổi sáng.”

Chống lại ánh mắt Tần Ngữ Nghê, trái tim Mạnh Vĩ Giác không khỏi dao động, trong vô thức, hắn lại có ý niệm chồn tránh, nhưng nhu tình như nước trong mắt cô khiến hắn đắm chìm, không thoát ra được, cả người hoảng hốt chìm vào trong đó.

“Ngữ Nghê, các cô đến thật đúng lúc, chúng tôi mới vừa rồi còn nói, không biết các cô có thể đánh tennis hay không, muốn tìm các cô lại đây chơi mấy ván.” Lâm Thần Hoan nhiệt tình kéo tay Tần Ngữ Nghê, cắt đứt ánh mắt nhìn nhau quên hết tất cả của Tần Ngữ Nghê và Mạnh Vĩ Giác.

“Chúng ta quyết định hai người một tổ, cuối cùng tổ thắng có thể đưa ra yêu cầu với người khác, mặc kệ là yêu cầu gì, người thua đều không được nói ‘NO.’” Tề Hàn Tinh hào hứng bùng bùng nói.

“Thật tốt quá, rất lâu rồi tôi chưa ra tay.” Tần Ngữ Quyên nóng lòng muốn thử.

“Nghe cô nói như vậy, giống như chúng tôi gặp được cao thủ rồi!”

“Vây chỉ có thể.....Cao thủ thì không dám nhận, chỉ có thể coi là tạm được thôi!”. Nhận được ánh mắt của Tần Ngữ Nghê truyền lại, Tần Ngữ Quyên không thể làm gì khác hơn là thu hồi lời nói tự đại thành khiêm tốn.

“Được rồi, chúng ta không nên lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng phân tổ tranh tài đi!”. Lâm Thần Hoan nhìn mọi người xung quanh, giống như đang suy nghĩ xem nên phân tổ thế nào cho hợp lý, sau một hồi lâu, cô cười hì hì nhìn Tề Hàn Tinh nói: “Anh rể, cái bộ dạng này của anh thì không nên tham gia cuộc chiến này thì hơn, ngộ nhỡ quá kích động, tóc giả trên đầu rớt xuống, sẽ dọa người ta sợ chết khiếp!”

“Nói rất hay!” Tần Trinh hả hê vỗ tay phụ họa.

Tề Hàn Tinh trợn mắt nhìn Tần Trinh một cái, hướng Lâm Thần Hoan cắn răng nghiêng lợi, “Em vợ, em thật là biết quan tâm, còn suy nghĩ giúp anh nhiều như vậy!”

Quay lại cho Tề Hàn Tinh một cái mặt quỷ, Lâm Thần Hoan tự mình chia tổ nói: “Anh Vĩ Giác và Ngữ Nghê một tổ, anh Diễm Văn và Ngữ Quyên một tổ, anh Tần Trinh và Ngôn Hi một tổ, em cùng Diệu Đoãn một tổ.”

“Vây còn tôi thì làm thế nào?” Tề Hàn Tinh làm bộ đáng thương hỏi.

“Coi như anh là trọng tài a!” Lâm Thần Hoan nói như đây là chuyện đương nhiên.

“Không tốt sao!” Mạnh Vĩ Giác không nhịn được nói giúp cho Tề Hàn Tinh “Red đánh tennis tốt như vậy, không để cho kết quả cuối cùng của hắn biểu hiện tốt một chút, chẳng phải là đáng tiếc sao!”

Tề Hàn Tinh tràn đầy cảm kích nhìn Mạnh Vĩ Giác, liều mạng gật đầu, “Blue nói một chút cũng không sai, mọi người tuyệt đối không phải là đối thủ của tôi.....”

“Blue, nhưng chúng ta phải suy nghĩ thay Red, cậu nên biết, cậu ta dựa vào gương mặt để kiếm cơm, nếu để mất hình tượng, thì chẳng phải cậu ta sẽ đi xuống trong giới ca sĩ sao?” Tần Trinh hướng Tề Hàn Tinh liếc một lần từ trên xuống dưới.

Lời nói quỷ quái gì đây, Tề Hàn Tinh hắn đâu phải là người dựa vào gương mặt để kiếm cơm, hắn là do có thực lực nên mới có được tiếng vỗ tay của mọi người, trở thành thần tượng.

“Tôi.....”

“Không cần cãi nhau nữa, cứ quyết định hư vậy đi”. Không để cho Tề Hàn Tinh có cơ hội phản kháng, Lâm Thần Hoan lên tiếng ra lệnh, ép buộc Tề hàn Tinh phải chấp nhận sắp xếp của mình.

Ai cũng không nghĩ tới, sau một hồi thi đấu liên tiếp, cuối cùng người thắng cuộc lại là Mạnh Vĩ Giác và Tần Ngữ Nghê. Mạnh Vĩ Giác đánh tennis tốt như vậy thì chẳng có gì là lạ, bởi vì hắn đã chơi tennis từ khi đang còn ở trong nước, chỉ là nhìn Tần Ngữ Nghê yếu đuối mềm mại, lại có thể chơi tốt như vậy, không khỏi khiến cho người ta phải bất ngờ.

“Hai người các cậu đúng là đã cho tôi được mở rộng tầm mắt, nhưng hai người phải có sự ăn ý mới có thể phối hợp tốt như vậy!” Tề Hàn Tinh vừa ăn trưa vừa ríu rít nói.

Tần Ngữ Nghê kín đáo khẽ mỉm cười, ánh mắt hướng về phía Mạnh Vĩ Giác, cô biết mình mang cho người khác ngạc nhiên rất lớn, nhưng bọn họ sẽ không có ai có thể tưởng tượng được, cô biết chơi tennis, tất cả đều là vì Mạnh Vĩ Giác, từ khi cô biết hắn thích chơi tennis, cô vẫn hy vọng có thể có một ngày cô có thể chơi cùng hắn, mà cái hi vọng nhỏ bé này hôm nay cũng đã được như ý nguyện, cảm giác thật là tuyệt, thật hạnh phúc.

Mạnh Vĩ Giác cảm nhận được rõ ràng cái nhìn chăm chú của Tần Ngữ Nghê, nhưng hắn lại không có dũng khí nghênh đón ánh mắt đó, ánh mắt của cô toát ra tình ý sâu đậm, siết chặt lại trái tim của hắn, khiến hắn u mê. Hắn không biết giữa hắn và cô đã xảy ra chuyện gì, lực hút giữa hắn và cô đến tột cùng là từ đâu mà có, hình ảnh dịu dàng của cô luôn ở trong tim hắn.....Hắn ngu ngốc!

“Ngữ Nghê, trình độ chơi tennis của cô rất khá, cô chơi tốt như vậy sao không nói trước với chúng tôi một tiếng, để cho chúng tôi chuẩn bị tâm lý”. Lâm Thần Hoan giọng đầy oán trách lên tiếng kháng nghị.

Thu hồi sự chú ý đang thất lạc trên người Mạnh Vĩ Giác, Tần Ngữ Nghê áy náy nói: “Thật xin lỗi, đã rất lâu rồi tôi cũng không chơi tennis, không biết bây giờ mình đánh như thế nào, nếu nói với mọi người là chơi tốt, ngộ nhỡ lại làm trò cười cho mọi người thì thật là xấu hổ”.

“Ngữ Nghê, cô không cần phải áy náy với cô ấy, chơi tốt chính là chơi tốt, chơi không tốt chính là chơi không tốt, có chuẩn bị tâm lý hay không thì cũng chẳng liên quan gì đến nhau.” Đối với kĩ thuật chơi bóng nạt bét của Lâm Thần Hoan, Tân Trinh đúng là phải phục sát đất, nhẽ ra trọng tài phải là cô ấy chứ không phải Red.

Lâm Thần Hoan bĩu môi ra, mắt hững hờ khi bị cản lại một cái, “Anh cũng chẳng có chỗ nào tốt hơn!”

“Nhưng so với em, anh tốt hơn rất nhiều!” Nếu không phải vì hắn ghét đem mình làm cho mồ hôi đầy người, phá hỏng hình tượng cao quý ưu nhã của mình, thì với năng lực của hắn đủ để ngang hàng với Blue.

Lâm Thần Hoan rất không chấp nhận hừ lạnh một tiếng, “Có bản lĩnh thì hãy so với người khác, không cần so sánh với em, em đối với tennis không có hứng thú gì, anh lấy bản thân so sánh với em thì có gì đặc biệt hơn người chứ.

“Đúng vậy! So sánh với em thì đúng thật là hạ thấp chính mình, ngày mai anh sẽ cùng Blue chơi mấy ván, em đến xem là biết.”

“Tốt, tốt! Đến lúc đó nhất định em sẽ nói anh Vĩ Giác đánh cho anh phải tan tác tả tơi”.

“Vậy cũng khó nói rồi!” Ai thua trong tay ai vẫn còn là dấu hỏi lớn, muốn đem hắn đánh cho tan tác tả tơi, nói dễ vậy sao?

Chẳng thềm cùng Tân Trinh tranh luận, Lâm Thần Hoan trẻ con hướng Tân Trinh làm mặt quỷ, đem tâm trạng chuyển sang người Tần Ngữ Nghê, “Ngữ Nghê, cô nói xem, cô nghĩ muốn đưa ra yêu cầu gì với chúng tôi?”

Nhẹ nhàng lắc đầu một cái, Tần Ngữ Nghê tràn đầy cảm kích nhìn mọi người, nhẹ nhàng nói: “Có thể cùng đánh tennis với mọi người, cũng đã là phần thưởng rất lớn dành cho tôi rồi.”

“Ngữ Nghê, cô cần gì phải khách khí với chúng tôi? Mọi người vừa bắt đầu đã nói, người thua phải thực hiện yêu cầu với người thắng vô điều kiện, cô cứ nói đi!”

“Thật mà, tôi không muốn gì cả.” Thứ duy nhất mà cô muốn chính là tình yêu của Mạnh Vĩ Giác, nhưng tình cảm thì không thể ép buộc, hiện tại có thể nhìn hắn gần như vậy, cô đã rất thỏa mãn rồi.

“Cô thật không cần gì sao?”

“Thế không được!” Tề hàn Tinh không chịu từ bỏ ý định cướp đoạt la toáng lên, “Ngũ Nghê, làm sao cô có thể tùy tiện tha cho bọn họ như vậy được?”

Lâm Thần Hoan nhúu mày, tức giận hỏi “Vậy anh muốn thế nào?”

Suy nghĩ một chút, Tề Hàn Tinh nhìn sang Mạnh Vĩ Giác, “Blue, theo cậu thì sao?”

Hình như cảm giác được sự tinh quái của Tề hàn Tinh, Mạnh Vĩ Giác buồn cười lắc đầu một cái, “không sao, đây cũng không phải là chuyện to tát lắm.”

“Hắc! hắc! hai người đúng thật là hợp nhau, một chuyện nhỏ như vậy cũng chung một ý kiến!” Tề Hàn Tinh làm ra vẻ ngạc nhiên kêu lên.

Mạnh Vĩ Giác không tự chủ được nhìn về phía Tần Ngũ Nghê, vừa vặn ánh mắt hai người giao nhau.

Thời gian giống như ngừng lại, trái đất cũng giống như ngừng quay, Mạnh vĩ Giác không kiềm chế được đắm chìm vào sự dịu dàng trong cặp mắt say lòng người kia, trong tim không biết nổi lên bao nhiêu rung động. Hình ảnh của Tần Ngũ Mạt trong lòng hần dần mờ nhạt, thay vào đó là từng cái nháy mắt, từng nụ cười của Tần Ngũ Nghê, mặc dù hần luôn buộc bản thân phải chống cự, nhưng tình cảm chân thành, dịu dàng trong mắt cô luôn làm hần không thể kiềm chế được đắm chìm trong đó.

“Tôi nghĩ ra rồi!” Lâm thần Hoan thành linh thét lên một tiếng kêu sợ hãi, cắt đứt ánh mắt giao nhau của Mạnh Vĩ Giác và tần Ngũ Nghê.

“Em kêu lớn tiếng như vậy làm gì?” Tề hàn Tinh trợn mắt nhìn Lâm Thần Hoan một cái tràn đầy trách cứ.

Lâm Thần Hoan không biết mình vừa phá hỏng cái gì, hướng Tề hàn Tinh nhăn mũi một cái, hào hứng nói: “Ngũ Nghê, không bằng như thế này đi, sau tuần này, cô muốn đi chơi ở đâu, muốn làm gì, chúng tôi sẽ hết lòng phục vụ, cô thấy như thế nào?”

Việc này thật đúng ý cô.....Tần Ngũ Nghê vui mừng nói không nên lời, nhìn Mạnh Vĩ Giác, rốt cuộc cô đã không hề cảm thấy hần xa lạ không thể với tới nữa.

“Được, được! Cứ quyết định như vậy đi” Tần Ngũ Quyên vội vàng đồng ý thay Tần Ngũ Nghê.

chúc mọi người có một cuối tuần vui vẻ :bird: :bird: :bird:

thank mọi người vì đã theo dõi bộ truyện này ^:)^ ^:)^ ^:)^ , ta mới làm lần đầu nên có gì sai sót mong mọi người cho thêm ý kiến :-D :-D :-D

Sau khi tắm thoải mái, Tần Ngũ Nghê miễn cưỡng ngồi dựa ở trên ghế sofa, trên mặt tràn đầy nụ cười ảo mộng.

“Chị, chị thật dễ dàng thỏa mãn! Mới có một chút chuyện nhỏ như vậy mà cũng vui mừng như thế này rồi?” Mặc dù là chị em, nhưng Tần Ngũ Quyên lại chưa bao giờ hiểu được suy nghĩ của Tần Ngũ Nghê, niềm vui của chị cô rất đơn giản, nhưng lại đặt hoàn toàn ở trên người Mạnh Vĩ Giác, sự si tình, ngọt ngào của chị cô khiến cho người ta không thể hiểu được, cũng làm cho người phải đau lòng.

Tần Ngũ Nghê cười đến ngây ngô, dịu dàng nói: “Sau này sẽ có một ngày, em cũng sẽ giống chị như vậy”.

Tần Ngũ Nghê lắc đầu một cái, khuôn mặt sợ hãi nói: “Em không muốn giống như chị, rất mất tự do!” Ngốc nghếch yêu một người, lại không được đối phương đáp trả, yêu như vậy, là chới chới trái tim của mình, rất đau khổ, cô không muốn giống như chị cô rơi vào vực sâu đau khổ này.

“Ngũ Quyên, trong chuyện tình cảm, cho dù là người lí trí cũng khó phân biệt được phải trái.” Trong mắt của Ngũ Quyên, tình cảm cố chấp của cô có lẽ là một điều ngu ngốc, cho dù như vậy cô cũng không hối hận.

“Hả?” Nét mặt của Tần Ngũ Quyên có vẻ không chấp nhận.

Hai đầu lông mày của Tần Ngũ Nghê khẽ nhăn lại, lo lắng nhìn Tần Ngũ Quyên, cho tới bây giờ, cô luôn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, không nghĩ đến lại gây ảnh hưởng cho người xung quanh, cô thật sự rất ích kỉ.

“Chị, chị nhìn em làm gì?”

Tần Ngữ Nghê ngồi xổm xuống trước mặt Tần Ngữ Quyên, cầm tay của em gái, vẻ mặt nặng nề nói: “Ngữ Quyên, chị không muốn em bởi vì chuyện của chị mà bài xích tình yêu, như vậy là không đúng.”

“Em đâu có bài xích tình yêu a!” Tần Ngữ Quyên nói như đúng rồi.

“Mấy năm gần đây, những chàng trai theo đuổi em đếm không hết, điều kiện cũng rất tốt, nhưng em lại chẳng chịu cho ai cơ hội, nếu không phải vì tâm hồn em bài xích chuyện tình cảm, chẳng nhẽ còn nguyên nhân gì khác sao?”

“Chuyện này.....Ồi trời! Đó là bởi vì duyên phận của em chưa tới!” Thật ra thì không phải tâm hồn cô bài xích, chỉ là nhìn thấy chị gái đau khổ vì tình, dù trong lòng rất đau, nhưng không một câu oán hận, khó tránh khỏi làm cho cô đối với chuyện tình yêu có phần né tránh, tình cảm đó trong cuộc sống chính là một loại hành hạ, sinh mệnh chỉ ngắn ngủi có vài chục năm, cần gì phải làm khổ bản thân như vậy?

“Chị hi vọng thật sự là duyên phận của em chưa tới.”

Tần Ngữ Quyên kéo Tần Ngữ Nghê lên ngồi bên cạnh mình, giáo huấn ngược lại: “Chị không cần phải lo cho em, chị vượt ngàn dặm xa xôi trở về Đài Loan, vì vậy chị phải tích cực lên một chút.”

“Chị như vậy còn chưa phải là tích cực sao?” Tần Ngữ Nghê thở dài nói.

“Nếu như em là chị, em sẽ không chỉ nghĩ biện pháp để đến gần anh ta thôi đâu, em sẽ gọn gàng dứt khoát chạy đến nói cho anh ta biết rằng em có tình cảm với anh ta, để cho anh ta hiểu được tâm ý của em.”

Tần Ngữ Nghê điềm tĩnh cười, đứng dậy đi đến trước cửa sổ sát đất, ngược mắt nhìn về phía xa xa, “Tần Ngữ Mạt đã làm rồi, cô ấy đã từng dũng cảm bộc lộ tình cảm của mình, nhưng cô ấy cũng đã bị từ chối rồi.”

“Tần Ngữ Mạt là Tần Ngữ Mạt, chị là chị, chị đừng đem hai người nhập vào một.”

“Cũng bởi vì không thể nhập hai người vào một, nên chị sẽ không giống như trước đây, trực tiếp thổ lộ tình cảm với Mạnh Vĩ Giác.” Cô đã từng suy nghĩ, tại sao Mạnh Vĩ Giác lại cự tuyệt tình cảm của cô, tại vì cô chưa đủ tốt sao? Cô không biết nguyên nhân ở đâu, nhưng theo năm tháng trôi qua, cô đã hiểu một điều rằng, đối với hắn mà nói, cô chỉ là một trong số đông những người ngưỡng mộ hắn, hắn cự tuyệt cũng chẳng có hàm ý gì cả. Nhưng nay cô đã khác, cô sẽ không giống như ‘Tần Ngữ Mạt’ chỉ là một trong số đông những người ngưỡng mộ hắn, cô là duy nhất, cô thật lòng yêu hắn.

“Em không hiểu ý của chị là gì?”

“Chuyện này không quan trọng.”

“Nhưng em lo lắng cho chị, chị chỉ còn lại thời gian hơn hai tháng nữa thôi.” Nhìn con đường chị gái cô đang đi, một lòng một dạ yêu một người thật sâu đậm, nếu tình yêu của chị cô không được Mạnh Vĩ Giác đáp lại, thì chị cô sẽ sụp đổ mất?

“Còn thời gian là còn hi vọng, còn bao lâu thì cũng chỉ là chuyện tiếp theo mà thôi.” Tần Ngữ Nghê lạc quan nói.

“Chị.....Thôi!” Thật là Hoàng đế không vội mà thái giám đã gấp.

Tần Ngữ Nghê nghiêng đầu, cười cười hỏi ngược lại: “Ngữ Quyên, em không tin tưởng vào khả năng của chị gái mình sao?”

Tần Ngữ Quyên vội vàng lắc đầu vài cái, “Không phải, cho dù là bên ngoài hay bên trong, chị của em đều tốt, nếu như Mạnh Vĩ Giác không nhận ra, thì anh ta đúng là một tên Đại Ngu Dân!”

“Ngữ Quyên, em lại đem nâng lên chín tầng mây rồi.”

“Em nói thật mà, nếu như Mạnh Vĩ Giác mà từ chối chị lần nữa, thì anh ta cũng quá ngu rồi.”

Tần Ngữ Nghê trong lòng rất cảm động, ôm chặt lấy Tần Ngữ Quyên, “Cho dù kết quả có như thế nào đi chăng nữa, chị vẫn là người hạnh phúc nhất trên đời, vì chị luôn có ba mẹ và em gái yêu thương.”

“Chị đúng thật là quá dễ dàng hài lòng!” Tần Ngữ Quyên bất đắc dĩ thở dài nói.

Buông Tần Ngữ Quyên ra, cô khẽ thở dài, nhẹ giọng nói: “không, thật ra chị rất tham lam, vì thế nên đến tận bây giờ chị vẫn còn chưa chịu chết tâm.”

Giờ khắc này, Tần Ngữ Quyên đột nhiên hiểu được, mặc dù ngoài miệng tần Ngữ Nghê luôn nói không quan tâm đến kết quả, nhưng thực ra, trong lòng của chị cô luôn luôn phải chịu đựng đau khổ, chờ đợi, chỉ là chị cô không muốn để cho mọi người xung quanh lo lắng cho mình, nên bề ngoài luôn cố làm ra vẻ không sao.

“Chị.....”

Tần Ngữ Nghê vỗ vỗ bả vai của Tần Ngữ Quyên, cười khanh khách nói: “Em không cần nói gì nữa đâu, nhanh đi tắm rửa rồi chuẩn bị nghỉ ngơi đi, chị muốn đi xuống dưới một lát.”

“Bây giờ?” Nhìn thấy tần Ngữ Nghê gật đầu một cái, Tần Ngữ Quyên lo lắng nói: “Đã muộn như thế này, một mình chị đi xuống lâu không tốt lắm đâu!”

“Em không cần phải lo lắng như vậy đâu, chị chỉ muốn xuống hóng gió ở đài phun nước bên ngoài đại sảnh một chút thôi, sẽ không đi đâu xa.”

“Vậy thì.....” Vậy khi nào em tắm xong sẽ xuống dưới lâu tìm chị.” Cô thật sự không muốn biến mình thành bà quản gia tẹo nào, nhưng nhớ lại những gì ba mẹ cô dạy bảo, cô không thể không cẩn thận.

Vì muốn để cho em gái yên tâm, Tần Ngữ Nghê không thể làm gì khác hơn nói: “Được rồi, khi nào em tắm xong mà chị vẫn chưa lên, thì em đi xuống lâu tìm chị.” Với tốc độ tắm của Ngữ Quyên, ít nhất cũng phải một tiếng trở lên, cô tin rằng mình đi hóng gió cũng sẽ không lâu như vậy.

Rốt cuộc là hấn bị làm sao, trong lòng của hấn không thể nào bình tĩnh được, trong đầu hấn luôn có một hình ảnh bay tới bay lui, hấn biết chủ nhân của hình ảnh đó là Tần Ngữ Nghê, cũng không hiểu tại sao hấn lại như vậy? Có phải tại vì cô rất giống Tần Ngữ Mạt nên hấn mới không tự chủ được luôn nghĩ tới cô? Nhất định là như vậy rồi, có lẽ là khi nhìn cô, trong lòng hấn luôn nghĩ đến Tần Ngữ Mạt, nên hình ảnh luôn quần quanh trong đầu hấn là Tần Ngữ Mạt chứ không phải là Tần Ngữ Nghê, không sai, đúng là như vậy..... (kẹo: Cái anh này thích người ta rồi mà cứ tự lừa mình dối người :P3 , hihi ^-^ :-D)

Ngước lên nhìn bầu trời tĩnh mịch, Mạnh Vĩ Giác không ngừng tự nhủ như vậy với bản thân, lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác, nhưng càng lúc hấn càng mờ mịt, càng lúc càng không xác định rõ được.

Mạnh Vĩ Giác thở dài, chấm dứt suy nghĩ dưới bầu trời đêm, hấn chuẩn bị xoay người chở về phòng, lại thấy Tần Ngữ Nghê đang đẩy cửa thủy tinh ở đại sảnh của cầu lạc đi ra ngoài.

Nhìn thấy hấn, Tần Ngữ Nghê vừa vui vừa lo lắng, chăm chú nhìn hấn nhưng không thoát ra được lời nào.

Nhìn vào ánh mắt dịu dàng của tần Ngữ Nghê, Mạnh Vĩ Giác đã quên đi Tần Ngữ Mạt, cũng quên mất vừa nãy hấn đã cố gắng thế nào tự nói với mình, trái tim của hấn nổi lên từng đợt rung động, đảo loạn suy nghĩ của hấn, hấn phải cố gắng ổn định lại cảm xúc.

Điều chỉnh lại tâm trạng của bản thân, Mạnh Vĩ Giác lên tiếng: “Xuống đi dạo?”

Tần Ngữ Nghê gật đầu một cái, nhẹ nhàng hỏi ngược lại: “Anh thí sao?”

“Ở trong phòng hơi hơi buồn tẻ, nên xuống hóng gió một chút, ở đây có gió biển thổi lên, rất thoải mái.”

Đi tới bên cạnh Mạnh Vĩ Giác, khi ngọn gió biển đi lướt qua thân thể, cảm giác đã thoải mái hơn nhiều, Tần Ngữ Nghê hài lòng thở dài, ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đầy sao nói: “Bầu trời đêm ở Đài Loan thật đẹp!” Cô đã từng có một ước mơ như vậy, hi vọng có một ngày nào đó, cô có thể cùng Mạnh Vĩ Giác đứng dưới bầu trời đêm ngắm sao, nhưng cô cũng không dám hi vọng xa vời, không ngờ hôm nay ước mơ đó đã biến thành sự thật.

“Cô không thích Canada?”

“Không phải, Canada rất đẹp, nhưng tôi cũng rất lưu luyến Đài Loan.” Di chuyển tầm mắt lên người Mạnh Vĩ Giác, Tần Ngữ Nghê thâm tình nhìn hấn, trong mắt có rất nhiều lời muốn nói.

Bị cô nhìn như vậy trong lòng Mạnh Vĩ Giác có chút hốt hoảng, vội vàng quay đầu.

Ánh mắt lưu luyến của Tần Ngữ Nghê nhìn lên bầu trời đêm, cô im lặng không lên tiếng, làm cho không khí càng yên lặng.

Giây phút này yên lặng thật tự nhiên, hai người không cần bất kì lời nói nào, nhưng vẫn mãnh liệt cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, cũng không biết trải qua bao lâu, cho đến khi có một ngôi sao băng xẹt qua phía chân trời, Tần Ngữ Nghê mới kêu lên một tiếng, phá vỡ không khí yên lặng.

Mạnh vĩ Giác không tự chủ đưa mắt nhìn Tần Ngữ Nghê, cô khẽ nhắm mắt ước nguyện, dáng vẻ dịu dàng xinh đẹp khiến hần không khỏi rung động.

Đợi đến khi cô mở mắt ra, hần không nhìn được tò mò hỏi: “Cô vừa ước điều gì?”

Cô nghiêng đầu, tinh nghịch nói: “Anh đoán thử xem?”

“Lòng dạ của phụ nữ như kim dưới đáy biển, cái này rất khó đoán.”

“Phụ nữ có gì khó hiểu?” Tần Ngữ Nghê không hiểu mở to hai mắt nhìn hần.

Mạnh Vĩ Giác cười cười hỏi ngược lại: “Vậy cô cảm thấy thế nào?”

“Chẳng có gì khó hiểu cả, phụ nữ tương đối cảm tính, họ sẽ cười khi vui vẻ, sẽ khóc khi buồn, khi xúc động, nét mặt của họ có rất nhiều thay đổi, nhưng họ cũng rất đơn giản.”

“Nghe cô nói như vậy, có lẽ phụ nữ rất dễ hiểu, chỉ tại đàn ông ngu ngốc quá, mới không hiểu được lòng của phụ nữ.”

Tiếng cười vang lên trong gió, Tần Ngữ Nghê tinh nghịch nói: “Ý của anh là muốn nói cho tôi biết anh rất ngu ngốc sao, cho nên mới không đoán được điều tôi vừa ước?”

“Chỉ là tôi không thông minh mà thôi.” Không biết tại sao nhưng hần rất thích được nghe tiếng cười của cô, cảm giác rất thoải mái.

“Ngay cả bác sĩ ngoại khoa nhất nhì ở Đài Loan như anh còn nói mình không thông minh, thì những người khác sẽ thế nào?”

Mạnh Vĩ Giác giật mình, hần không thốt nên lời, nếu như hần nhớ không nhầm thì hần chưa bao giờ nói với Ngữ Nghê hần là bác sĩ, sao cô lại biết?

“Tại sao lại im lặng?”

Bỏ đi nghi ngờ trong lòng, Mạnh Vĩ Giác nhẹ giọng cười, nói: “Cô tăng bốc tôi cao như vậy, nên tôi cũng không biết nói gì cho phải.”

“Anh quá khiêm tốn rồi.”

“Cô cứ tiếp tục khen ngợi tôi như vậy, tôi thật sự sẽ quên bản thân mình là ai mất.”

Nhìn Mạnh Vĩ Giác, giờ phút này hần và cô thật gần nhau, giống như là một giấc mơ vậy, Tần Ngữ Nghê không kiềm chế được, lên tiếng hỏi: “Tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?”

“Cô nói đi.”

“Anh chưa từng có cảm gì đối với Ngữ Mạt sao?” Chuyện này luôn quanh quẩn trong đầu cô, cô rất muốn biết, cô có chút ý nghĩa nào ở trong lòng của hần hay không.

Vừa nhắc đến Tần Ngữ Mạt, cảm giác áy náy ở trong lòng Mạnh Vĩ Giác lại trào ra. Trước kia trong khoảng thời gian khi hần còn ở trong nước, luôn luôn có rất nhiều cô bé theo đuổi hần, đối với các cô bé đó hần cũng không rảnh để ý đến, dĩ nhiên hần cũng chẳng đặc biệt chú ý tới người nào.

Khi mới bắt đầu, Tần Ngữ Mạt cũng chẳng có gì khác biệt so với những cô bé đó, khi hần hết lần này đến lần khác cự tuyệt cô, cô không che giấu được thất vọng trong mắt, nhưng luôn cười đến thật dịu dàng, hần không thể không nhớ cô gái này. Hần không biết mình có từng động lòng với cô hay không, trong lòng hần lúc đó chỉ biết đến làm thế nào để báo đáp ân tình của ba mẹ nuôi, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Đợi không thấy câu trả lời của hắn, Tần Ngữ Nghê có chút lo lắng hỏi: “Thật xin lỗi, câu hỏi của tôi lại làm khó anh rồi phải không?”

“Không đâu, tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên trả lời cô thế nào”.

Tần Ngữ Nghê gật đầu nột cái, có chút buồn rầu mà nói: “Tôi có thể hiểu, tình cảm không thể miễn cưỡng được.”

“Cô hiểu lầm ý tôi rồi, cô ấy rất tốt, hồn nhiên, dịu dàng, là một cô gái nhỏ dễ khiến cho người ta yêu thương, chỉ là, cô xuất hiện không đúng thời điểm.” Mạnh Vĩ Giác giải thích.

Tần Ngữ Nghê cái hiểu cái không, không nhịn được hỏi tiếp: “Vậy theo ý của anh mà nói, nếu như chị ấy xuất hiện muộn một chút, anh có thể sẽ chấp nhận chị ấy?”

Mạnh Vĩ Giác trầm giọng nói: “Cũng có thể a.....!! Tôi cũng không biết nữa, bây giờ cô ấy đã đi rồi, cho dù chấp nhận hay không thì cũng đã không còn bất cứ ý nghĩa gì rồi.”

Không, Tần Ngữ Mạt chưa chết, cô vẫn còn sống, đang đứng ở trước mặt anh..... Tần Ngữ Nghê cố gắng đè nén suy nghĩ trong lòng để không thốt ra lời, trong lòng thở dài, nghĩ thầm cho dù cô có còn sống thì có ý nghĩa như thế nào chứ? ‘Tần Ngữ Mạt’ đã là quá khứ, ‘Tần Ngữ Nghê’ mới là hiện tại.

Vừa lúc đó, Tần Ngữ Quyên vội vàng hấp tấp chạy ra, “Chị, chị.....Anh Vĩ Giác, anh cũng ở đây à!” Vừa nhìn thấy Mạnh Vĩ Giác, Tần Ngữ Quyên lại buồn bực vì sự lỗ mãng của mình, cô tới thật không đúng lúc.

Mạnh Vĩ Giác nhìn Tần Ngữ Quyên cười cười gật đầu một cái.

Tần Ngữ Quyên lấp bắp nói, “Em đi lên trước đây, hai người cứ tiếp tục trò chuyện”

“Không cần đâu, thời gian cũng muộn rồi, tôi cũng nên lên lầu nghỉ ngơi rồi, các cô nên cũng ngủ sớm một chút, ngủ ngon.” Mạnh Vĩ Giác khom người đi vào.

Tần Ngữ Quyên cúi người chín mươi độ chào, áy náy nói: “Chị, thật xin lỗi, cắt đứt cuộc nói chuyện hai người.”

“Không sao, chị cũng đang muốn lên lầu nghỉ ngơi.” Tần Ngữ Nghê lơ đãng cười cười.

“Chị, hai người nói chuyện gì thế?” Tần Ngữ Quyên tò mò hỏi.

“Cũng không có gì, chỉ nói vài chuyện vụn vặt. Đi thôi! Sáng mai còn phải đi chơi, nếu không ngủ sớm thì sáng mai sẽ không có tinh thần đi chơi đâu.”

Cũng không muốn làm khó Tần Ngữ Nghê, Tần Ngữ Quyên gật đầu một cái, khoác tay cô cùng đi vào.

5. Chương 5

Mấy ngày tiếp theo, Tần Ngữ Nghê và Tần Ngữ Quyên đi theo đám người Mạnh Vĩ Giác dạo chơi gần như hết cả Nam Đài Loan, vậy mà, thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh. Nhoáng một cái, ngày nghỉ của đám người Mạnh Vĩ Giác cũng sắp hết, bọn họ phải chuẩn bị để sáng mai trở về Đài Bắc.

“Tôi mời mọi người một ly, cảm ơn mọi người đã quan tâm tới hai chị em chúng tôi trong những ngày vừa qua”. Tần Ngữ Nghê tràn ngập cảm kích nhìn mọi người, nâng cao ly sâm banh trong tay, uống một hơi cạn sạch. Những ngày này, không biết là vô tình hay cố tình, mà mọi người luôn tạo cơ hội cho cô và Mạnh Vĩ Giác gần nhau. Giống như khi thuê xe đạp đạp để đi vòng quanh bãi biển đón gió, bọn họ sẽ sắp xếp cho cô và Mạnh Vĩ Giác ngồi chung một chiếc xe, cảm giác đó giống như đang nằm mơ vậy, mặc kệ là bọn họ vô tình hay cố ý, cô đều rất biết ơn bọn họ.

“Ngữ Nghê, chúng tôi phải cảm ơn hai chị em cô mới đúng, mấy ngày nghỉ vừa qua, nhờ có thêm hai chị em cô mà trở nên vui vẻ hơn rất nhiều”. Lâm Thần Hoan nâng ly sâm banh lên nói: “Mọi người chúng ta cùng nhau mời Ngữ Nghê và Ngữ Quyên một ly”.

“Cạn ly!”

Mặc dù đây không phải kết thúc của cô, cô chỉ tạm thời chia tay bọn họ mà thôi, nhưng vào giờ phút này, Tần Ngữ Nghê vẫn cảm thấy có chút lưu luyến. cô không biết liệu giữa cô và Mạnh Vĩ Giác có kết quả hay không, nhưng cô tin tưởng rằng, cô tuyệt đối sẽ không quên mọi người tại đây, bọn họ đã mang đến cho cô rất nhiều niềm vui.

“Ngữ Nghê, nếu như cô quyết định lên Đài Bắc giống như lời nói, nhất định phải tới tìm chúng tôi, cô có thể ở nhà tôi, nói như thế nào đi nữa thì ở nhà vẫn thoải mái hơn là ở khách sạn”. Lâm Ngôn Hi thân thiết mời nói.

Tần Ngữ Nghê nghe vậy, không kiềm chế được xúc động trong lòng, chân thành nói: “Trong lòng tôi rất biết ơn mọi người, bây giờ tôi không biết nên nói gì cho phải, chỉ có một câu – cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người rất nhiều”.

Mạnh Vĩ Giác nhìn Tần Ngữ Nghê, trong lòng có rất nhiều cảm xúc. Càng tiếp xúc với cô, hắn càng không kiềm chế được bản thân mình, vẻ đẹp của cô giống như một bài thơ đầy ý nghĩa. Từng cái nhăn mày, từng nụ cười dịu dàng của cô giống như gió xuân, giống như nước chảy, không cần phải bày ra bất kỳ dáng vẻ kệt cỡ nào, cũng hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

“Có!” Đột nhiên Lâm Thần Hoan sợ hãi kêu lên.

“Thần Hoan, em quát to như vậy làm gì? Muốn hù chết người à!” Tề Hàn Tinh tức giận, trợn mắt nhìn Lâm Thần Hoan một cái.

Lâm Thần Hoan bĩu môi, ra vẻ vô tội, phản bác lại Tề Hàn Tinh: “Có mà do lá gan của anh rất nhỏ ý!”

“Đúng vậy! Trừ cậu ra, chúng tôi chẳng ai sợ cả”. Tân Trinh gật đầu phụ họa.

Tức giận thưởng cho Tân Trinh một cái liếc mắt, Tề Hàn Tinh cố ý bóp méo nói: “Có thì có, cho dù tất cả thế giới đều biết thì đã sao? Em không thử nghĩ xem, em sắp kết hôn rồi mà của em vẫn chưa có kết quả, ‘có’ cũng không phải là chuyện gì ghê gớm!”

Lâm Thần Hoan mặt đỏ giống như tôm luộc, xấu hổ kêu lên: “Anh rể, anh không cần nói lung tung, em có ở đâu”.

“Vừa nãy là tự em nói ‘có’”. Tề Hàn Tinh làm bộ tốt bụng nhắc nhở.

“Em...”

“Red!” Biết trước được rằng bà xã tương lai của mình sẽ xấu hổ, hận không thể tìm được cái hố để chui xuống, Tập Diệu Doãn cảnh cáo nói.

“Được, được, được, không có cũng chưa có!” Tề Hàn Tinh không cam tâm tình nguyện nhượng bộ.

Thấy bộ dáng của Tề Hàn Tinh rất trẻ con, Mạnh Vĩ Giác buồn cười lắc đầu một cái: “Thần Hoan, em nên thông cảm cho Red, Red vẫn hi vọng Ngôn Hi có thai, cho nên hơi động một chút là sẽ nghĩ đến đứa bé, cậu ta không cố ý hiểu nhầm ý của em”.

“Em biết ngay mà”. Lâm Thần Hoan bực mình lườm Tề Hàn Tinh một cái.

Hừ, chiếm được tiện nghi mà còn ra vẻ! Nếu như không phải bây giờ có nhiều người che chở cho Lâm Thần Hoan, Tề Hàn Tinh không nghĩ sẽ từ bỏ ý đồ, chỉ là, đàn ông mà, phải rộng lượng một chút.

“Nói đi! Em ‘có’ to như vậy rốt cuộc là có chuyện gì?”

Xấu hổ vừa nãy hình như bay đi đâu hết, Lâm Thần Hoan hào hứng bừng bừng nói: “Em nghĩ, nếu như Ngữ Nghê muốn cảm ơn chúng ta thật, chỉ bằng để cô ấy dành cho chúng ta mỗi người một câu nhận xét”.

“Hắc! Ý này rất hay!” Tề Hàn Tinh vui vẻ cười nói.

“Này, mọi người không cần tự nhiên lại đi gây sự. Chuyện này không không phải là làm khó Ngữ Nghê sao?”
Đàm Diễm Văn phản đối nói.

“Ngữ Nghê đi cùng chúng ta cũng được một tuần rồi, mọi người từ sáng đến tối đều ở cùng nhau, đối với chúng ta ít nhiều thì cũng hiểu đôi chút, dành cho chúng ta vài lời nhận xét cũng đâu có gì khó khăn!” Lâm Thần Hoan nói có vẻ rất đơn giản, nghĩ thầm dù sao cũng là làm khó người khác chứ đâu phải cô, nên nói ra rất tự nhiên.

Tân Trinh cũng gật đầu đồng ý một cái, “Tôi cũng vậy, thật sự rất muốn biết Ngữ Nghê nhận xét gì về mỗi người chúng ta”.

“Mọi người không nên như vậy, Ngữ Nghê sẽ bị mọi người hù cho sợ đấy”. Mạnh Vĩ Giác lo lắng nhìn Tân Ngữ Nghê một cái.

“Không sao” Tân Ngữ Nghê cười rạng rỡ lắc đầu, “Tôi có thể thử một chút, dùng vài từ ngắn gọn để bày tỏ cảm giác của tôi đối với mọi người”.

Lâm Thần Hoan vội vàng vỗ tay khen ngợi, “Tôi thấy..... Trước hết nên bắt đầu từ Diệu Doãn đi”.

Không cần suy nghĩ, Tân Ngữ Nghê theo trực giác nói: “Lạnh lùng khôn khéo, tung hoành thiên hạ”. (kẹo: tung hoành thiên hạ giống như là kiểu là người rất giỏi vùng vẫy, cho dù khó khăn nhưng luôn cố gắng vượt qua. Mình nghĩ để nguyên như vậy hay hơn là dịch ra thuần việt, mà chỉ dù có dịch ra thì tiếng việt ta cũng hiếm từ để diễn tả cho nó hay hay nên mình để nguyên. Hihi)

Tân Ngữ Nghê nói Tập Diệu Doãn rất có khí thế, Lâm Thần Hoan quả thực sung sướng ngất trời, ánh mắt nhìn về phía cô, vui vẻ giơ ngón tay cái ra với cô, sau đó chỉ về phía Tề Hàn Tinh.

“Nhiệt tình, rục rịch, làm cho người khác luôn thấy chói lóa”. Trong tiếng kinh hô của Lâm Thần Hoan, Tân Ngữ Nghê theo tay của Lâm Thần Hoan nhìn về phía Đàm Diễm Văn, “Lịch sự nho nhã, giống như cây trong gió xuân”. Tiếp theo, cô và Lâm Thần Hoan chuyển sang Tân Trinh, “Cao quý ưu nhã, đẹp nhưng mạnh mẽ”.

Mỗi người đều nói tốt như vậy sao, Lâm Thần Hoan không đợi được muốn nghe một chút nhận xét về mình, “Đến lượt tôi, đến lượt tôi, tôi thế nào?”

Tân Ngữ Nghê khẽ mỉm cười nói: “Thẳng thắn, thông minh, tài ba nhưng đôi khi cũng rất hồ đồ”.

Tập Diệu Doãn vừa nghe, cũng không nhịn được cười một tiếng, “Thần Hoan quả thực rất hồ đồ”.

Bất mãn liếc Tập Diệu Doãn một cái, Lâm Thần Hoan rất không hài lòng, nhưng không thể không thừa nhận mình đúng là như vậy, tiếp tục, cô chỉ tay về phía Lâm Ngôn Hi, “Ngôn Hi thì sao?”

“Dịu dàng, bình thản, Không cóc u lan*”. (*: nhàn rỗi, tự do, bình thản...)

“Tại sao ai cũng tốt hơn tôi vậy?” Lâm Thần Hoan giống như đứa trẻ đáng thương la lên.

“Nói em thông minh, nói em tài ba, em còn la gì nữa!” Tề Hàn Tinh xem thường hừ một tiếng.

Lâm Thần Hoan nhìn Tề Hàn Tinh làm mặt quỷ, nhưng ở trong lòng vẫn không cam lòng, chợt giống như lại nghĩ ra cái gì đó, nói: “Còn anh Vĩ Giác chưa nói”.

Ánh mắt nhìn về phía Mạnh Vĩ Giác, Tân Ngữ Nghê đưa mắt nhìn hồi lâu mới dịu dàng nói: “Rất trọng tình cảm, Chấp mê dứt khoát” (kẹo: chấp mê dứt khoát giống như dành tình cảm cho một thứ đam mê gì đó mà không hối hận ý).

Nhịp tim Mạnh Vĩ Giác rối loạn một cái, trong lòng dâng lên một loại cảm giác rất kì diệu. Tân Ngữ Nghê đang bày tỏ tình cảm dưới đáy lòng với hắn, đó là tình cảm mà cô dành cho hắn, chấp nhất mà không oán không hối.

“Thật kì quái a, nói rõ hơn đi!” Lâm Thần Hoan không hiểu nhú mày.

“Cảm giác này ọ, thường rất khó giải thích”. Tân Ngữ Quyên vội vàng thay Tân Ngữ Nghê từ chối.

“Là cái dạng này sao?”

“Thần Hoan, cảm giác là một loại ý cảnh, chỉ có thể cảm nhận, không thể nói bằng lời, mới vừa rồi Ngữ Nghiê nói em thông minh, em nhất định có thể hiểu”. Lâm Ngôn Hi khéo léo đem Lâm Thần Hoan ngừng lại không hỏi nữa.

“Được rồi!” Tập Diệu Doãn vỗ nhẹ bả vai của Lâm Thần Hoan, cao giọng nói: “Mọi người nhanh ăn cho xong bữa tối đi, còn trở về phòng thu dọn hành lý”.

Cứ như vậy, mọi người yên tĩnh lại, chuyên tâm tận hưởng bữa tiệc chia tay tối nay.

Kết thúc bữa ăn, Tề Hàn Tinh, Đàm Diễm Văn, Tập Diệu Doãn, Tân Trinh rất ăn ý với nhau, cả bốn người đều đi theo Mạnh Vĩ Giác vào phòng của hắn.

“Thật sự không muốn quay về Đài Bắc!” Tề Hàn Tinh thở dài, đang chơi hang hái, ngày nghỉ đã hết, thật mất hết tâm trạng!

Liếc Tề Hàn Tinh một cái, Tân Trinh châm chọc nói: “Cậu cũng không phải là Blue, cậu theo cậu ta luyện tiếu cái gì?”

Mạnh Vĩ Giác không hiểu nhìn Tân Trinh, buồn cười hỏi: “Tôi nên luyện tiếu sao?”

“Cậu sẽ không luyện tiếu sao?” Tân Trinh không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Tôi.....” Hắn ngẩn ra.

“Cậu làm sao? Luyện tiếu có phải hay không?” Tân Trinh làm ra vẻ ‘tôi biết rõ rồi nhé’ nhìn Mạnh Vĩ Giác.

“Khó có được cơ hội thả lỏng bản thân, dĩ nhiên là luyện tiếu không muốn kết thúc”.

Tân Trinh nhướn mày, cười như không cười: “Là cái dạng đó sao?”

Mạnh Vĩ Giác khẽ cau mày hỏi: “Purple, rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?” Purple đúng là như vậy, luôn nói chuyện quanh co vòng vèo, chính cái kiểu ‘nói chuyện nghệ thuật’ của cậu ta mà luôn khiến người khác phải đau đầu nhức óc.

“Ý của Purple muốn nói là, cậu thật sự luyện tiếu kỳ nghỉ, hay là luyện tiếu người kia!” Chẳng thềm đi lòng vòng như Tân Trinh, Tề Hàn Tinh đi thẳng vào vấn đề.

Mạnh Vĩ Giác giật mình nhưng vẫn làm ra vẻ thờ ơ mà nói: “Tôi không hiểu các cậu đang nói gì?” Chẳng lẽ cảm giác phức tạp mà Ngữ Nghiê mang cho hắn quá nặng, nên không phát hiện được mọi người nhìn ra tâm tư của hắn, hắn không hiểu?

“Chẳng lẽ cậu không nhìn ra Ngữ Nghiê đối với cậu có tình ý sao?” Mạnh Vĩ Giác né tránh quay đầu, hắn đã sớm nhìn ra Ngữ Nghiê có tình ý với mình, nhưng hắn vẫn giống như con đà điểu, không chịu đối mặt. Hắn không tin vào mắt mình, Tần Ngữ Mạt bởi vì hắn mà chết, Ngữ Nghiê làm sao có thể ngu ngốc giống như cô ấy, cũng đem tình cảm đặt lên người hắn?

Mặc dù cảm nhận được tình cảm của Ngữ Nghiê, nhưng hắn vẫn không ngừng phủ nhận, né tránh, bởi vì cô là em gái của Tần Ngữ Mạt, hắn tuyệt đối không thể yêu cô. Hắn mắc nợ Tần Ngữ Mạt, nên hắn đã sớm quyết định, cả đời này hắn sẽ không yêu bất kì cô gái nào, đây là điều duy nhất hắn có thể làm cho Tần Ngữ Mạt.

“Blue, nếu như cậu không phải mù chữ, thì cậu nhất định là một con đà điểu luôn rúi đầu vào trong đồng cát”. Tề Hàn Tinh không tin hắn không nhìn ra được.

Mạnh Vĩ Giác im lặng không nói một câu, mù chữ cũng tốt, đà điểu cũng được, kết quả đều giống như nhau, cũng là điều hắn nên làm.

“Blue, chúng tôi nhìn ra được, cậu cũng nhìn ra được.” Đàm Diễm Văn hiểu rõ trong lòng Mạnh Vĩ Giác đang nghĩ gì, “Ngữ Nghiê là một cô gái rất đặc biệt, nếu như cậu chỉ vì Tần Ngữ Mạt mà bỏ qua cô ấy, cậu sẽ bị tổn thất rất lớn”

“Blue, Yellow nói không sai chút nào, cậu ngàn vạn lần không được vì áy náy với Tần Ngữ Mạt mà buông tha hạnh phúc”. Tề Hàn Tinh vội vàng phụ họa.

Sau nửa ngày trầm ngâm, Mạnh Vĩ Giác nghiêm túc nhìn mọi người, “Tôi biết các cậu lo lắng cho tôi, hi vọng tôi có thể thoát khỏi cái chết của Tần Ngữ Mạt, tôi đồng ý với các cậu, tôi sẽ thử làm, nhưng không phải bây giờ”.

“Blue, đây không phải là lời nói thật lòng, nói đúng hơn là trong lòng cậu nghĩ người kia tuyệt đối không thể là Ngữ Nghê, có đúng hay không?” Tập Diệu Doãn sắc bén nói.

Mạnh Vĩ Giác trầm ngâm một lát, im lặng gật đầu một cái.

“Tại sao không thể là Ngữ Nghê?” Tân Trinh không hiểu chút nào.

Mạnh Vĩ Giác cái gì cũng không nói, Tập Diệu Doãn không thể làm gì khác hơn là trả lời thay hắn: “Bởi vì Tần Ngữ Nghê là em gái sinh đôi của Tần Ngữ Mạt, nếu như cậu ấy chấp nhận tình cảm của Ngữ Nghê thì cậu ấy càng cảm thấy có lỗi với Tần Ngữ Mạt.”

Tân Trinh khẽ nhú đôi lông mày, nghi hoặc nhìn mọi người: “Đây là giọng điệu quái gì hả?”

“Tôi cũng không hiểu”. Tề Hàn Tinh có chút mất đi tính nhẫn nại, nhún nhún vai. Mấy ngày nay, bọn họ thấy Blue và Ngữ Nghê rất hợp nhau, giữa hai người cũng loáng thoáng thấy được có một dòng điện truyền lại, bọn họ rất tin Blue đã động lòng với Tần Ngữ Nghê. Đã như vậy rồi, bây giờ còn đi so đo Tần Ngữ Nghê là em gái sinh đôi của Tần Ngữ Mạt, không phải quá muộn rồi sao?

“Blue, mọi người chúng tôi đều biết rằng, thật ra thì, căn bản Ngữ Nghê có phải em gái sinh đôi của Tần Ngữ Mạt hay không không quan trọng, quan trọng là cảm giác ấy nảy ở trong lòng cậu, hôm nay cho dù không phải là Ngữ Nghê mà là một cô gái khác, cậu cũng sẽ cự tuyệt”. Đàm Diễm Văn không thể không nói chút lý lẽ.

Mạnh Vĩ Giác im lặng không nói gì, hắn không còn gì để nói, bọn họ nói không sai, cho dù không phải là Ngữ Nghê thì cũng không thay đổi được gì, trừ phi Tần Ngữ Mạt không chết.

“Thôi, mọi người không cần nói nữa, chuyện này chấm dứt ở đây”. Lạnh lùng bỏ lại một câu, Tập Diệu Doãn xoay người rời khỏi phòng.

Những gì nên nói cũng đã nói, không nên nói cũng nói rồi, vì vậy mà Tân Trinh và Tề Hàn Tinh cũng theo Tập Diệu Doãn rời đi.

Mọi người mất nhiều tâm tư như vậy, nghĩ mọi biện pháp thúc đẩy Mạnh Vĩ Giác và Tần Ngữ Nghê, kết quả là đánh không lại cảm giác ấy nảy trong lòng Mạnh Vĩ Giác, Đàm Diễm Văn khổ sở cực kỳ, hắn không thể không nói: “Blue, tình cảm của chúng ta so với anh em ruột bình thường còn thân hơn, bởi vì chúng ta cùng nhau trải qua đau khổ, cùng nhau trải qua hoạn nạn, cậu không thể thoát khỏi cơn ác mộng trong lòng, so với ai trong lòng chúng tôi cũng đều đau hơn, chúng tôi hi vọng cậu được vui vẻ, chúng tôi muốn giúp cậu, nhưng nếu cậu cố ý không chịu buông tha bản thân, cho dù là ai cũng không thể cứu được cậu.” Đem tất cả những lời trong lòng nói ra xong, Đàm Diễm Văn cũng xoay người rời đi.

Đàm Diễm Văn rời đi chưa được một phút, Mạnh Vĩ Giác còn chưa kịp bình tĩnh suy nghĩ, điện thoại trong phòng liền đổ chuông, là Tần Ngữ Nghê gọi đến, cô muốn gặp hắn một lần. Mạnh Vĩ Giác muốn từ chối nhưng lại không đành lòng, cuối cùng cũng đồng ý, vì vậy, hắn lần nữa lại rời khỏi phòng, đi xuống dưới lầu.

rất xin lỗi nàng munma ^:)^ ^:)^ ^:)^

đạo này ta đang thi nên lười lắm, hihi, cuối tuần là xong rồi, ta sẽ đẩy nhanh tốc độ để cho độ dài cái cổ của nàng được ổn định. :-D :-D :-D

Thấy Tần Ngữ Nghê đang đứng ở trong vườn hoa, cả người đang đắm chìm trong bóng đêm, Mạnh Vĩ Giác không muốn phá hỏng loại cảm giác hài hòa này. Nhưng trong lòng của hắn luôn đấu tranh, không cho bản thân tiếp tục đắm chìm, chân chờ một hồi lâu, hắn lên tiếng gọi: “Ngữ Nghê”.

Tần Ngữ Nghê quay người lại, bước về phía hắn, “Thật xin lỗi, muộn như thế này còn bắt anh xuống”.

“Không sao, cô tìm tôi có việc gì không?”

“Tôi..... Thật ra thì cũng không có gì, chỉ muốn cảm ơn anh, mấy ngày nay tôi rất vui vẻ”. Trên mặt Tần Ngữ Nghê tươi cười.

“Cô không cần phải cảm ơn tôi, mọi người có thể tụ tập cùng nhau, đó cũng là duyên phận, lại nói trước đó cô đã tặng cho tôi hai câu, đó cũng là cảm ơn rồi”.

Tần Ngữ Nghê mấp máy môi dò hỏi: “Tôi có thể được gặp lại anh không?”

Mạnh Vĩ Giác hiểu được ý trong lời nói của cô, hẳn cũng biết, hẳn nên nhân cơ hội này chặt đứt tình ý của cô dành cho hắn, nhưng khi nhìn cô mảnh mai, dịu dàng như vậy, hắn không đành lòng tổn thương cô. Vì vậy, hắn tránh nặng tìm nhẹ nói: “Tôi tin tưởng chúng ta sẽ còn gặp lại, một ngày nào đó tôi sẽ đến Canada, lúc đấy sẽ phải làm phiền cô dẫn tôi đến thăm mộ của Tần Ngữ Mạt”.

Đôi mắt trong suốt của Tần Ngữ Nghê sụp xuống, chua xót nói: “Tại sao đến bây giờ, anh vẫn còn cố chấp không thể không thấy Ngữ Mạt vậy?” Cô cho rằng đem mục tiêu của hắn chuyển tới Canada, hẳn sẽ buông tha, không ngờ.....

“Nếu như là cô.....cô sẽ không làm như vậy sao?” Không biết vì sao, nhưng hắn tin tưởng cô sẽ kiên trì giống hắn.

Không sai, nếu hôm nay bọn họ đổi lại cho nhau, cô nhất định cũng sẽ kiên trì giống hắn, giống như cô vẫn cố chấp để yêu hắn vậy, thật ra bọn họ đều cố chấp giống nhau.

“Tôi hy vọng anh có thể buông tha quá khứ, thả lỏng bản thân ra. Cuộc sống này, nếu mỗi lần trải qua đau khổ đều giữ lại ở trong lòng, thì cuộc sống này vĩnh viễn sẽ không vui vẻ”. Hiện tại, đây là điều duy nhất cô có thể nói.

“Lời nói của cô tôi sẽ ghi nhớ trong lòng”. Ngược nhìn bầu trời đêm thâm trầm, Mạnh Vĩ Giác khẽ thở ra một hơi, “Nên nghỉ ngơi đi”. Nhìn Tần Ngữ Nghê một cái thật lâu, Mạnh Vĩ Giác cất bước đi vào bên trong.

“Chờ một chút!” Thấy Mạnh Vĩ Giác cất bước rời đi, Tần Ngữ Nghê cố lấy dũng khí nói: “Tôi có thể yêu cầu anh một chuyện được không?”

“Chuyện gì?”

Tần Ngữ Nghê nuốt nước miếng một cái, run rẩy nói: “cho tôi một nụ hôn”.

Không được, hắn không thể làm như vậy, nhưng nhìn cô, hắn lại không kiềm chế được khát vọng, tim của hắn giấy dứa, vừa dề nén, vừa reo hò, hắn chần chờ, do dự.

Trong khi Mạnh Vĩ Giác đang đấu tranh trong lòng thì Tần Ngữ Nghê đã bước tới trước mặt hắn, dứt khoát đặt môi mình lên môi hắn, đôi tay ôm chặt lấy cổ hắn.

Cô trức trặc hôn hắn, nhẹ nhàng nếm, chuyện này đối với cô mà nói là xa lạ, nhưng vì có tình yêu nên môi của cô rất nóng. Không biết đã trải qua bao lâu, cô không biết mình nên như thế nào để tiếp tục, thì hắn đã giành lấy quyền chủ đạo, lưỡi của hắn nhẹ nhàng cạy mở miệng cô, đưa vào trong miệng cô, tỉ mỉ trên trọc, mút. Tay của hắn ôm lấy cơ thể mềm mại của cô dính sát vào mình, nóng bóng chạm vào đường cong mềm mại của cô. Hắn không muốn kháng cự nữa, tối nay, hắn sẽ buông thả bản thân một lần.

Tần Ngữ Nghê và Tần Ngữ Quyên lưu luyến tiễn đám người Mạnh Vĩ Giác rời đi, chỉ là đám người Mạnh Vĩ Giác vừa rời khỏi Khẩn Đình chưa được một giờ đồng hồ, Tần Ngữ Nghê và Tần Ngữ Quyên đã đáp máy bay đến Đài Bắc, tìm một khách sạn nghỉ tạm.

“Chị, em cảm thấy chị đi tìm Ngôn Hi thì tốt hơn, không cần phải ở khách sạn”. Mặc dù Tần Ngữ Nghê chọn khách sạn này là khách sạn ba sao, trang hoàng, thiết bị cũng không tệ, nhưng Tần Ngữ Quyên cũng không hài lòng lắm.

“Bây giờ không được, chờ thêm mấy ngày nữa đi cũng chưa muộn, chị thật sự không còn cách nào khác”.

“Chị định làm gì?”

Nhìn ra ngoài cửa sổ, xe cộ đông nghịt, quang cảnh thành phố rất giống với tâm trạng của cô lúc này, tắc nghẽn nhưng lại không tìm được lối đi. Tần Ngữ Nghê lắc đầu một cái, thở dài nói: “Nói thật, chị cũng

không biết, chỉ có thể đi một bước tính một bước, trước tiên phải xác định Mạnh Vĩ Giác ở chỗ nào đã rồi tính tiếp”.

Ban đầu, Tần Ngữ Quyên định ngày mai sẽ về Canada, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác không ổn, vào lúc này lại nghe Tần Ngữ Nghê nói như vậy, lo lắng trong lòng cũng trào ra.

“Chị, để một mình chị ở lại Đài Loan em không yên tâm, để em ở lại với chị được không?”

Tần Ngữ Nghê lấy lại tinh thần, dịu dàng nói: “Ngữ Quyên, em không cần phải lo lắng cho chị....chị không còn là đứa trẻ, chị biết tự chăm sóc bản thân”.

“Ba mẹ cũng thật là kỳ quái, lúc chúng ta rời khỏi nhà thì dặn đi dặn lại em phải chăm sóc cho chị, nhưng sau khi đến Đài Bắc lại muốn để chị một mình ở lại?” Tần Ngữ Quyên không hiểu nhún mày một cái, ai oán nói.

Tần Ngữ Nghê lẳng lặng cười cười, đem rương hành lý đặt trên giường mở ra, đem từng bộ quần áo treo vào tủ. Ba mẹ cho cô ba tháng, nguyên bản là để cho cô tự mình cố gắng, nhưng bọn họ lại không yên tâm để một mình cô bay đến Đài Loan, sau một hồi cò kè mặc cả, họ cũng quyết định, đợi khi nào cô đến Đài Bắc, thì sẽ để cô một mình ở lại Đài Loan.

“Chị, để cho em ở lại với chị được không?” Tần Ngữ Quyên vẫn chưa chịu từ bỏ ý định.

Tần Ngữ Nghê lắc đầu một cái, kiên định nói: “Hạnh phúc của chị chị muốn chính mình tự cố gắng”.

“Chị.....”

“Ngữ Quyên, chúng ta đừng nói chuyện này nữa được không?” Tần Ngữ Nghê nghịch ngợm vuốt tóc Tần Ngữ Quyên đang nhún chặt chân mày, dịu dàng nói tiếp: “Ngày mai em phải trở về nhà rồi, hôm nay có chỗ nào đặc biệt muốn đi, chị sẽ đi cùng em”.

“Chỗ nào em cũng không muốn đi”. Gương mặt Tần Ngữ Quyên phờ phạc rã rời.

“Ngữ Quyên, em đừng bày ra dáng vẻ như vậy, em chỉ lo lắng cho chị, em có nhớ hay không vẫn còn có công việc chờ em trở về?” Tần Ngữ Nghê ôm lấy tay Tần Ngữ Quyên, làm nũng giống như đứa trẻ nói: “Được rồi! Chị hứa với em, ngày nào chị cũng sẽ gọi điện về báo cáo cho em, vậy được chưa?”

“Em có thể nói không sao?” Tần Ngữ Quyên ầm ừ nói, cô không còn cách nào khác nên cũng chỉ có thể đồng ý. Cô không giống chị gái, vì tới Đài Loan mà xin thôi việc, kỳ nghỉ của cô cũng sắp hết, cô phải trở về đi việc.

Biết Tần Ngữ Quyên sẽ không đòi ở lại nữa, Tần Ngữ Nghê cũng thở phào nhẹ nhõm, cười híp mắt lại hỏi: “Có muốn đi dạo, mua chút quà về tặng cho mọi người không?”

“Không cần, chúng ta có nhiều người thân và bạn bè như vậy, mỗi người một món quà, tay em làm sao mà cầm nổi?” Cô sẽ không làm như vậy đâu, việc gì phải mang quà tặng từ Đài Loan về Canada, lại nói, những thứ có ở Đài Loan, ở Canada cũng mua được, cô việc gì phải tự làm khổ mình mang túi lớn túi nhỏ trở về.

“Được, không mua quà tặng, chỉ đi dạo phố thôi có được không?”

“Không muốn! Hai chị em chúng ta phải xa nhau ít nhất cũng hơn hai tháng, em muốn tán gẫu với chị nhiều một chút”. Kể từ khi chuyển đến Canada, hai chị em bọn họ rất dính với nhau, cơ hồ không tách ra.

“Em muốn tán gẫu chuyện gì?”

Tần Ngữ Quyên cắn môi, suy nghĩ một chút rồi nói: “Cái gì cũng được, trời nam đất bắc, nghĩ đến cái gì nói cái đó.”

“Cái này không được, chị trời sinh không phải cao thủ nói chuyện trời đất”.

“Vậy thì..... Nói về Mạnh Vĩ Giác đi”. Tần Ngữ Quyên đảo tròn mắt, nghịch ngợm đề nghị.

Tần Ngữ Nghê buồn cười lắc đầu hỏi: “Lần nào chúng ta cũng nói về anh ấy, em không thấy chán sao?”

“Vậy ngày nào chị cũng nhớ anh ấy, chị không thấy chán sao?” Tần Ngữ Quyên hỏi ngược lại.

Tần Ngữ Nghê nhéo mũi Tần Ngữ Quyên một cái, cười nói: “Em luôn biết cách chặn miệng của chị”. Nhớ một người không thể nói là nhàm chán, nhưng là một chuyện rất khổ, chỉ là cho dù có khổ nữa, cô cũng không thể ép buộc bản thân ngừng nhớ, vậy chỉ có thể mặc cho mình khổ, mình nhớ.

“Chị, nói thật ra, anh ấy rất xuất sắc, không trách được chị lại yêu anh ấy nhiều như vậy”. Tần Ngữ Quyên rốt cuộc cũng thừa nhận Mạnh Vĩ Giác rất đáng để Tần Ngữ Nghê yêu, chỉ là, Tần Ngữ Nghê khẳng khái cố chấp điên cuồng như vậy, cô vẫn rất khó tiếp nhận.

“Anh ấy vẫn luôn xuất sắc như vậy”. Tần Ngữ Nghê không nhịn được cười ngọt ngào.

“Chị ấy à, thật sự là hết thuốc chữa!” Tần Ngữ Quyên bắt đầu dĩ lắc đầu, cô đầu hàng, “Thôi, chúng ta đi ra ngoài dạo phố, uống cà phê, ngồi ở đây nói về Mạnh Vĩ Giác, thật sự là rất nhàm chán”.

“Được, để chị thu dọn xong đã”.

“Tần Ngữ Mạt..... Tần Ngữ Mạt..... Ngữ Nghê, dừng!” Mạnh Vĩ Giác sợ hãi ngồi dậy, thở hồng hộc. Hắn lấy tay lau đi mồ hôi quanh trán, mắt nhìn quanh phòng ngủ một vòng.

Ở Khẩn Đình chơi nhiều ngày như vậy, trừ buổi tối đầu tiên hắn ngủ không được an ổn lắm, còn lại những ngày khác hắn đều ngủ rất sâu. Không ngờ buổi tối đầu tiên trở lại Đà Bắc, hắn lại gặp ác mộng. Lần này ác mộng còn đáng sợ hơn, Tần Ngữ Mạt thể nhưng lại biến thành Tần Ngữ Nghê, khi thấy Ngữ Nghê, tim của hắn giống như bị bóp nghẹt. Hắn muốn gọi cô, thể nhưng lại không phát ra được âm thanh nào, hắn muốn chạy đến ngăn cản, nhưng chân của hắn giống như nặng ngàn cân, thể nào cũng không nhấc nổi. Loại cảm giác ấy giống như hắn đang đứng bên bờ vực thẳm, rất sợ hãi, khiến cho thân thể của hắn không ngừng run rẩy.

Tại sao hắn lại gặp phải giấc mộng này? Giấc mộng này có ý nghĩa gì sao?

Vùi mặt vào lòng bàn tay, trong đầu Mạnh Vĩ Giác không ngừng suy nghĩ và lo lắng. Rốt cuộc, hắn không chịu nổi, thét lên một tiếng, cả người từ trên giường bật dậy.

Cầm điện thoại trên giường lên, hắn kiểm chế không được gọi điện thoại cho Tập Diệu Doãn, một lát sau, đầu bên kia truyền đến tiếng nói của Tập Diệu Doãn.

“White, cậu có thể giúp tôi gọi điện thoại cho quản lý câu lạc bộ ở Khẩn Đình, nhờ họ kiểm tra một chút xem Ngữ Nghê đã rời đi hay chưa?” Mạnh Vĩ Giác gọn gàng, rút khoát nói.

“Blue, sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Tập Diệu Doãn lo lắng hỏi, chưa bao giờ thấy Mạnh Vĩ Giác kích động như vậy.

Mạnh Vĩ Giác thở ra một hơi, cố gắng để cho mình tỉnh táo một chút, “Tôi nằm mơ thấy Ngữ Nghê giống như Tần Ngữ Mạt, nằm trong vũng máu trước mặt tôi”.

“Blue, cậu đừng suy nghĩ nhiều, đây chẳng qua chỉ là mơ, không phải thật”.

“Tôi không biết. Loại cảm giác đó giống như một lời tiên đoán, một điềm báo vậy”.

“Được rồi! Cậu chờ tôi, bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại hỏi giúp cậu”.

Cúp điện thoại, Mạnh Vĩ Giác lẳng lặng ngồi ở mép giường, nghe tiếng tích tắc phát ra từ đồng hồ báo thức.

Cảm giác giống như vừa trải qua một thế kỷ, tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên, Mạnh Vĩ Giác nhanh chóng nhận điện thoại, “White, thế nào rồi?”

“Chúng ta rời đi không lâu thì họ cũng trả phòng rồi rời đi”.

“Có biết họ đi nơi nào không?” Mạnh Vĩ Giác vội vàng hỏi.

“Không rõ lắm, nhưng tôi nghĩ, có lẽ họ đến Đà Bắc”. Tập Diệu Doãn dừng một chút, tỉnh táo nói tiếp:

“Blue, cậu đừng suy nghĩ nhiều quá, có lẽ do mọi người chúng tôi một mực ép buộc cậu, để cho cậu đạt Ngữ Nghê vào trong tim, nên ở trong mơ cậu mới đem hình ảnh của Ngữ Nghê đặt trên người của Tần Ngữ Mạt.”

Có lẽ vậy!! Bây giờ Ngữ Nghê và Tần Ngữ Mạt mười bốn tuổi mặc dù không hoàn toàn giống nhau, nhưng trên người của hai người đó luôn có cảm giác tương tự, cho nên hẳn đem hai người gộp thành một cũng là bình thường.

“White, cảm ơn cậu”.

“Cậu nên nghỉ ngơi đi, sáng sớm còn phải đi làm, cậu là bác sĩ, không thể để cho mình bị bệnh được”.

“Tôi biết rồi, ngủ ngon”.

Cúp điện thoại, Mạnh Vĩ Giác lần nữa nằm lại trên giường. Có lẽ hẳn suy nghĩ quá nhiều, Ngữ Nghê đột nhiên xuất hiện thế kia, lại mang cho hắn rất nhiều cảm giác phức tạp, hình ảnh của cô mơ hồ giống như Tần Ngữ Mạt, nên giấc mơ cũng bất giác thay đổi.

Mạnh Vĩ Giác nghĩ như vậy, cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều. Rốt cuộc, hắn chống không lại cảm giác mệt mỏi, từ từ nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

6. Chương 6

Đối chiếu địa chỉ trong tay, Tần Ngữ Nghê cẩn thận, tỉ mỉ tìm từng nhà một, rốt cuộc cũng thấy được số nhà ghi trên địa chỉ.

Tìm được chỗ ở của Mạnh Vĩ Giác, Tần Ngữ Nghê đi đến một góc để cho người khác khỏi chú ý, quan sát quang cảnh xung quanh. Không biết có phải do sắc trời đã tối, cô cảm thấy nơi đây rất thanh tĩnh. Mỗi căn nhà đều có vườn hoa riêng, ga ra, nhà ở có lớn có nhỏ, được quy hoạch khá chỉnh tề.

Cô càng nhìn, càng có một cảm giác kích động muốn đi vào, nhưng xuất hiện đột ngột thế kia, biết giải thích thế nào với Mạnh Vĩ Giác? Tần Ngữ Nghê không thể làm gì hơn là cố gắng kiềm chế bản thân, hôm nay đã đến được đây rồi, từ từ sẽ có kế hoạch.

Đang muốn rời đi, đột nhiên có một luồng ánh sáng chiếu thẳng đến, Tần Ngữ Nghê vội vàng lui về phía sau ẩn nấp.

Trong chốc lát, cô nhìn thấy một chiếc xe con dừng lại ở phía trước chỗ ở của Mạnh Vĩ Giác, cửa sắt ga ra chậm rãi cuộn lên. Mặc dù không thấy rõ người trong xe, nhưng Tần Ngữ Nghê biết người đó chính là Mạnh Vĩ Giác, bởi vì Mạnh Vĩ Giác một mình sống ở đây, nên người kia chắc chắn là Mạnh Vĩ Giác. Vừa ngẫm nghĩ, cô giống như lại nhìn thấy Mạnh Vĩ Giác, nhịp tim không tự chủ được lại đập nhanh.

Đứng ở trong bóng tối, cô yên lặng nhìn xe tiến vào ga ra, cho đến khi cửa sắt chậm rãi hạ xuống, lần nữa đóng lại, Tần Ngữ Nghê mới lưu luyến từ trong góc đi ra, cô thật muốn bắt chập tất cả chạy đến bấm chuông.....

Cô thở dài, bắt đầu đi me theo con đường nhỏ lúc trước đi về.

Cô đi bộ ước chừng khảng bảy phút, còn một đoạn đường nữa mới đến được trạm xe bus. Bỗng nhiên cô nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang khống chế một cô gái trẻ, đẩy mạnh cô ấy vào một chiếc xe taxi. Cô gái kia liều mạng đá chân, vung tay muốn thoát khỏi sự kiềm chế của người đàn ông lớn.

Tần Ngữ Nghê cẩn thận nhìn lên, phát hiện miệng của cô gái kia đã bị bịt lại, miệng của cô ấy chỉ phát ra tiếng y y um um, có lẽ là đang kêu cứu. Vì vậy, Tần Ngữ Nghê cũng không chần chờ nữa, cô nhặt viên đá trên mặt đất, không sợ hãi đến gần.

Khi cách đối phương vài bước chân, cô cẩn thận đem hòn đá đập chính xác vào đầu đối phương.

Người đàn ông cao lớn bất ngờ bị Ngữ Nghê đập vào đầu, lui về sau chón tránh, cô gái kia rất thông minh, nhân cơ hội cắn vào tay của người đàn ông.

“Đồ đàn bà thói!” Người đàn ông cao lớn sợ hãi kêu lên một tiếng, không tự chủ buông tay ra, nhưng đồng thời cũng làm kinh động đến đồng bọn trong xe.

Lúc này, Tần Ngữ Nghê xông lên phía trước giúp đỡ cô gái nhỏ, dùng túi sách của mình đập vào đầu đối phương, đánh còn chưa thỏa mãn, cô gái trẻ lại kéo tay của cô kêu lên: “Nhanh chạy đi!”

Chỉ là đang muốn chạy, đồng bọn của người đàn ông cao lớn cầm dao chạy thẳng về phía các cô, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chém một đao về phía trước khiến cho bả vai của Tần Ngữ Nghê chảy máu đầm đìa.

“A Tử, không được giết cô ta!” Người đàn ông cao lớn bị Tần Ngữ Nghê đập đến đầu óc choáng váng, căn bản cũng không có thời gian nhìn rõ người bị đâm là ai, chỉ cố lên tiếng nhắc nhở đồng bọn, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện không may.

Hai người đàn ông nhất thời phân tâm, cô gái trẻ nhân cơ hội này kéo Tần Ngữ Nghê liều mạng chạy về phía đường tắt.

“Thảm rồi! Cô ta chạy trốn, nhanh đuổi theo đi!” Người đàn ông cao lớn gọi là A Tử phát hiện ra cô gái trẻ và Tần Ngữ Nghê đã chạy mất, vội vàng gọi đồng bọn đuổi theo.

Tần Ngữ Nghê bị thương, phía sau lại có người đuổi theo, nếu không tìm chỗ trốn đi, họ nhất định sẽ trốn không thoát. Cô gái trẻ nhận thấy rõ tình cảnh của hai người, vì vậy kéo Tần Ngữ Nghê vào một cái ngõ tối, núp ở phía sau một gian nhà trệt.

“Cô kiên nhẫn một chút” cô gái trẻ nhỏ giọng nói: “Trời tối như vậy, bọn chúng không phát hiện ra dấu chân của chúng ta sẽ đi”.

Tần Ngữ Nghê chịu đựng đau đớn trên bả vai gật đầu một cái.

Không đến một phút, giọng nói Đài Loan của hai người đàn ông cao lớn truyền vào tai các cô.

“Tại sao kỳ quái như vậy, không thấy người đâu?”

“Chạy mất dĩ nhiên là không thấy, đừng nói nhiều nữa, mau đuổi theo nhanh lên!”

“Mày nhìn xem! Phía sau nhiều đường rẽ như vậy, tao biết đuổi theo hướng nào?”

Ước chừng ba mươi giây, tiếng nói lại truyền đến, “Vậy làm sao bây giờ?”

“tao làm sao biết làm như thế nào..... Thảm rồi! Mày đuổi theo đi, tao quay lại xe xem thế nào!”

“Thôi, không cần đuổi theo, tao cũng không tin một co nhóc có thể chạy trốn được bao lâu? Đi thôi! Đi về”.

“Có được không? Trở về biết nói thế nào với đại ca?”

“Thành thật mà nói, bằng không biết nói như thế nào? Đồ đàn bà thói! Nếu lần sau để tao bắt được, tao sẽ đập nát miệng cô ta, lại dám cản tao?”

“Tao sớm đã nói với mày, nhét chặt miệng cô ta lại, mày lại nói không có việc gì, hiện tại chắc là biết miệng của đàn bà lợi hại như thế nào rồi.....”

Hai người tao một câu mày một câu, tiếng nói dần dần biến mất, cô gái trẻ cẩn thận kéo Tần Ngữ Nghê đang có chút hoảng hốt ra ngoài.

“Cô có khỏe không?” Rốt cuộc thấy rõ ràng vết máu trên người Tần Ngữ Nghê, cô gái trẻ tháo khăn lụa trên cổ xuống, giúp Tần Ngữ Nghê băng lại vết thương, “Vết thương hình như rất sâu, tôi phải nhanh đưa cô đến bệnh viện, nhưng nơi này không gọi được xe, cô cố gắng chịu đựng một chút.....”

“Không..... Không cần đến bệnh viện, tôi có một người bạn..... Ở gần đây, anh ấy là..... Bác sĩ”.

“Thật tốt quá, cô cố gắng chịu đựng một chút, nói cho tôi biết nên đi đường nào, tốt nhất là cho tôi biết địa chỉ, đường ở đây tôi cũng biết tương đối, ngộ nhỡ cô ngất xỉu tôi cũng có thể tìm đến nhà bạn cô”.

Tần Ngữ Nghê lấy quyển sổ ghi chép ở trong túi sách ra, đưa địa chỉ cho cô gái.

Cô gái cầm lấy địa chỉ, gật đầu một cái, “Đi thôi!”

Cô gái vừa đỡ Tần Ngữ Nghê, vừa nhìn địa chỉ, từng bước từng bước đi về phía nhà của Mạnh Vĩ Giác.

Trong lúc mê man, Tần Ngữ Nghê cảm thấy Mạnh Vĩ Giác ôm cô vào trong nhà, ánh mắt của hắn tràn đầy lo lắng. Hắn nhẹ nhàng xử lý vết thương giúp cô, chỉ sợ làm cô đau, hắn còn cẩn thận dùng khăn lông lau mặt giúp cô. Loại cảm giác này thật đẹp, cô muốn tỉnh lại, tận mắt nhìn thấy tất cả, chỉ là cô không thể làm gì được. Nhưng cô không buông tha, cố gắng mở mắt, rốt cuộc, dưới sự nỗ lực của cô, mắt đã từ từ mở ra.

“Vĩ Giác.....” Tần Ngữ Nghê cử động muốn ngồi dậy.

“Không nên cử động, ngoan ngoãn nằm xuống, cẩn thận miệng vết thương lại vỡ ra.” Giữ Tần Ngữ Nghê lại, Mạnh Vĩ Giác quan tâm hỏi, “Cô bây giờ cảm thấy như thế nào?”

“Tôi rất khỏe, chỉ là bả vai rất đau”. Tần Ngữ Nghê nhắm mắt lại nói.

“Vết thương rất sâu nên nhất định là rất đau, đợi tôi lấy thuốc cho cô uống, cô sẽ thoải mái hơn một chút”.

Tần Ngữ Nghê gật đầu một cái, hỏi: “Cô gái kia đâu?”

Mạnh Vĩ Giác nhìn về phía ghế sa lon, cười nói: “Ngủ thiếp đi rồi, có vẻ rất mệt mỏi”.

“Cùng hai người xấu rềnh co lâu như vậy, lại mang theo tôi chạy trốn, đương nhiên sẽ rất mệt mỏi”. Tần Ngữ Nghê đau lòng nhìn cô gái đang ngủ say.

Nhìn Tần Ngữ Nghê mềm mại như nước, Mạnh Vĩ Giác thật vì cô mà đau lòng. Cô gái kia nói cho hắn biết, cô vì cứu cô gái ấy nên mới bị thương, thế nhưng cô lại nói giống như mình là gánh nặng. Nghĩ tới lúc hắn đi ra ngoài mở cửa, toàn thân cô đầy máu ngã vào trong ngực hắn, khiến cho hắn rất sợ. Không ngờ mới hai ngày không gặp, vốn đang là một người khỏe mạnh liền biến thành bộ dạng này, hắn làm sao không đau lòng? Mặc dù không đáng sợ giống như trong cơn ác mộng của hắn, nhưng cũng làm cho hắn hoảng sợ.

“Ngữ Nghê, tôi đi rót cho cô ly nước trái cây, cô chảy rất nhiều máu, cần uống nhiều nước một chút”.

Nhân lúc Mạnh Vĩ Giác đi lấy nước, Tần Ngữ Nghê quan sát căn phòng một chút. Đây là một gian phòng khách (phòng dành cho khách ý), trong phòng trừ những đồ nội thất cơ bản thì cũng không có đồ trang trí nào khác, có thể thấy được thường ngày không ai sử dụng. Không ngờ cô có thể đi vào đây, cảm giác giống như đang nằm mơ, không quá chân thật.

Lúc này Mạnh Vĩ Giác bưng hai ly nước trái cây đi vào, hắn đặt nước trái cây trên bàn trang điểm ở mép giường, cẩn thận đỡ Tần Ngữ Nghê ngồi dậy, bưng một ly nước trái cây đưa cho cô.

“Cô ấy có nói tại sao hai kẻ xấu đó lại bắt cô ấy không?” Tần Ngữ Nghê vừa uống nước trái cây vừa hỏi.

“Không nói, chỉ nói cô thấy cô ấy bị hai người kia bắt đi, gặp chuyện bất bình ra tay giúp đỡ, vì vậy nên bị một dao”.

“Mới vừa rồi thật sự rất nguy hiểm, chúng tôi suýt nữa thì bị hai người xấu bắt được”. Bây giờ nhớ lại, Tần Ngữ Nghê không biết mình lấy đâu ra can đảm.

Mạnh Vĩ Giác nghe vậy, không nhận được trách cứ: “Cô quá mạo hiểm rồi, chỉ lo cứu người, cũng không suy nghĩ xem mình có bao nhiêu năng lực, thật may là chỉ bị một dao, hơn nữa là tôi lại ở nơi này, còn có người ở nhà”.

Cũng bởi vì hắn ở đây, nên cô mới xuất hiện ở chỗ này, cũng mới có thể giúp đỡ người ta.

Cầm lấy cái ly rỗng trên tay cô, Mạnh Vĩ Giác hỏi: “Sao cô lại biết tôi ở chỗ này?”

“À..... Tôi giúp ba tôi đến nơi này thăm một người bạn, chỉ là ông ấy đã dọn nhà”. Cô lại vội vã nói dối, mặc dù không có ý xấu, nhưng trong lòng rất áy náy.

Mạnh Vĩ Giác chưa kịp sinh lòng nghi ngờ, cô gái trẻ đã đi tới, “Cô đã tỉnh rồi!”

Tần Ngữ Nghê cười gật đầu một cái, những lời này nên là cô hỏi mới đúng.

“Ai nha! Tôi còn chưa tự giới thiệu, tôi tên là Hà Lạc.”

“Tôi tên là Tần Ngữ Nghê, anh ấy gọi Mạnh Vĩ Giác”

“Cám ơn cô, nếu không nhờ cô giúp đỡ, tôi đã bị bọn họ bắt đi rồi, thật may là không có gì nguy hiểm”. Hà Lạc vẫn còn sợ hãi vỗ ngực.

“Có thể nói cho tôi biết là đã xảy ra chuyện gì không?”

Hà Lạc cắn cắn môi dưới, làm bộ đáng thương nói: “Ba tôi đánh bạc nợ người ta rất nhiều tiền, không thể làm gì khác hơn là bán tôi cho quán rượu lấy tiền trả nợ. Không ngờ hôm đầu tiên tôi đến quán rượu liền gặp phải cảnh sát đi kiểm tra, thừa dịp hỗn loạn yooi liền trốn thoát. Tôi không dám trở về tìm ba, sợ ông ấy lại bán tôi cho quán rượu, không thể làm gì khác hơn là chạy đi tìm bạn bè, ai biết, tôi ở chỗ đó chưa được ba ngày, bọn họ lại đến tìm tôi.....tôi không thể làm gì khác hơn là lại trốn đi, nhưng tôi không dám đi tìm những bạn bè khác, sợ bọn họ bị liên lụy. Tôi không còn cách nào khác, trốn đến đâu cũng chỉ một ngày, qua một ngày tính một ngày.”

“Tai sao lại có người cha độc ác như vậy chứ?” Tần Ngữ Nghê không thể tin được trên đời này lại có người cha độc ác như vậy, từ nhỏ đến lớn, cô đều được cha cô nâng trong lòng bàn tay, cẩn thận che chở lớn lên. Trong suy nghĩ của cha cô, cô giống như là bảo bối vô giá, đừng nói là đánh cô, ngay cả mắng cũng không nổi, cô thật sự khó mà hiểu nổi, lại có người cha bán con gái của mình!

“Ba tôi cũng bắt đắc dĩ thôi, đối phương tuyên bố nếu ông ấy không lấy tiền trả nợ thì sẽ chặt tay của ông ấy, tôi là con gái của ông ấy, tôi không thể bỏ mặc sống chết của ông ấy được”. Hà Lạc bắt đắc dĩ nói.

“Cô thật thiện lương”.

Hà Lạc lắc đầu một cái, nhìn cô cảm kích, “Chân chính cô mới là người thiện lương, thật ra thì cô có thể mặc kệ tôi.....tôi chỉ là người xa lạ, cô là cô gái tay trái gà không chặt, nếu là người bình thường thì đã sớm tránh xa rồi, nhưng cô thì không, cô vì giúp tôi mà bị thương, cô mới thật là người tốt”.

“Cùng là con gái, tôi làm sao có thể nhìn cô bị người ta khi dễ, chỉ là, về sau cô định thế nào?” Tần Ngữ Nghê không nhịn được lo lắng thay cho Hà Lạc, một cô gái phải đối mặt với xã hội đen, lại không có người có thể dựa vào, coi như cô ấy có thể tránh thoát lần này, cũng không trốn được lần sau.

“Tôi không biết, đi tới chỗ nào trốn đến nơi đâu, bằng không tôi còn có thể như thế nào ?” Hà Lạc thở dài.

“Chuyện này..... Không bằng cô đi theo tôi, cho dù thế nào thì hai người chúng ta cũng tốt hơn một mình cô, huống chi, hiện giờ tôi đang ở khách sạn, chắc bọn họ không trắng trợn đến nỗi vào khách sạn bắt người đâu”.

Hà Lạc rất cảm động, hốc mắt đầy nước mắt, “Có..... Là người tốt nhất tôi từng gặp!”

“hông được!” Mạnh Vĩ Giác nghe được đến đó, không thể không mở miệng nói chuyện rồi, “Như vậy rất nguy hiểm, nhờ may gặp phải tình huống như hôm nay thì phải làm thế nào?”

“Nhưng ngoài cách đó ra, còn cách nào khác sao?” Muốn cô mặc kệ Hà Lạc, cô thật sự không làm được.

Mạnh Vĩ Giác lẳng lặng suy nghĩ một chút, quyết định nói: “Hai người các cô ở chỗ của tôi cũng rất tốt, nói sao đi nữa thì chỗ này an toàn hơn so với ở khách sạn”.

Thế nào cô cũng không nghĩ đến sẽ có một bước ngoặt lớn như vậy, trước đây không lâu cô vẫn luôn cố vắt óc suy nghĩ xem nên làm như thế nào để có thể đến gần hắn, ai biết nhờ có một chuyện ngoài ý muốn mà cô có thể vào ở nơi này. Tần Ngữ Nghê không thể tưởng tượng nổi.

“Ngữ Nghê, bây giờ cô đang ở khách sạn nào, tôi sẽ nhờ người đi lấy hành lý của cô về đây”.

“Trong túi sách của tôi có danh thiếp”. Nhận lấy túi sách Hà lạc đưa qua, Tần Ngữ Nghê tìm danh thiếp khách sạn trong ví da, đưa cho Mạnh Vĩ Giác.

Mạnh Vĩ Giác cầm lấy danh thiếp: “Cô nói nói chuyện với Hà tiểu thư đi rồi nghỉ ngơi một chút đi, tôi đi sắp xếp một chút, thuận tiện lấy chút đồ ăn cho các cô”.

“Đừng gọi tôi là Hà tiểu thư, gọi tôi là Hà Lạc là được rồi”. Hà Lạc không nhịn được chen miệng đính chính.

Mạnh Vĩ Giác hiểu ý gật đầu, cẩn thận dặn dò: “Không nên cử động nhiều, có chuyện gì thì cứ gọi tôi”.

“Vĩ Giác, cảm ơn anh”.

Mạnh Vĩ Giác thương tiếc nhìn Tần Ngữ Nghê một cái, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

“Hà Lạc, cô có thể giúp tôi một chút không? Tôi cảm thấy hơi mệt, muốn nằm xuống”.

“Được”. Hà Lạc nhẹ nhàng đỡ Tần Ngữ Nghê nằm xuống, giúp cô kéo chăn lại.

Chỉ trong chốc lát, Tần Ngữ Nghê đã ngủ rồi, Hà Lạc cũng chạy về ghế sa lon tiếp tục gặp Chu công, khi Mạnh Vĩ Giác trở lại đã thấy cảnh tượng hai người đang ngủ say.

Hắn ngồi ở mép giường nhìn Tần Ngữ Nghê thật lâu, sắc mặt của cô tái nhợt, bộ dáng yếu ớt làm cho hắn đau lòng. Mạnh Vĩ Giác không nhịn được đưa tay sờ nhẹ lông mày của cô, mắt, mũi, môi của cô, thật lâu thật lâu hắn mới đứng dậy, cầm một cái chăn đắp cho Hà Lạc, cũng kéo lại chăn giúp Tần Ngữ Nghê mới lặng lẽ ra khỏi phòng.

Trải qua mấy ngày nghỉ ngơi, vết thương của Tần Ngữ Nghê cũng tốt hơn rất nhiều, có thể xuống giường hoạt động, cô lập tức vào bếp trình diện.

Sáng sớm khi Mạnh Vĩ Giác rời giường, thấy trong phòng bếp có một bữa ăn tràn đầy hương vị đang chờ hắn thì kinh ngạc nói không ra lời.

“Chào buổi sáng”. Tần Ngữ Nghê kéo ghế giúp hắn, “Anh tới thật đúng lúc, tôi đang định đến phòng gọi anh”.

Rốt cuộc cũng tìm lại được tiếng nói, Mạnh Vĩ Giác lo lắng nói: “Vết thương của cô còn chưa khỏi hẳn, đừng làm những chuyện này”.

“Tôi tốt hơn rất nhiều rồi, nếu không hoạt động thì lại cảm thấy cả người như muốn rỉ sét vậy”. Tần Ngữ Nghê giúp hắn rót một ly sữa, khanh khách cười nói: “Ném thử một chút xem đồ ăn sáng tôi làm có hợp khẩu vị của anh không?”

“Bữa sáng của tôi rất đơn giản, chỉ cần một ly sữa tươi và hai lát bánh mì là đã xong rồi”.

“Như vậy làm sao đủ dinh dưỡng? Anh là một bác sĩ, chẳng nhẽ không biết bữa ăn sáng rất quan trọng sao?”

Mạnh Vĩ Giác khẽ mỉm cười, bắt đầu ăn bữa sáng. Hắn không nên chìm vào trong sự dịu dàng của cô, nhưng cảm giác được người khác chăm sóc làm cho hắn thấy quyến luyến, khiến cho hắn chìm đắm trong đó.

“Tôi đi gọi Tiểu Lạc rời giường.....”

“Oa! Bữa sáng hôm nay thật là phong phú!” Tần Ngữ Nghê còn chưa kịp đến gọi, Hà Lạc đã theo mùi thơm chạy đến.

“Tiểu Lạc, chào buổi sáng”. Trải qua mấy ngày tiếp xúc, Tần Ngữ Nghê và Hà Lạc đã trở thành một đôi chị em tốt.

“Chị Ngữ Nghê, anh Vĩ Giác, chào buổi sáng”. Hà Lạc cười một tiếng, vội vàng kéo ghế ngồi xuống. Nhận lấy ly sữa tươi Tần Ngữ Nghê rót cho mình, ăn ngấu ăn nghiêng.

“Vĩ Giác, tôi muốn đến một số chỗ gần đây, mua một ít đồ rồi sẽ trở về”.

Mạnh Vĩ Giác lắc đầu một cái: “Không được, tôi quên vẫn chưa nói cho cô biết. Mấy ngày nay xung quanh đây xuất hiện vài người lạ mặt, nếu như tôi đoán không nhầm, bọn họ chắc là đi tìm Hà Lạc. Đêm hôm đó có lẽ bọn họ không thấy rõ mặt cô, nhưng hiện tại trên vai cô còn bị thương, mục tiêu rõ ràng như vậy, bọn họ nhất định sẽ đoán được cô là người đã đi cùng Hà Lạc.

Vừa nghe đến những người muốn bắt mình ở gần đây, Hà Lạc lo lắng, “Ngộ nhỡ bọn họ biết em ở đây, vậy phải làm sao?”

“Không cần lo lắng, bọn họ mất dấu cô ở chỗ này, đương nhiên họ muốn xác định xem cô có thể còn ở xung quanh đây hay không. Dù sao nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất, có khả năng rất lớn cô vẫn còn ở chỗ này, chỉ là bọn họ nếu không tìm thấy cô, sẽ loại bỏ suy nghĩ này, đến tìm những chỗ khác.”

“Tình hình này, chúng ta chỉ có thể ở đây chờ đợi thôi sao?” Tần Ngữ Nghê thở dài nói.

“Có vấn đề gì sao?” Vừa thấy Tần Ngữ Nghê thở dài, Mạnh Vĩ Giác không tự chủ được lo lắng.

“Không có vấn đề gì.” Tần Ngữ Nghê lắc đầu một cái.

Hà Lạc mở to đôi mắt linh hoạt nói: “Chị Ngữ Nghê, có phải chị muốn đi mua quần áo cho em không?”

Qua mấy ngày sống chung, Tần Ngữ Nghê phát hiện Hà Lạc là một cô gái rất thông minh, trong lòng cô đang suy nghĩ gì, rất khó thoát được con mắt của Hà Lạc.

Tần Ngữ Nghê cười nói: “Bộ quần áo trên người em đã hỏng, mà quần áo của chị em mặc thì có vẻ rộng, chị muốn giúp em mua vài bộ quần áo vừa vặn”.

“Chị Ngữ Nghê, có thể mặc quần áo của chị cũng tốt rồi, chị không cần phải mua quần áo cho em đâu”.

“Tiểu Lạc, em chịu khó nhịn một vài ngày nữa, đợi bọn họ rời đi, chị sẽ ra ngoài mua cho em vài bộ quần áo”.

Nhìn Tần Ngữ Nghê thân thiết, Mạnh Vĩ Giác không kiềm chế được động lòng. Mặc dù hắn luôn nghĩ phải kháng cự lại lực hút của cô, nhưng hắn càng lúc càng không quản được trái tim mình.

“Không cần vội, chuyện quần áo tôi sẽ giúp, tôi sẽ nhờ một người bạn giúp đỡ một tay”. Mạnh Vĩ Giác từ trong túi lấy ra danh thiếp của mình, ở mặt sau ghi lại một dãy số điện thoại, đưa cho Tần Ngữ Nghê, “Ngữ Nghê, nếu như cô cần gì, cứ gọi vào số điện thoại này, cô ấy sẽ giúp cô”.

“Lôi Hạnh Nhi?”. Tần Ngữ Nghê nhìn tên của cô gái này, cảm thấy có một áp lực ập vào lòng, cô gái này là ai? Vĩ Giác giống như rất thân với cô ấy, bọn họ có quan hệ như thế nào?

“Hạnh Nhi là em gái của một người anh em tốt của tôi, cũng coi như là người nhà, cho dù có chuyện gì, cô có thể tìm cô ấy giúp đỡ. Hành lý của cô chính là do cô ấy đưa tới đây”. Lôi Hạnh Nhi là em gái của ‘Black’ Lôi Hạo, cô ấy và Lôi Hạo đều được Lôi Mạnh Thiên nhận nuôi từ nhỏ. Mạnh Vĩ Giác nghĩ rằng Tần Ngữ Nghê không biết Lôi Hạo là ai, nên cũng không giải thích rõ hơn.

Tần Ngữ Nghê miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu một cái, “Tôi biết rồi.”

Tần Ngữ Nghê đắn đo muốn từ chối nhưng lại không chống lại được tò mò trong lòng, cô muốn biết Lôi Hạnh Nhi là cô gái như thế nào, muốn biết quan hệ giữa Lôi Hạnh Nhi và Mạnh Vĩ Giác là loại quan hệ gì, muốn biết..... Không kiềm chế được, cô gọi điện thoại cho Lôi Hạnh Nhi nhờ cô ấy mua vài bộ quần áo và một số đồ dùng của phụ nữ.

Đang buồn bực chờ đợi, rốt cuộc Lôi Hạnh Nhi cũng xuất hiện trước mắt cô.

“Ngữ Nghê, cô tới xem xem có cần tôi giúp cô mua thứ gì nữa không?” Ngay cả lời giới thiệu cũng tiết kiệm, Lôi Hạnh Nhi ném túi lớn túi nhỏ lên trên bàn, thân thiết kéo tay Tần Ngữ tới xem.

“Chị Ngữ Nghê, ở chỗ em đang còn nữa, Lôi tiểu thư mua rất nhiều”. Tần Ngữ Nghê chưa kịp phản ứng, Hà Lạc đi mở cửa cho Lôi Hạnh Nhi cũng xách hai túi đi vào.

Lôi Hạnh Nhi vỗ trán một cái, oa oa kháng nghị: “Tôi cầu xin cô, xin cô đừng gọi tôi là Lôi tiểu thư có được hay không? Nghe già quá, gọi tôi là Hạnh Nhi là được rồi.”

Nhìn Lôi Hạnh Nhi khiến cho mình lo lắng, Tần Ngữ Nghê phát hiện mình rất khó ghét cô bé này. Một khuôn mặt trang nhã, một đôi mắt có ánh mắt gian xảo, toàn thân cô ấy toát lên vẻ nhiệt tình làm cho người ta không thể ghét được. Nhưng cho dù như thế, nhưng trong lòng Tần Ngữ Nghê không khỏi có chút vướng mắc, cô ấy và Mạnh Vĩ Giác đến tột cùng là có bao nhiêu thân thiết?

Khi Tần Ngữ Nghê đang quan sát Lôi Hạnh Nhi thì Lôi Hạnh Nhi cũng quan sát Tần Ngữ Nghê. Tần Ngữ Nghê trước mắt cô giống như là tiên trên trời vậy, xinh đẹp không nhiễm trần thế, bất giác Lôi Hạnh Nhi phát ra một tiếng thở dài.

“Chị Ngừ Nghê rất đẹp có phải hay không?” Hà Lạc híp mắt cười nói ra suy nghĩ của Lôi Hạnh Nhi.

Lôi Hạnh Nhi nhìn chằm chằm, hốt hoảng kêu lên: “Wow! Cô là giun trong bụng tôi à?”

Hà Lạc nhướn mi, há hê nói: “Giờ đã biết sự lợi hại của tôi rồi chứ?”

Lôi Hạnh Nhi hừ lạnh một tiếng, chuyển hứng thú sang Tần Ngừ Nghê, kéo cô ngồi xuống, ríu rít nói: “Tôi chỉ giúp các cô mua vài bộ quần áo cần thiết, còn một số đồ dùng phụ nữ linh tinh, còn quần áo mặc đi ra ngoài, tôi cũng không biết hai người thích dạng quần áo như thế nào, nên tôi đem quần áo của tôi đến cho hai người. Vóc người của tôi nằm ở giữa hai người, nên chắc ai mặc cũng không có vấn đề gì, hai người tự mình chọn đi, thích cái nào thì lấy”.

“Thật ngại quá! Như vậy làm sao được?” Lôi Hạnh Nhi nhiệt tình với cô như vậy, cô lại đối với cô ấy có chút đề phòng, bất giác trong lòng Tần Ngừ Nghê cảm thấy áy náy.

“Không sao, quần áo của tôi rất nhiều, đây chỉ là một phần nhỏ thôi”. Nói xong, mở túi quần áo, đem từng bộ quần áo lấy ra, “Ngừ Nghê, cô cảm thấy cái váy này như thế nào..... Tiểu Lạc, bộ quần áo này rất dễ thương, rất thích hợp với cô..... Ngừ Nghê, bộ này cô mặc nhất định sẽ rất đẹp..... Tiểu Lạc, bộ này rất thời trang, nhất định cô sẽ thích.....”

Cứ như vậy, Tần Ngừ Nghê và Hà Lạc bận rộn cầm lấy quần áo của Lôi Hạnh Nhi đưa cho. Miệng của Lôi Hạnh Nhi lúc nào cũng giương lên, giống như không bao giờ biết mệt mỏi, đưa từng bộ quần áo cho từng người, cũng không để ý xem hai người bọn họ có thích hay không, cho đến khi phân phát xong đồng quần áo.

“Tôi biết mình có rất có mắt thẩm mỹ, tôi thích chắc chắn hai người cũng sẽ thích”. Lôi Hạnh Nhi phân phát quần áo đến một thứ cũng không còn dư, cảm thấy rất khâm phục bản thân.

“Cô có cảm thấy khát không? Hà Lạc mở to hai mắt không thể tưởng tượng nổi.

Lôi Hạnh Nhi nuốt nước miếng, gật đầu một cái, “Hình như cũng hơi khát”.

“Thật xin lỗi, cô đến lâu như vậy rồi mà vẫn chưa lấy nước cho cô, cô chờ một chút, tôi sẽ đi lấy ngay”. Tần Ngừ Nghê liền vội vàng đứng lên đi về phía phòng bếp.

Thừa dịp Tần Ngừ Nghê đi vào bếp, Hà Lạc hỏi “Hạnh Nhi, cô và anh Vĩ Giác có quan hệ gì thế?”

“Cô hỏi chuyện này làm gì? Lôi Hạnh Nhi híp mắt hỏi ngược lại.

“Tôi không thể tò mò được sao?” Cô thấy chị Ngừ Nghê rất thích anh Vĩ Giác, chị Ngừ Nghê lại là ân nhân của cô, cô tuyệt đối sẽ không để cho người phụ nữ khác cướp mất anh Vĩ Giác.

Có chuyện muốn hỏi người khác mà bày ra thái độ cao ngạo như vậy sao? Lôi Hạnh Nhi quay đầu, hừ lạnh nói: “Tôi không nói cho cô”.

“Cô.....” Vừa lúc đấy Hà Lạc thấy Tần Ngừ Nghê đang từ trong phòng bếp đi ra, cô chỉ tiện đem lời nói thu lại.

“Ngừ Nghê, cảm ơn cô”. Nhận lấy ly nước trái cây, Lôi Hạnh Nhi ừng ực ừng ực uống, không đến hai ba cái đã thấy đầy ly hướng lên trời, “Oa! Thoải mái quá!”

“Cô muốn uống nữa không?”

Lôi Hạnh Nhi lắc đầu một cái, cười hì hì nói: “Không cần”. Nói xong, điện thoại trong túi cô lại vang lên, cô lập tức nghe máy, “Alo..... Không có..... Em không phải cố ý trốn học đâu, anh Vĩ Giác có việc cần nhờ em giúp..... Thật, em thề với trời..... Được rồi! Em sẽ về ngay bây giờ”. Lôi Hạnh Nhi tắt điện thoại, thở phì phò nhìn điện thoại làm mặt quỷ.

“Sao vậy?” Tần Ngừ Nghê không nhận được quan tâm hỏi. Trong lời nói của Lôi Hạnh Nhi không khó nghe ra, cô ấy là giúp Vĩ Giác mua đồ nên mới không đi học, điều này làm cho trong lòng Tần Ngừ Nghê cảm thấy khó chịu.

“Không có gì, tôi phải về rồi, lần sau sẽ đến chơi với hai người, bye bye!” Không đến năm giây đã không thấy tăm hơi của Lôi Hạnh Nhi đâu nữa.

Nhìn một đồng đồ trên bàn, Tần Ngữ Nghê không khỏi ngẩn người. Là do cô yêu quá nhiều, quá chung tình cho nên trong lòng mới nhỏ nhen như vậy sao? Trước đây cô thường nói với bản thân, yêu một người sẽ không oán không hối, nhưng bây giờ cô cảm thấy rất mờ mịt, một khi đã yêu hết lòng thì cô còn có thể tự nhiên như vậy nữa không? Nếu như cô không giành được hạnh phúc, vậy cô sẽ như thế nào?

“Chị Ngữ Nghê!” Hà Lạc vỗ nhẹ Tần Ngữ Nghê một cái.

Tần Ngữ Nghê phục hồi tinh thần lại, gượng cười nói: “Tiểu Lạc, trước tiên nên đem những thứ đồ này dọn đi đã, rồi sẽ sửa sang lại sau”.

Đã qua hơn một tuần kể từ khi Lôi Hạnh Nhi xuất hiện, ngoài mặt Tần Ngữ Nghê vẫn xem như Lôi Hạnh Nhi chưa từng xuất hiện, nhưng trong lòng, ba chữ ‘Lôi Hạnh Nhi’ giống như một khối đá đè nặng làm cho cô không thở nổi.

Hôm nay cô gọi điện thoại về Canada, mẹ nhắc nhở cô thời gian đã qua một tháng, việc này làm cho cô cảm thấy sợ. Mất thấy thời gian đã qua được một phần ba, nhưng giữa cô và Vĩ Giác một chút tiến triển cũng không có. Hẳn đối với cô rất tốt, nhưng cô biết đó không phải là tình cảm trai gái, mà chỉ là đối tốt với cô giống như bạn bè.

Hai chuyện giằng co ở trong tim cô, làm cho tâm trạng của cô tối nay khó có thể ngủ, cô nên làm gì tiếp theo?

“Một mình ở trong vườn hoa nghĩ gì vậy?” Nhìn thấy Tần Ngữ Nghê nhú chặt chân mày lại, Mạnh Vĩ Giác muốn đưa tay lên vuốt, nhưng hấn không thể. Hấn đã rất dung túng chính mình rồi, nhìn thấy Tần Ngữ Nghê buồn bực ngồi ở trong vườn hoa, hấn nên làm như không thấy mới đúng. Nhưng tim của hấn lại giống như không chịu nghe điều khiển đi xuống, như vậy đã không làm theo quyết tâm của hấn, hấn có thể phóng túng chính mình ôm cô vào lòng không?

Lặng lặng nhìn Mạnh Vĩ Giác, hấn như vậy làm cho cô si ngốc quyến luyến. Tần Ngữ Nghê thật hy vọng mình cái gì cũng không cần để ý, ôm hấn thật chặt, cả đời đều không buông tay ra.

“Có phải ngày nào cũng ở trong phòng, nên cảm thấy buồn bực?” Cô không nói gì nên hấn chỉ có thể hỏi.

“Có một chút”.

“Ngày mai tôi sẽ bảo Hạnh Nhi đưa hai người ra ngoài, có cô ấy bảo vệ, tôi cũng yên tâm”.

Tần Ngữ Nghê giống như bị đánh một tai, liền lùi lại hai ba bước, “Không!”

Mạnh Vĩ Giác đi tới trước mặt Tần Ngữ Nghê, lo lắng hỏi: “Sao vậy?”

“Không có..... Không có việc gì, ý tôi nói là không cần, không cần làm phiền Hạnh Nhi”.

“Sẽ không phiền đâu, có thể đưa các cô đi chơi, cô ấy vui mừng còn không kịp ý chứ”. Hạnh Nhi từ Purple biết được Tần Ngữ Nghê, lại biết được đang ở đây, cô ấy đối với Ngữ Nghê rất thích, nếu như có cơ hội để cô ấy gần Tần Ngữ Nghê, cô ấy nhất định sẽ rất vui vẻ.

Tần Ngữ Nghê bĩu môi một cái, lo lắng hỏi, “Tình cảm của hai người rất tốt?”

“Có thể nói cô ấy giống như em gái của chúng tôi, đương nhiên tình cảm sẽ rất tốt”. Mạnh Vĩ Giác thần nhiên nói.

Trong nháy mắt, Tần Ngữ Nghê cảm thấy như mình đã tìm được hy vọng, “Em gái của mọi người?”

“Tôi, Black, Yellow, White, Red, Purple, trừ Black, những người còn lại cô đều gặp rồi”.

Giờ phút này, Tần Ngữ Nghê cảm thấy buồn cười vì sự ghen tuông của mình. Cô lại quên mất Lôi Hạo, khi Vĩ Giác nói cô ấy là em gái của một người an hem tốt, cô hoàn toàn không ngờ người an hem đó là Lôi Hạo.

Tâm trạng buông lỏng, Tần Ngữ Nghê cảm thấy rất vui vẻ, nhất thời kích động, cô ôm chặt lấy cổ Mạnh Vĩ Giác, hôn lên môi hấn. Lần trước Mạnh Vĩ Giác làm với cô thế nào, lần này cô cũng bắt trước học theo. Lưỡi của cô dẩy đưa, trên đầu lưỡi của hấn, mặc dù không lưu loét nhưng lại rất mnongs bồng, kích thích.

Thế giới chỉ còn lại hai người, đã không còn phân biệt ai là người chủ động, ai là người bị động. Bọn họ đều chìm trong sự nhiệt tình, ôm chặt thân thể của đối phương, đôi môi nóng dục dây dưa, cho đến khi hai người đều cảm thấy thiếu dưỡng khí, lúc này mới buông nhau ra.

Trở về thực tế, Tần Ngữ Nghê xấu hổ đỏ mặt, nhẹ nhàng nói một tiếng “Ngủ ngon”. Sau đó chạy như bay vào trong nhà.

Nhẹ nhàng vuốt môi của mình, bên trên đang còn vương lại hơi ẩm, Mạnh Vĩ Giác cảm thấy rất kích động. Mới vừa rồi hắn không có ý định đẩy ra, khi chạm vào môi cô, hắn không kiềm chế được tan chảy. Hắn bị sao vậy, thế nào mà càng lúc càng không khống chế được bản thân? Như vậy là không đúng, hắn không thể tiếp tục chìm đắm.....

7. Chương 7

Nhìn đồng hồ trên tường, cũng đã tám giờ tối, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Mạnh Vĩ Giác, Tần Ngữ Nghê đứng ngồi không yên nhìn ra cửa. Từ khi cô vào ở trong này, mỗi ngày Mạnh Vĩ Giác đều về nhà ăn tối, muộn nhất thì cũng không quá bảy rưỡi là đã về đến nhà rồi, nhưng buổi tối hôm nay..... Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?

“Chị Ngữ Nghê, chúng ta đừng chờ nữa có được không? Không chừng anh Vĩ Giác có việc gì bận nên không thể trở về ăn tối”. Hà Lạc làm bộ đáng thương vuốt cái bụng đói đang kêu.

Chỉ mãi chờ Mạnh Vĩ Giác, lại quên mất Hà Lạc, trong lòng Tần Ngữ Nghê vô cùng áy náy, “Tiểu Lạc, em ăn trước đi, chị chờ là được rồi”.

“Không cần, nếu ăn chúng ta cùng ăn, em không muốn ăn cơm một mình”. Hà Lạc chu miệng nói.

“Tiểu Lạc, nghe lời chị, em vào ăn cơm trước đi”. Tần Ngữ Nghê kiên nhẫn nói.

Hà Lạc lắc đầu một cái, kiên trì nói: “Em phải chờ chị”. Nói xong nhưng bụng lại rất không thức thời kêu ọc ọc.

“Bụng của em đang kháng nghị rồi”. Tần Ngữ Nghê cười cười chỉ vào bụng của Hà Lạc.

“Không cần lo cho nó, nó rất không ngoan, không chịu nhìn tình huống, một chút thể diện cũng không có!” Hà Lạc rất không khách khí đánh vào bụng mình một cái tỏ vẻ muốn trừng phạt.

“Tiểu Lạc, đói bụng rồi thì ăn cơm trước đi, không cần ngược đãi dạ dày của bản thân”. Tần Ngữ Nghê khuyên.

Hà Lạc cong môi lên, không chịu nghe lời, nói: “Chị Ngữ Nghê, chị nói như vậy là không đúng rồi! Chị có thể ngược đãi dạ dày của bản thân, tại sao em lại không thể?” Cô không hiểu chị Ngữ Nghê đang nghĩ gì nữa, thích một người thì cũng chỉ là thích, chẳng nhẽ vì hắn mà để bụng đói hay sao?

“Chị vẫn chưa đói”.

Hà Lạc nghịch ngợm đem lỗ tai dán sát vào bụng của Tần Ngữ Nghê, “Em nghe nó nói nó đói bụng rồi, làm ơn dứt đồ ăn cho nó có được không?”

“Nghịch ngợm!” Tần Ngữ Nghê buồn cười đẩy Hà Lạc ra, Cô biết Hà Lạc quan tâm cô, nhưng Mạnh Vĩ Giác chưa trở về, cô không có tâm trạng ăn cơm.

Hà Lạc nghiêm mặt lại, tức giận nói: “Ghét anh Vĩ Giác quá, không về cũng không thèm gọi điện về báo một tiếng, anh ấy biết rõ chị sẽ chờ anh ấy về ăn cơm, cũng biết rõ em thích ăn cơm cùng với mọi người, nhưng đến bây giờ còn chưa về, anh ấy cố ý làm cho chúng ta bị đói sao?”

Nghe vậy, vẻ mặt của Tần Ngữ Nghê trầm xuống, Tiểu Lạc nói không sai, mặc dù cô không nói rõ, nhưng mỗi ngày đều đứng ở cửa chờ Mạnh Vĩ Giác trở về. Hắn cũng biết rõ, nếu không đợi được hắn về cô sẽ không ăn cơm, vì vậy mà mỗi ngày hắn luôn cố gắng về nhà sớm một chút.

Rốt cuộc có chuyện gì? Chẳng nhẽ vì chuyện tối hôm qua cô kích động hôn hắn nên tức giận sao?

“Chị Ngữ Nghê, nếu tối nay anh Vĩ Giác không về, chị sẽ không ăn cơm hả?”

Tần Ngữ Nghê miễn cưỡng cười một tiếng, lắc đầu một cái, “Không biết, chờ lát nữa nếu chị đói bụng thì chị sẽ ăn, em ăn trước đi!”

“Em.....”

“Tiểu Lạc, đừng cãi lời chị nữa có được không?” Nhẹ nhàng vỗ vai Hà Lạc, Tần Ngữ Nghê nhẹ giọng nói: “Chị đồng ý với em, chị tuyệt đối sẽ không ngược đãi dạ dày của bản thân, lát nữa chị sẽ dạy em làm thạch hoa quả, có được không?”

Hà Lạc nhắc miệng lên, miễn cưỡng cười một cái, “Được rồi! Em ăn cơm trước”.

Chờ Hà Lạc đi vào phòng bếp, Tần Ngữ Nghê đứng dậy đi đến cạnh cửa, tâm trạng của cô giống như đang ngồi Yun – night Speed (chắc là một loại tàu lượn siêu tốc gì đó) vậy, cứ nghĩ là đang bay lên trời cao, nhưng đột nhiên lại xuống dưới đáy cốc. Lên lên xuống xuống, không biết đến thời điểm cuối cùng, cô sẽ có được nụ cười xán lạn với lúm đồng tiền hay là khuôn mặt cô sẽ hoàn toàn trắng bệch?

Mạnh Vĩ Giác lái xe vào gara, tắt máy, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài cửa xe yên tĩnh, đêm đã khuya, nhưng đầu của hắn vẫn rất tỉnh táo.

Nụ hôn tối qua vẫn còn in sâu ở trong đầu hắn, nó rất rõ ràng. Hắn biết, mình rất có ham muốn đối với Ngữ Nghê nên đã mất đi khống chế, điều này làm cho hắn cảm thấy khủng hoảng, hắn sợ nếu còn tiếp tục, hắn sẽ mất đi khống chế mà yêu cô. Cho nên hôm nay mẹ gọi điện thoại bảo hắn về nhà ăn cơm, hắn cũng không suy nghĩ nhiều mà đồng ý.

Hắn đi về, thậm chí muốn ở lại đó, tạm thời không nên quay về nơi này, nhưng đến một giây cuối cùng, hắn không bỏ được, vì vậy lựa chọn quay về đây.

Mạnh Vĩ Giác mở cửa, xuống xe, lo lắng bước vào nhà.

“Em còn tưởng rằng anh sẽ vứt bỏ nơi này cơ đấy?” Hà Lạc tức giận, đang muốn lên lầu lại bị Mạnh Vĩ Giác gọi xuống.

Mạnh Vĩ Giác chưa từng thấy qua Hà Lạc nói chuyện kiểu này, cô luôn kính trọng hắn, lúc nào cũng anh Vĩ Giác dài, anh Vĩ Giác ngắn.

Hắn kỳ quái hỏi: “Tiểu Lạc, cô chưa ngủ à?”

“Em chờ anh!” Hà lạc chạy đến trước mặt Mạnh Vĩ Giác, chỉ vào mũi hắn mắng, “Anh thật quá đáng, anh có biết chị Ngữ Nghê đợi anh suốt cả một buổi tối hay không, anh không về, chị ấy lo lắng đứng ngồi không yên, ngay cả cơm cũng không ăn, chỉ sợ anh xảy ra chuyện”.

Mạnh Vĩ Giác kinh ngạc nói không nên lời.

“Kết quả là.....” Nhìn Mạnh Vĩ Giác từ trên xuống dưới, nhìn tới nhìn lui một một vòng, Hà lạc tức giận nói: “Em nhìn bộ dáng của anh có vẻ chẳng xảy chuyện gì cả!”

Mạnh Vĩ Giác thở ra một hơi, thuận miệng trả lời một câu, “Tôi có việc bận”.

“Cho dù có việc bận, anh cũng nên gọi điện thoại về nhà nói cho chị Ngữ Nghê một tiếng! Anh biết chị Ngữ Nghê sẽ đợi anh về ăn cơm, anh không lo lắng chị ấy sẽ vì chờ anh mà bị đói sao?”

Đang không biết nên nói gì cho đúng, khóe mắt liếc thấy một bóng người thoáng qua cầu thang, Mạnh Vĩ Giác quyết tâm cứng rắn, “Thật xin lỗi, tôi quên”. Không phải hắn quên, mà là hắn ép buộc bản thân không được nghĩ đến, hơn nữa vẫn còn có Tiểu Lạc ở đây, hắn tin rằng Tiểu Lạc sẽ không để cho cô đói bụng.

“Quên?” Hà Lạc thở phì phò nhìn chăm chăm Mạnh Vĩ Giác, “Chị Ngữ Nghê lo lắng cho anh suốt cả một buổi tối, sao anh có thể làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra vậy?”

“Tiểu Lạc, tôi rất bận, tôi cũng có chuyện riêng của mình, khó tránh khỏi sẽ có lúc quên một số chuyện’.

“Chẳng nhẽ chị Ngữ Nghê còn không quan trọng hơn những thứ kia sao?” Hà Lạc cảm thấy tủi thân thay cho Tần Ngữ Nghê, tại sao chị ấy lại ngốc nghếch như vậy, những chuyện này đều là do chị ấy tự tìm lấy.

“Tiểu Lạc, cô đừng cố tình kiếm chuyện nữa”. Mạnh Vĩ Giác nhú mày.

“Em cố tình kiếm chuyện?” Tức chết cô, thật sự là tức chết cô!

Không muốn lãng phí thời gian với Hà Lạc, Mạnh Vĩ Giác nói: “Khuya lắm rồi, cô nên đi ngủ đi, tôi cũng cần phải nghỉ ngơi rồi”.

Hà Lạc giữ Mạnh Vĩ Giác lại, không từ bỏ ý định tiếp tục ép hỏi: “Không cho anh đi nghỉ ngơi, anh nói chuyện rõ ràng đi, rốt cuộc anh xem chị Ngữ Nghê là gì?”

“Tiểu Lạc, cô đừng hồ đồ nữa, nếu không tôi thật sự sẽ tức giận đấy”. Mạnh Vĩ Giác gằn giọng nói.

“Em không phải chị Ngữ Nghê, anh có tức giận hay không cũng mặc kệ, anh nói rõ ràng đi, bằng không tôi nay anh anh đừng nghĩ đến chuyện đi ngủ”.

Nhìn khuôn mặt quật cường của Hà Lạc, lại nghĩ đến cô cũng chỉ vì quan tâm Ngữ Nghê nên Mạnh Vĩ Giác cũng nhẹ giọng đi rất nhiều, “Tiểu Lạc, cô đừng nghĩ lung tung nữa, tôi chỉ xem Ngữ Nghê như bạn bè.....”

“Anh gạt người!” Chị Ngữ Nghê dịu dàng như vậy, tốt bụng như vậy, lại xinh đẹp như vậy, anh Vĩ Giác sao có thể không yêu chị ấy?

“Tiểu Lạc, cô nói đủ rồi chứ? Đừng giả tính trẻ con nữa, nhanh đi ngủ đi!” Mạnh Vĩ Giác kéo tay Hà Lạc ra bước lên lầu.

Mặt như đưa đám ngồi ở cầu thang, Hà Lạc thấy buồn thay cho Tần Ngữ Nghê. Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, con đường của chị Ngữ Nghê chắc chắn sẽ gặp ghềnh khó đi.

Đã sửa bởi keoponggon lúc 03.06.2014, 19:56.

Ngơ ngẩn ngồi ở góc giường, Tần Ngữ Nghê ngây người như phỗng không biết là đang nhìn gì ở phía trước. Lòng cô thật là đau, đau đến chết lặng, đau đến nỗi cả hơi sức để khóc cũng không có.

Cô không nên nghe lén, nghe trộm người khác nói chuyện là việc rất không có đạo đức. Cho nên bây giờ ông trời đang trừng phạt cô, để cho cô nghe được chuyện mà mình không dám đối mặt. Vốn là, cô còn có cơ hội nằm mơ, nhưng bây giờ ngay cả giấc mơ và dùng khí đều biến mất.

Cô đã từng nghĩ rằng, thần may mắn rất quan tâm cô, nói đúng hơn là sự cuồng dại của cô khiến cho ông trời rất cảm động, cho nên cũng muốn giúp đỡ cô. Nhưng bây giờ cô mới phát hiện, cho dù có may mắn hơn nữa thì cũng sẽ không có được tình yêu như cô mong muốn, thực tế rất tàn khốc!

Tại sao yêu một người lại khổ như vậy? Chẳng nhẽ sự cuồng dại của cô không có lấy một chút kết quả sao? Tại sao cô có thể khiến cho cha mẹ cô cảm động, ông trời cảm động, nhưng lại không thể khiến cho Vĩ Giác cảm động?

Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành – lời thề đẹp như vậy, cô từng rất hy vọng, từng si ngốc quyến luyến hơn mười năm, nhưng cuối cùng tình yêu của cô cũng không giành được hạnh phúc.

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống từ khóe mắt, chảy chảy, chỉ trong chớp mắt, vừa nhanh vừa vội, cuối cùng giống như cổ đại lan tràn.

Trải qua một đêm suy nghĩ, Mạnh Vĩ Giác quyết sẽ định quên những lời Hà Lạc đã nói với hắn đi. Thâm nghĩ, nếu hắn muốn cắt đứt sự ràng buộc giữa mình và Ngữ Nghê thì hắn nhất định phải lạnh lùng một chút, phải thờ ơ với sự chờ đợi của cô. Nhưng khi nhìn thấy Tần Ngữ Nghê đang ở bên bàn ăn, vẫn giống như thường ngày không có chuyện gì gọi hắn ngồi xuống, giúp hắn rót sữa tươi thì ti hắn lại do dự.

“Ngữ Nghê, tôi.....”

“Sao vậy?” Cho dù lòng của cô đang chảy máu, nhưng Tần Ngữ Nghê vẫn cười dịu dàng như cũ.

“Tôi..... Thật xin lỗi, tối hôm qua cố việc gấp nên quên không gọi điện thoại báo cho cô biết tôi không về nhà ăn cơm”. Cuối cùng Mạnh Vĩ Giác cũng đem áy náy nói ra khỏi miệng.

“Không sao”. Tần Ngữ Nghê dịu dàng lắc đầu một cái, cô không muốn nói nhiều, tự rót cho mình một ly sữa tươi, bắt đầu ăn bữa sáng.

“Ngữ Nghê, tôi..... Về sau tôi sẽ bận rộn hơn, hai người không cần chờ tôi về ăn tối đâu”.

“Tôi biết rồi”. Tần Ngữ Nghê gạt đầu một cái, cô biết hần đang xa lánh cô, hần dùng cách thức tế nhị để nói cho cô biết, hần đối với cô không có chút tình cảm nào. Mặc dù hôm qua cô đã biết rõ điều này, nhưng lòng của cô bây giờ vẫn giống như bị đâm vậy, thật đau, thật đau. Cô phải kiềm chế, giờ khắc này cô không thể để cho hần biết tâm trạng của cô được, nếu không hần sẽ rất áy náy. Cô không cần hần áy náy, không cần hần phải khổ sở vì cô.

Mặc dù trên mặt Tần Ngữ Nghê vẫn mỉm cười, nhưng khi nhìn cô Mạnh Vĩ Giác cảm thấy rất đau lòng, hần cảm thấy mình rất tàn nhẫn, so với một tên đao phủ còn độc ác hơn, nhưng hần phải làm sao đây?

Nhất thời không khí có vẻ cứng nhắc, may thay lúc này Hà Lạc đã đi vào phòng ăn.

“Chị Ngữ Nghê, chào buổi sáng”. Hà Lạc ngồi xuống chỗ của mình, cũng không thèm liếc nhìn Mạnh Vĩ Giác lấy một cái.

Tần Ngữ Nghê vừa rót một ly sữa tươi cho Hà Lạc, vừa dùng ánh mắt ra hiệu ý bảo Hà Lạc cũng nên chào hỏi Mạnh Vĩ Giác.

Hà Lạc miễn cưỡng liếc Mạnh Vĩ Giác một cái, cũng không thèm nói chuyện với hần.

Đối mặt với tình huống như thế này, Tần Ngữ Nghê cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu một cái.

Làm như không nhìn thấy Tần Ngữ Nghê phản đối, Hà Lạc vẫn cười hồn nhiên, “Chị Ngữ Nghê, tối hôm qua chị quên dạy em làm thạch hoa quả, hôm nay phải dạy cho em đấy!”

“Được, nếu như em không bắt bẻ, chị sẽ dạy cho em”. Lời nói của Tần Ngữ Nghê chứa đầy hàm ý.

“Em sẽ không bắt bẻ, chị dùng cách gì dạy em cũng được, em cũng sẽ không có một chút xú ý kiến nào”. Hà Lạc cũng rất thông minh nên cố gắng hiểu lầm ý của Tần Ngữ Nghê.

Tần Ngữ Nghê thật sự không thể làm gì, Tiểu Lạc chỉ có ý tốt muốn bảo vệ cô, cô sao có thể trách móc nặng nề?

“Chị Ngữ Nghê, hôm nay chúng ta đi dạo phố có được không? Cả ngày ở nhà buồn tẻ, có lúc còn bị người ta làm cho tức đến phát điên, không đi hóng mát một chút, chắc em sẽ phát điên mất!”

“Chị làm em tức đến phát điên khi nào, sao chị không biết?” Tần Ngữ Nghê vô tội mở trừng hai mắt.

“Em không nói chị!” Hà Lạc vội vàng đính chính.

“Mỗi ngày ở cùng với em ngoài chị ra thì còn ai vào đây?”

Muốn nói lại không dám nói, Hà Lạc y y a a một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định thôi. Nếu để cho chị Ngữ Nghê biết nội dung cuộc nói chuyện hôm qua giữa cô với anh Vĩ Giác, chị ấy không buồn mới là lạ!

“Hai người không nên đi ra ngoài, mặc dù hai ngày nay không thấy những người đó đi lại xung quanh đây, nhưng vẫn không thể xác định bọn họ đã bỏ ý định lục soát nơi này hay chưa, hai người vẫn nên cẩn thận một chút”. Vốn chỉ muốn im lặng ngồi nghe, nhưng vừa nghe thấy đề nghị của Hà Lạc, Mạnh Vĩ Giác không nhịn được mở miệng.

“Anh Vĩ Giác, mỗi ngày anh đều được ra ngoài tự do hít thở không khí trong lành, anh có thể hiểu được tình trạng giống như chim hoàng yến bị nhốt trong lồng của em sao?” Hà Lạc vốn là người năng động, thời gian này cô đã cố gắng chịu đựng, cô muốn làm liên lụy đến Tần Ngữ Nghê, không muốn Tần Ngữ Nghê xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Tiểu Lạc, Vĩ Giác cũng chỉ muốn tốt cho em, cố nhịn một vài ngày nữa rồi đi có được không?”

Tần Ngữ Nghê thế nhưng lại nói giúp cho Mạnh Vĩ Giác, Hà Lạc thật sự tức muốn chết, miệng cong lên nhưng dứt khoát ngậm miệng, cái gì cũng không nói.

Mạnh Vĩ Giác áy náy nhìn Tần Ngữ Nghê, có đau lòng, có khâm phục. Lúc nào cô cũng dịu dàng khiến cho người ta thương tiếc. Nếu trong lòng hắn không có bất kỳ ám ảnh nào, hắn sẽ bắt chấp tất cả để yêu cô.

“Tôi cũng không phải nói hai người không được đi ra ngoài, nếu để Hạnh Nhi lái xe đưa hai người đi, tôi cũng không phản đối”.

“Ai thêm chứ!” Hà Lạc tức giận hét âm lên.

“Tiểu lạc, sao em lại như vậy? Tần Ngữ Nghê không muốn trách cứ Hà Lạc, nhưng lại không thể để mặc cho con bé cáu kỉnh.

Đột nhiên Hà Lạc xì mặt đứng dậy, “Em không ăn nữa”. Nói xong liền chạy ra khỏi phòng ăn.

“Tôi đi xem cô ấy một chút”. Tần Ngữ Nghê không yên lòng đứng dậy đuổi theo.

Vốn là ba người náo nhiệt, nhưng giờ đây chỉ còn lại một mình Mạnh Vĩ Giác cô đơn. Mạnh Vĩ Giác ngoài đau lòng, còn có áy náy, hắn biết những ngày tiếp theo, trường hợp như hôm nay sẽ còn xuất hiện, hắn vẫn có thể ngụy trang xem như không xảy ra chuyện gì sao?

Tần Ngữ Nghê đuổi theo Hà Lạc vào phòng, ngồi xuống mép giường, “Tiểu Lạc đang giận sao?”

“Em ghét chị, chị có biết anh Vĩ Giác.....” Không được, cho dù tức giận cũng không thể nói, nếu không chị Ngữ Nghê sẽ rất đau lòng.

“Tiểu Lạc, chị biết mọi chuyện rồi, tối hôm qua em và Vĩ Giác nói chuyện, chị đã nghe hết rồi.”

Hà Lạc kinh ngạc nhìn Tần ngữ Nghê chằm chằm: “Chị nghe hết rồi?”

“Nghe hết rồi, chị không sao, như vậy em sẽ không tức giận nữa đúng không?” Tần Ngữ Nghê cố tỏ ra vui vẻ cười cười.

“Chị gạt người, em thấy chị rất thích..... Không, phải nói là chị rất yêu anh Vĩ Giác, làm sao chị có thể không sao?” Hà Lạc chắc chắn như đinh đóng cột lắc đầu.

Khi tình yêu của mình bị Hà Lạc chỉ ra rõ ràng như thế. Trong lòng Tần Ngữ Nghê không nén được bị thương, nụ cười trên mặt tắt dần, nỗi buồn hiện rõ trên khuôn mặt.

Tần Ngữ Nghê thở dài, sâu kín nói: “Chị thừa nhận mình rất yêu Vĩ Giác, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy chị đã không tự chủ được mà yêu anh ấy, nhưng tình yêu chị dành cho anh ấy là không oán không hối, bởi vì đây là sự lựa chọn của chị”.

“Chị Ngữ Nghê.....”

“Không cần an ủi chị, chị không hối hận, cũng không oán giận. Em không cần vì chị mà giận chó đánh mèo với Vĩ Giác, anh ấy có quyền được lựa chọn, đúng không?”

Hà Lạc kích động ôm lấy Tần Ngữ Nghê, kinh ngạc nói: “Em thật sự không thể tin được, trên thế giới này vẫn còn người phụ nữ si tình, ngốc nghếch như vậy sao?”

“Có người phụ nữ nào không si tình, không ngốc nghếch. Khi em thật lòng dùng cả trái tim để yêu một người, em sẽ vì người đó mà si tình, vì người đó mà ngốc nghếch, đó chính là tình yêu chân chính”. Tần Ngữ Nghê sâu xa nói.

Hà Lạc buông Tần Ngữ Nghê ra, chịu thua nói: “Chị Ngữ Nghê, chị đúng là làm cho em phải tâm phục khẩu phục, em sẽ không tức giận với anh Vĩ Giác nữa. Có một câu chị nói đúng, anh ấy có quyền được lựa chọn, chỉ là, nếu như anh ấy không biết trân trọng chị thì anh ấy sẽ tiếc nuối cả đời”.

Tần Ngữ Nghê cảm kích cười một tiếng.

Giống như vừa nghĩ ra chuyện gì, đột nhiên Hà Lạc bắt lấy tay Tần Ngữ Nghê, “Chị Ngữ Nghê, thật ra chị cũng không cần đau lòng, vẫn còn có hy vọng mà!” Thấy gương mặt mờ mịt của cô, Hà Lạc không thể làm gì khác hơn là giải thích rõ: “Anh Vĩ Giác nói chỉ xem chị như bạn bè, nhưng đó chỉ là hiện tại, tương lai như thế nào ai có thể nói trước được, chỉ cần chị không bỏ cuộc, anh Vĩ Giác sẽ trốn không thoát đâu!”

Cũng có thể.....!! Chỉ tiếc thời gian của cô có hạn, cô không thể chờ đợi quá lâu. Tần Ngữ Nghê lắc đầu, quyết định tạm thời gác lại chuyện này qua một bên, “Tiểu Lạc, chiều nay chúng ta sẽ ra ngoài dạo phố, ở chỗ này buồn tẻ lâu như vậy, người không có bệnh cũng sẽ trở thành có bệnh”.

“Vậy cũng được! Nhưng mà, chị không sợ gặp mấy người xấu muốn bắt em sao?”

“Làm theo ý của Vĩ Giác đi, chúng ta gọi điện thoại cho Hạnh Nhi”.

Hà Lạc phản đối nói: “Không được, ai biết cô ta có ý đồ bắt lương gì với anh Vĩ Giác hay không, chúng ta tìm cô ta, không phải là dẫn sói vào nhà hay sao?”

Dẫn sói vào nhà? Tần Ngữ Nghê buồn cười lắc đầu một cái, “Tiểu Lạc, Hạnh Nhi không có bất kỳ ý đồ gì với Vĩ Giác đâu”.

“Sao chị biết được?” Lúc trước, không phải chị Ngữ Nghê nhìn thấy Hạnh Nhi thì khẩn trương muốn chết sao?

“Em không cần hỏi, sau này chị sẽ nói cho em biết. Đi thôi! Xuống lầu ăn cho xong bữa sáng”

trời nóng thế này làm ly chanh đá cho mát các nàng nhĩ :beer: :beer:

ta chỉ ước nếu có thể ngồi vào tủ lạnh thì tuyệt vời ông mặt trời :-D :-D :-D

đọc truyện xong rồi ngủ ngon nhé các nàng!!! :yeah: :yeah:

Bởi vì Lôi Hạnh Nhi chạy đến Nhật Bản chơi một tuần lễ, nên kế hoạch đi ra ngoài của Tần Ngữ Nghê và Hà Lạc bị chậm mất một tuần, nhưng dù sao thì cuối cùng họ cũng được ra ngoài hít thở không khí.

“Oa! Cảm giác tự do thật là tốt!” Mặc kệ nơi mình đang đứng là trung tâm thương mại, Hà Lạc hưng phấn hét to một tiếng, vui mừng nhảy nhót, không ngừng đi tới đi lui.

Vội vàng kéo Hà Lạc lại, Lôi Hạnh Nhi thì thầm nói: “Tiểu thư, cô có thể suy nghĩ đến hoàn cảnh của mình hay không? Cô rêu rao như vậy là muốn gọi bọn người xấu kia đến sao?”

Hà Lạc bị Lôi Hạnh Nhi nói cho có chút lo lắng, vội vàng nhìn xung quanh, chỉ là vẫn còn mạnh miệng: “Sẽ không trùng hợp như vậy đâu!”

“Cái này rất khó nói, trên thế giới này có rất nhiều chuyện lạ!” Lôi Hạnh Nhi cố ý hù dọa nói.

“Tiểu Lạc, Hạnh Nhi nói đúng, nên cẩn thận một chút vẫn hơn”. Tần Ngữ Nghê cũng đồng ý với lời nói của Lôi Hạnh Nhi, cho dù thế nào thì cẩn thận một chút vẫn hơn.

“Thật phiền phức, vậy có phải tôi cũng không cần phải nói nữa không?”

Nếu để cho cô gặp phải bọn người xấu kia thì cô đúng là quá mức xui xẻo rồi!

“Không cần, không nói lời nào cũng rất kỳ quái, đến lúc đó sẽ thu hút ánh mắt chú ý của mọi người”. Lôi Hạnh Nhi bắt bẻ nói. Nhìn chằm chằm Lôi Hạnh Nhi, Hà Lạc nổi giận nói: “Cái này không được, cái kia cũng không xong, có phải cô cố ý gây chuyện với tôi không?”

“Cô đang suy nghĩ cái quái gì thế? Tôi đây là vì muốn tốt cho cô, chẳng nhẽ cô muốn mình bị bắt trở về quán rượu sao?” Lôi Hạnh Nhi tức giận liếc Hà Lạc một cái.

“Cô.....”

“Được rồi! Đừng cãi nhau nữa, hai người cứ cái đi cái lại sẽ thu hút ánh mắt chú ý của mọi người đấy”. Tần Ngữ Nghê kéo Lôi Hạnh Nhi và Hà Lạc tách ra, làm giảm bớt mùi thuốc súng giữa các cô.

“Chị Ngữ Nghê, chính chị cũng nghe rồi! Cô ấy rõ ràng cố ý!” Hà Lạc không nhịn được khiếu nại.

“Tiểu Lạc, Hạnh Nhi cũng chỉ có ý tốt thôi, cô ấy chỉ muốn chúng ta đề cao cảnh giác, không nên vì nhất thời vui vẻ mà mê mẩn đầu óc, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì sẽ hối hận không kịp”. Tần Ngữ Nghê nhỏ nhẹ giải thích.

“Chỉ có Ngữ Nghê cẩn thận, hiểu được ý tốt của tôi”.

“Vâng, tôi dần, tôi không hiểu được, được chưa?” Hà Lạc liếc Lôi Hạnh Nhi một cái, cô không tin cô ta không có ý chính mình.

Lôi Hạnh Nhi quan sát Hà Lạc từ trên xuống dưới vài lần, có điều suy nghĩ nói: Tôi thấy thế nào cô cũng không giống người bị ba mình bán vào quán rượu để trả nợ”.

Hà Lạc giương đôi lông mày lên, cười híp mắt hỏi ngược lại: “Vậy cô thử nói một chút xem tôi giống cái gì?”

Nhú nhú lông mày, Lôi Hạnh Nhi vội vàng nói: “Tôi đối với việc giải câu đố không có hứng thú”. (Ý của chị này là câu nói của chị Hà Lạc như câu đố ý)

“Hai người còn muốn đi dạo phố nữa không?” Tần Ngữ Nghê nhẫn nại nhắc nhở bọn họ mục đích tới đây.

“Đương nhiên là muốn!” Rốt cuộc hai cô gái cũng có được sự nhất trí.

Cứ như vậy, ba cô gái quyết định đi từ tầng cao nhất của trung tâm thương mại đến tầng thấp nhất, chỉ là đi dạo chưa tới nửa tiếng đồng hồ, Lôi Hạnh Nhi bắt đầu kêu đau bụng.

“Ngữ Nghê, bụng của tôi là lạ, giống như muốn..... Các cô ở đây chờ tôi....tôi đi vệ sinh một lát sẽ quay lại ngay”. Lôi Hạnh Nhi như bỏ chạy, biến mất như một làn khói.

“Nói qua nhiều, cho nên bây giờ mới có thể bị tiêu chảy, đáng đời!” Hà Lạc tức giận nhìn theo hướng Lôi Hạnh Nhi rời đi làm mặt quỷ.

“Tiểu Lạc!” Tần Ngữ Nghê mệt mỏi lắc đầu một cái.

Hà Lạc ra vẻ vô tội mở trừng hai mắt, ôm tay Tần Ngữ Nghê, đang muốn làm nũng thì bỗng nhiên nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc đang lén lút nhìn các cô, họ cách các cô chỉ có mười bước.

“Shit!” Hà Lạc hốt hoảng kêu lên, kéo Tần Ngữ Nghê chạy về phía cầu thang. “Chị Ngữ Nghê, nhanh chạy đi”.

“Tiểu Lạc.....” Tần Ngữ Nghê có chút không hiểu.

“Bọn họ đuổi theo”.

Không cần quay đầu nhìn lại Tần Ngữ Nghê cũng biết ‘bọn họ’ là ai, hiện giờ cô cũng không có cách nào, chỉ có thể cố gắng chạy theo Hà Lạc, mặc cho Hà Lạc lôi kéo cô chạy qua đám người xuống tầng dưới.

Dọc theo đường đi bọn họ đều va phải thùng rác, bảng hướng dẫn ngã trái ngã phải. Tần Ngữ Nghê nhiều lần ngã trên mặt đất, trên tay trên chân nếu không phải bị đụng đến tím bầm thì cũng tróc da. Nhưng lúc này không ai còn hơi sức để ý đến những chuyện đó, chỉ nghĩ xem làm thế nào để có thể thoát khỏi hai người kia.

Ở trung tâm thương mại, người đến người đi, cho dù bị ngã thì họ cũng còn có thể cắt đuôi hai kẻ đang đuổi theo phía sau. Nhưng vừa ra khỏi trung tâm thương mại, đường rộng người thưa, họ vốn không chiếm được ưu thế. Tần Ngữ Nghê lão đảo một cái ngã xuống đất, nhìn thấy hai kẻ đuổi theo sắp chạy đến, Hà Lạc lục trong ba lô tìm một cái lọ thủy tinh, ném về phía hai người kia, sau đó đỡ Tần Ngữ Nghê tập tễnh đứng dậy, tiếp tục bỏ chạy.

Vừa lúc đó, một hồi tiếng còi xe dồn dập bên tai giống như đang gọi họ.

“Là Hạnh Nhi!” Hà Lạc hưng phấn đỡ Tần Ngữ Nghê đứng lại bên đường, quả nhiên, rất nhanh xe đã dừng lại phía trước cách bọn họ không xa, cửa xe cũng đã mở sẵn.

Trong thời điểm nguy kịch, Hà Lạc vội vàng đỡ Tần Ngữ Nghê lên xe, cửa xe chưa kịp đóng đã vội vã chạy như bay, khiến bụi đất bay mù mịt.

Thật ra thì ban đầu hai kẻ kia không có ý định bắt người, hai người bọn họ chỉ nhận được chỉ thị của cấp trên là đến trung tâm thương mại để tìm người. Mấy ngày nay bọn họ đều tìm kiếm ở các trung tâm thương mại, cho nên khi bọn họ may mắn thấy Hà Lạc thì vẫn lặng lẽ theo dõi phía sau, muốn tìm ra nơi cô đang ở, chờ có cơ hội sẽ bắt người đi. Thế nhưng ai mà biết được ánh mắt của Hà lạc lại tinh như vậy, có thể phát hiện ra bọn họ, cô vừa chạy thì bọn họ cũng lập tức đuổi theo.

Luống cuống, hoảng sợ đi vào nhà. Hà Lạc lập tức chạy về chuẩn bị phòng dọn dẹp hành lý để đi.

“Tiểu Lạc, em làm gì vậy?” Tần Ngữ Nghê bắt được tay Hà lạc, lo lắng hỏi.

“Chị Ngữ Nghê, em không thể ở chỗ này được nữa, sẽ liên lụy tới chị.....”

“Đồ ngốc, chị không sợ liên lụy. Em đừng lo lắng quá, chúng ta không sao, ở đây rất an toàn”.

“Nhưng.....”

“Không được đi!” Lôi Hạnh Nhi giật lấy túi trong tay Hà Lạc, ném sang bên, “Cô đừng ngu ngốc, bây giờ mà đi, đó mới thực sự là nguy hiểm. Cô phải cố gắng lắm mới trốn được một lần, cô bây giờ không cố gắng bảo vệ mình cho tốt, còn muốn bỏ đi, cô chán sống rồi sao?”

Hà Lạc hơi bình tĩnh lại, run rẩy ngồi xuống mép giường.

Tần Ngữ Nghê theo Hà Lạc ngồi xuống, trấn an nói: “Tiểu Lạc, em đừng lo lắng, bọn họ vẫn chưa biết em ở đây, nếu không bọn họ đến đây bắt em không phải dễ dàng hơn sao, cần gì phải chạy đến trung tâm thương mại đất chật người đông?”

“Nhưng sao bọn họ lại biết được em ở trung tâm thương mại?” Hà Lạc có chút không hiểu.

“Bọn họ không biết, chỉ là vận số của cô qua xui xẻo”. Nhìn Hà Lạc, Lôi Hạnh Nhi to gan đoán mò nói, “Tôi nghĩ, có lẽ đối phương nghĩ cô chắc chắn sẽ đến trung tâm thương mại đi dạo nên mới sai hai kẻ kia đến trung tâm thương mại tìm kiếm, nhưng thật không may là cô lại đụng phải bọn họ”.

Hà Lạc suy nghĩ một chút, thành thật nói: “Tôi rất thích đi dạo trung tâm thương mại”.

“Vậy thì đúng rồi, bọn họ căn bản không biết cô trốn ở đâu, cô cần gì phải tự hù dọa mình, làm rối loạn kế hoạch”. Lôi Hạnh Nhi tin rằng Hà Lạc có điều bí mật gì đó giấu không cho họ biết, mà trong đó chắc chắn có điều gì khó nói.

“Tiểu Lạc, Hạnh Nhi nói đúng. Bây giờ em cứ an tâm ở lại đây đi”>

Hà Lạc cảm kích nhìn Lôi Hạnh Nhi và Tần Ngữ Nghê, chân thành nói: “Cám ơn hai người”.

Tần Ngữ Nghê cười nhắc nhở, “Tiểu Lạc, em nên cảm ơn Hạnh Nhi, may có cô ấy đuổi theo, nếu không chúng ta gặp phiền toái rồi”.

“Hạnh Nhi, cảm ơn cô”.

“Không cần khách sáo, ai bảo tôi phản ứng nhanh, vừa từ nhà vệ sinh ra không thấy các cô, cũng biết rằng hai người gặp chuyện không may rồi, lập tức chạy đến thang điện cuốn đuổi theo, mới có thể đuổi kịp hai người”.

Tần Ngữ Nghê rút cuộc cũng hiểu rõ vì sao Mạnh Vĩ Giác lại muốn Lôi Hạnh Nhi đi theo bọn họ. Đột nhiên, cô nghĩ đến một chuyện, “Tiểu Lạc, mới vừa rồi em cầm thứ gì ném bọn họ vậy?”

“Đó là một chai thủy tinh đựng đầy cát, em đặc biệt dùng để phong thân”.

Lôi Hạnh Nhi trợn tròn hai mắt kinh ngạc, “Có sáng tạo! Tôi còn chưa nghe nói qua có ai dùng bình thủy tinh đựng đầy cát để phong thân”.

“Tôi nghĩ rằng, khi bị cát bay vào mắt sẽ có cảm giác rất khó chịu, trong hoàn cảnh đó, ai còn có hơi sức đi bắt người, cho nên mới chuẩn bị một chai thủy tinh đựng đầy cát để phong thân.” Hà Lạc xấu hổ nói.

“Cô rất có sáng tạo, nhưng chỉ sợ cô chưa ném được cát bay vào mắt đối phương thì đã bị bọn họ bắt đi rồi”. Dù sao cũng không thể sử dụng loại phương pháp này được, hơn nữa đi đâu trên lưng cũng đeo mang một chai thủy tinh đựng cát không phải rất khó chịu sao?

“Dù sao đi nữa thì phương pháp của Tiểu Lạc cũng có hiệu quả, không phải hôm nay đã giúp được chúng tôi sao?” Suy nghĩ của Tần Ngữ Nghê không giống với Lôi Hạnh Nhi, đối với cô kết quả vẫn quan trọng hơn so với quá trình.

“Nói vậy cũng đúng!”. Lôi Hạnh Nhi cũng đồng ý gật đầu một cái.

“Chị Ngữ Nghê!” Đột nhiên Hà Lạc hét to một tiếng, “Tay và đầu gối của chị chảy máu rồi!”

Tần Ngữ Nghê bây giờ mới phát hiện mình bị chảy máu, bụi đất bám cả vào miệng vết thương, máu chảy không nhiều lắm, nhưng vẫn hơi đau một chút.

“Ngữ Nghê, để tôi lái xe đưa cô đến bệnh viện của anh Vĩ Giác, anh ấy sẽ giúp cô xử lý vết thương”. Lôi Hạnh Nhi nhủ nhủ mồm.

“Không cần đâu, vết thương cũng không nghiêm trọng lắm. Ở đây có hòm thuốc, tôi rửa sạch vết thương một chút rồi thoa thuốc lên là ổn rồi”. Tần Ngữ Nghê nhả nhận từ chối.

“Vậy sao được? Ngộ nhờ vết thương bị nhiễm trùng, như vậy rất nguy hiểm”. Lôi Hạnh Nhi nghĩ muốn đưa Tần Ngữ Nghê đến chỗ Mạnh Vĩ Giác để xử lý vết thương.

“Đây chỉ là một chút vết thương nhỏ, không đáng sợ như cô nghĩ đâu”.

“Cái này cô không hiểu rồi, cho dù là vết thương nhỏ, nhưng nếu không được xử lý tốt cũng sẽ có phiền toái lớn đấy.”

Nhìn hai người Tần Ngữ Nghê và Lôi Hạnh Nhi giằng co, Hà Lạc không thể làm gì khác hơn là nói: “Như vậy đi, em hiểu biết một chút ít cách xử lý vết thương, chị Ngữ Nghê, để em xử lý vết thương giúp chị.”

“Tiểu Lạc, vậy làm phiền em rồi, hòm thuốc ở dưới lầu, chúng ta xuống dưới đi!” Tần Ngữ Nghê thở phào nhẹ nhõm, chỉ là ánh mắt lại lườm Hà Lạc một cái, Hà Lạc thật không thức thời gì cả.

Hà Lạc bị Lôi Hạnh Nhi lườm, cô cảm thấy mình thật là vô tội, cô chỉ nói sự thật, như vậy cũng có lỗi sao?

Cứ như vậy, ba cô gái, mỗi người một suy nghĩ riêng đi xuống dưới lầu.

8. Chương 8

Cũng không biết có chuyện gì xảy ra, hôm nay Mạnh Vĩ Giác thức dậy đặc biệt sớm. Trời còn chưa sáng, hắn đã mở mắt, những tình huống như thế này trước đây đều do hắn gặp phải ác mộng, nhưng hôm nay không phải vậy. Thật ra mà nói thì từ sau khi Tần Ngữ Nghê chuyển vào nhà hắn ở thì hắn đã không còn mơ thấy ác mộng, ban đêm đều trôi qua rất yên tĩnh, hắn ngủ rất yên ổn.

Mạnh Vĩ Giác cầm một quyển sách đi xuống phòng khách, nghĩ thầm buổi sáng muốn tĩnh táo đọc sách là cách thích hợp nhất, chỉ là mắt nhìn, nhưng suy nghĩ lại không kiềm chế được bay đi.

Đã hơn một tuần lễ hắn không thấy Ngữ Nghê rồi, mấy ngày này, hắn mỗi ngày đều làm cho mình bận rộn nhiều việc, luôn kéo dài tới nửa đêm mới về đến nhà, sáng hôm sau mặc dù ăn sáng xong hắn mới đến bệnh viện nhưng cũng không nhìn thấy bóng dáng Ngữ Nghê. Trước kia cho dù một mình hắn ăn sáng, nhưng trong lòng vẫn không có cảm giác cô đơn, nhưng giờ đây cho dù bàn ăn có phong phú tới mức nào, trong lòng hắn vẫn có cảm giác buồn bã không nói nên lời.

Đây không phải là kết quả mà hắn muốn sao? Nói thật, giờ đây trái tim của hắn rất rối loạn, rất mơ hồ, cơ hồ không biết đến tột cùng là mình muốn gì?

Khép lại quyển sách trong tay, Mạnh Vĩ Giác khẽ thở dài, dựa người về phía sau, ánh mắt nhìn về phía cầu thang. Mà ngay lúc này, Tần Ngữ Nghê có vẻ đắm chiều, bước từng bước một đi xuống cầu thang.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vừa nhìn thấy trên tay và chân đều quần băng gạc, còn một số chỗ khác tuy không quần băng gạc nhưng cũng bầm tím, Mạnh Vĩ Giác lo lắng chạy đến.

Thấy hấn đột nhiên xuất hiện, Tần Ngữ Nghê hốt hoảng vội vàng che dấu vết thương của mình, nhưng cũng không biết nên dấu đi đâu, “Anh..... Sao lại thức dậy sớm như vậy?”

“Cô còn chưa nói cho tôi biết vết thương trên người cô là từ đâu mà có?” Nhìn vết thương chồng chất của cô khiến cho lòng hấn rất đau.

“Không có chuyện gì cả, chỉ là hai ngày trước tôi không cẩn thận bị ngã nên mới thành ra thế này”. Thời gian này, cô vẫn luôn trốn tránh Mạnh Vĩ Giác, cô không muốn gây thêm áp lực cho hấn. Mặc dù muốn gặp hấn, nhưng cô vẫn cố chịu đựng, ngay cả bị thương, cũng không muốn cho hấn biết, cô không hy vọng một chút chuyện nhỏ như vậy trở thành thủ đoạn để hấp dẫn lực chú ý của hấn, không ngờ bây giờ lại để cho hấn nhìn thấy.

“Bị ngã?” Nhìn Tần Ngữ Nghê, trên mặt Mạnh Vĩ Giác rõ ràng là không tin, nếu như chỉ bị ngã, sẽ không đến nỗi trên người chỗ nào cũng là vết thương như thế này.

Gật đầu lung tung một cái, Tần Ngữ Nghê trốn tránh nói: “Tôi đi làm bữa sáng”.

“Cô không cần làm bữa sáng nữa”. Mạnh Vĩ Giác nóng lòng kéo Tần Ngữ Nghê đến phòng khách, ấn cô ngồi xuống ghế sofa, nhẹ nhàng cẩn thận kiểm tra những vết thương kia, “Cô khẳng định không muốn nói cho tôi biết những vết thương này từ đâu mà có sao?”

“Tôi đã nói cho anh biết rồi, chỉ là anh không tin thôi”. Giờ khắc này, cô cảm thấy rất hạnh phúc vì được người mình yêu thật trọng che chở. Giờ đây, cho dù hấn xem cô là gì, tất cả đều không còn quan trọng nữa (kẹo: Chị này quá mức si tình).

Mạnh Vĩ Giác không nhịn được đưa tay sờ mắt cô, nhẹ giọng nói: “Cô rất cố chấp”.

Tần Ngữ Nghê khẽ mỉm cười, nói lảng sang chuyện khác, “Tiểu Lạc đã giúp tôi xử lý qua rồi”.

“Tiểu Lạc?”

“Cô ấy có biết một chút cách xử lý vết thương”.

“Thật sao? Nhất định cô ấy biết rất rõ những vết thương này tại sao lại có hả?” Ngụ ý là nếu cô không đành lòng khai ra, hấn sẽ tìm Tiểu Lạc hỏi rõ ràng.

“Đương nhiên là em biết rồi”. Hà Lạc nhảy nhót đi xuống lầu, cô bỏ qua ám hiệu Tần Ngữ Nghê đưa cho cô, không chút dấu hiệu nào nói tiếp: “Hai ngày trước bọn em đến trung tâm thương mại đi dạo, lúc đấy lại đụng phải hai người xấu hôm trước, em kéo chị Ngữ Nghê chạy xuống dưới. Bọn em vừa chạy trốn, vừa tránh người, phải chạy mười mấy tầng cầu thang nên chị Ngữ Nghê mới bị thương khắp người như vậy”.

Nhìn Tần Ngữ Nghê, cô mềm mại như vậy, phải là một cô gái được người ta nâng trên lòng bàn tay để yêu thương mới đúng, thế nhưng cô lại phải chạy mười mấy tầng cầu thang để trốn! Mạnh Vĩ Giác vừa nghĩ, trong lòng đã cảm thấy lo sợ.

“Không phải tôi đã nói rồi, hai người đi ra ngoài phải đi cùng với Hạnh Nhi sao?” Trước đây là con gái của Minh chủ ‘Ngục Thiên Minh’, hiện tại lại là em gái của Minh chủ ‘Ngục Thiên Minh’, coi như Lôi Hạnh Nhi không có ở trên giang hồ, nhưng lại khó tránh khỏi trở thành mục tiêu của người ta. Vì muốn để cho cô có năng lực tự bảo vệ bản thân, nên bản lĩnh của cô đã được trải qua rèn luyện đặc biệt, đây cũng là nguyên nhân Mạnh Vĩ Giác cố ý muốn Lôi Hạnh Nhi đi cùng Ngữ Nghê và Hà lạc.

“Hạnh Nhi có đi cùng với em mà!” Hà Lạc rút khoát đem chuyện đã trải qua nói lại từ đầu đến đuôi.

Người tính không bằng trời tính, rất nhiều chuyện vẫn thường hay nằm ngoài suy nghĩ và dự đoán, Mạnh Vĩ Giác không thể làm gì khác hơn là nói: “Hai người gần đây tạm thời đừng ra ngoài”.

“Anh Vĩ Giác, anh nói thật dễ, bọn em buồn bực muốn chết”. Nhìn thấy Mạnh Vĩ Giác quan tâm Tần Ngữ Nghê như vậy, thái độ của Hà Lạc đối với hấn cũng ôn hòa đi rất nhiều.

“Chờ thêm mấy ngày nữa, đợi vết thương cả Ngũ Nghê khá hơn một chút, tôi sẽ dẫn hai người ra ngoài đi chơi, hai người cứ lên kế hoạch trước đi, nghĩ xem muốn đi đâu.”

“Anh không lừa em chưa?” Nghĩ đến Mạnh Vĩ Giác làm cho Tần Ngũ Nghê đau lòng như vậy, Hà Lạc đổi với lời nói của hắn cũng có chút nghi ngờ.

“Không tin thì em đi lấy máy ghi âm lại đây, ghi lại làm bằng chứng, đến lúc đó cho dù tôi muốn nuốt lời cũng không được”. Mạnh Vĩ Giác trêu chọc nói.

“Không cần, em tin”. Nhìn Tần Ngũ Nghê nháy mắt một cái, Hà Lạc rất tức thời nói: “Anh Vĩ Giác, bữa sáng hôm nay sẽ do em phụ trách, còn về phần đối thuốc cho chị Ngũ Nghê sẽ giao cho anh, chuyện này rất đúng bài của bác sĩ!” Nói xong cũng chạy vọt vào phòng bếp.

Mạnh Vĩ Giác lấy hòm thuốc tới, vừa giúp Tần Ngũ Nghê tháo băng gạc ra vừa nói: “Tôi biết sẽ rất đau, cô chịu khó một chút, nếu như tôi không cẩn thận làm cô đau, phải nói cho tôi biết”.

Tần Ngũ Nghê đồng ý gật đầu một cái, chỉ là, thi thoảng vết thương truyền đến hàng loạt đau đớn, nhưng được Mạnh Vĩ Giác tỉ mỉ chăm sóc nên cô cũng sớm đã quên mất cảm giác đau đớn. Cô lẳng lặng nhìn từng động tác của hắn, mi mắt cũng không dám hạ xuống, chỉ sợ cô vừa chớp mắt thì tất cả sẽ biến thành ảo ảnh.

“Sao vậy?” Ngẩng lên thấy đôi mắt của Tần Ngũ Nghê thâm tình nhìn mình, Mạnh Vĩ Giác khẩn trương hỏi.

“Không có gì, chỉ là tôi cảm thấy giống như mình đang nằm mơ vậy!”

Trong lòng hiểu rõ, nhưng lại không muốn vạch trần, Mạnh Vĩ Giác trầm mặc, chuyên tâm xử lý vết thương cho cô. Rốt cuộc cũng thay xong thuốc, rồi lại quấn băng gạc mới lên hắn mới nhẹ giọng nói: “Cô không được đi đi lại lại, nếu không vết thương trên đầu gối sẽ không chịu được”.

“Tôi biết rồi”.

“Còn nữa, việc ở phòng bếp thì để cho Tiểu Lạc làm, buổi tối tôi sẽ mua bữa tối ở ngoài về cùng nhau ăn”. Đối mặt với Tần Ngũ Nghê như thế này, Mạnh Vĩ Giác đã đem lý trí quăng lên chín tầng mây.

Tần Ngũ Nghê không ngờ lần ngoài ý muốn này cô lại có thu hoạch lớn như vậy, đây xem như là được phúc trong họa đi!

có nàng nào đồng ý cho cuối tuần này ta hoàn truyện không? các nàng cho ý kiến cái koi?

:clap: :clap: :clap:

Quả nhiên Mạnh Vĩ Giác thực hiện đúng như lời hắn hứa hẹn, hơn nữa chỉ cần có thời gian, hắn sẽ đưa Tần Ngũ Nghê và Hà Lạc đi khắp nơi giải sầu. Có đôi khi, bọn họ sẽ không đi đâu cả, đem vườn hoa nhà mình biến thành công viên, nằm ở trên cỏ nhìn những đám mây trên bầu trời đi đi lại lại, có khi nhanh có khi chậm, loại cảm giác hài lòng đó nói không nên lời.

Giống như hôm nay, bọn họ chuẩn bị một đồng thức ăn lớn, đi dã ngoại ngay trong chính vườn hoa nhà mình.

“Chị Ngũ Nghê, chị xinh đẹp như vậy, hơn nữa lại nấu ăn ngon, nếu ai có thể lấy được chị thì đúng là phúc khí tu luyện tám đời”. Hà Lạc liếc Mạnh Vĩ Giác một cái, cho một miếng bánh ngọt vào miệng.

“Cái miệng nhỏ của em càng lúc càng ngọt, có phải ăn nhiều đường quá rồi hay không hả?” Tần Ngũ Nghê nhìn Hà Lạc, trong mắt đều là cưng chiều, nghĩ đến sự gắn bó giữa mình và Tiểu Lạc có chút khó tin, cũng bởi vì liên quan đến Tiểu Lạc, cô mới thuận lợi đi vào cuộc sống của Mạnh Vĩ Giác. Mặc dù quan hệ giữa cô và Mạnh Vĩ Giác vẫn chưa rõ ràng, nhưng cô cũng thấy được Mạnh Vĩ Giác đối rất quan tâm và che chở cô, cô tin rằng tình cảm mà hắn dành cho cô không chỉ là tình bạn mà thôi.

Uống một ngụm nước trái cây, đem bánh ngọt trong miệng mình nuốt xuống bụng, Hà Lạc mới lên tiếng: “Chị Ngũ Nghê, em nói thật, em rất hy vọng chị có thể làm chị dâu của em, chỉ tiếc điều này là không thể”.

Chuyện này là không thể nào, bởi vì cô đã quyết định đời này không phải Mạnh Vĩ Giác thì cô sẽ không gả. Trong lòng nghĩ như vậy, ánh mắt của Tần Ngữ Nghê cũng nhìn về phía Mạnh Vĩ Giác, bây giờ nếu nói hai người bọn họ là người tình thì cũng không phải người tình, cảm giác như rất thân thiết, rồi lại tồn tại khoảng cách, nhưng dù sao thì vẫn khiến cho lòng cô có chút an ủi, ít nhất hân đối với cô cũng không phải vô tình, nhưng cô cũng rất lo lắng, ba tháng sắp hết rồi, nếu như Mạnh Vĩ Giác không yêu cô thì tất cả cũng chỉ là giấc mộng.

Tần Ngữ Nghê không khỏi thở dài , nhú mày lại.

“Sao vậy, cô không thoải mái sao?” Vừa nghe thấy tiếng thở dài của Tần Ngữ Nghê, Mạnh Vĩ Giác lập tức lo lắng.

Tần Ngữ Nghê phục hồi lại tinh thần liền vội vàng lắc đầu, thử dò xét nói: “Tôi chỉ nghĩ là tôi rời đi cũng lâu như vậy rồi, hình như cũng nên về nhà”.

Mạnh Vĩ Giác còn chưa kịp tiêu hóa tin tức này, Hà Lạc đã gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, hốt hoảng luống cuống nói: “Chị Ngữ Nghê, chị phải về nhà sao? Chị không cần em nữa sao?”

“Sao chị có thể không nhớ em được, em có thể đi cùng chị về Canada!”

“Em không muốn đến Canada gì hết, chúng ta sống như thế này không tốt hơn sao?”

“Nếu như cả đời đều sống như thế này, đó đương nhiên là rất tốt, chỉ là.....” Tần Ngữ Nghê ngập ngừng.

“Chỉ là sao?”

Nhìn Mạnh Vĩ Giác, Tần Ngữ Nghê đầy hàm ý nói: “Có rất nhiều chuyện bản thân không thể quyết định được”.

“Lời của chị có ý gì, em nghe không hiểu, dù sao thì em cũng rất thích cuộc sống hiện tại. Cũng không biết là không hiểu thật hay giả vờ không hiểu, Hà Lạc đánh liều thay đổi tâm ý của cô, “Anh Vĩ Giác, anh hãy nói với chị Ngữ Nghê, anh không muốn chị ấy quay về Canada đi”.

Hắn sớm biết chuyện này sớm muộn rồi cũng sẽ đến, một ngày nào đó Ngữ Nghê cũng sẽ phải quay về Canada, nhưng trong lòng hắn có quá nhiều đầu tranh và phức tạp, hắn chỉ có thể qua một ngày tính một ngày.

Đối với hắn mà nói, tất cả đã nằm ngoài sự khống chế của hắn rồi. Đã từng, hắn đã từng thề với chính mình cả đời này sẽ không yêu bất kỳ người phụ nữ nào, mà nay, hắn đã biết được, yêu không phải là gọi là đến, đuổi là đi.

Hắn không thể lừa dối chính mình hắn đối với Tần Ngữ Nghê không động tâm, thậm chí phải nói là hắn đã yêu cô. Nếu không tại sao khi thấy cô bị thương hắn lại đau như vậy? Nhưng lại không bỏ được lời hứa âm thầm của mình đối với Tần Ngữ Mạt – đời này kiếp này hắn sẽ không động lòng với bất kỳ người phụ nữ nào. Hiện tại , hắn rất tham lòng cho phép mình gần gũi với Ngữ Nghê, những thứ khác hắn không muốn suy nghĩ nhiều.

“Anh Vĩ Giác, em đang nói chuyện với anh đấy!” Hồi lâu không thấy Mạnh Vĩ Giác trả lời, Hà lạc thúc giục.

“Tiểu Lạc, cả đời rất dài, không ai có thể biết trước ngày mai sẽ như thế nào”. Mạnh Vĩ Giác không mở miệng không được.

“Đây là chuyện gì với chuyện gì, em nghe không hiểu!”

“Cuộc sống tan hợp vô thường(ý là chuyện hợp tan luôn thay đổi, không thể nói trước được), giờ khắc này có thể ở cùng nhau, nhưng cũng có thể chỉ lát sau đã chia ly, ngày nay chia ly, nói không chừng một ngày nào đó có thể cùng nhau ở chung một chỗ”.

Đối với Mạnh Vĩ Giác, Tần Ngữ Nghê cũng đã có ít nhiều chuẩn bị tâm lý. Bọn họ không phải là người yêu của nhau, hắn có lý do gì để giữ cô lại, nhưng khi nghe hắn nói cô lại tránh không được đau lòng. Thật ra thì đáy lòng cô vẫn ôm hy vọng, hy vọng hắn có thể nhận ra tình cảm của chính mình, phát hiện ra hắn yêu cô, chỉ là, hy vọng này vẫn chỉ là ước mơ xa vời.

Hà Lạc không đồng ý nói: “Anh Vĩ Giác, cái gì mà hợp tan vô thường, chuyện này là sao chứ, chỉ cần một ý kiến của anh, thì hợp có thể biến thành tan, mà tan cũng có thể biến thành hợp”.

Cũng bởi vì là “Người”, cho nên mới phải có hợp tan vô thường. Mạnh Vĩ Giác bắt đắc dĩ cảm khái trong lòng, cũng không nói gì thêm nữa.

“Anh Vĩ Giác.....”

“Tiểu Lạc, chúng ta chỉ đi Canada, cũng đâu phải sinh ly tử biệt, nếu có cơ hội, vẫn có thể quay lại nơi này mà”. Tần Ngữ Nghê không đành lòng nhìn Mạnh Vĩ Giác bị Hà Lạc làm khó.

Hà Lạc trốn mắt nhìn Tần Ngữ Nghê và Mạnh Vĩ Giác một cái, nói: “Thôi, cái gì em cũng không quan, em cũng không quan tâm đi đâu, chỉ cần không bị bọn người xấu bắt được, tất cả kệ hai người vui vẻ!” Dứt lời liền chạy vào trong nhà.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn phía trở nên im lặng như tờ, không ai muốn mở miệng đánh vỡ không gian yên tĩnh, hồi lâu sau, rốt cuộc Mạnh Vĩ Giác nhịn không được mà hỏi: “Cô đã quyết định trở về Canada rồi sao?”

Chần chờ một hồi lâu, Tần Ngữ Nghê mở đôi mắt to trong trẻo nhìn hắn, như có thiên ngôn vạn ngữ (có rất nhiều lời muốn nói) nói: “Chưa, chỉ là tôi đang suy nghĩ”.

“Tôi..... Mặc kệ cô quyết định như thế nào, chỗ này lúc nào cũng hoan nghênh cô”. Đây là lời nói chân thành, cũng là lời nói duy nhất có thể nói.

Giờ khắc này, Tần Ngữ Nghê có thể cảm nhận được có một nỗi tuyệt vọng ập vào lòng, đi tới nước này, cô còn có thể hy vọng xa vời sao?

Tần Ngữ Nghê cũng chỉ đề cập đến chuyện cô phải về Canada có một lần, sau này cũng không nhắc lại nữa, mà Mạnh Vĩ Giác càng giống như không có chuyện gì xảy ra, hàng ngày vẫn không có gì thay đổi. Giống như tất cả đều đã quên đi chuyện này, trên thực tế, nó vẫn tồn tại trong lòng mỗi người, chỉ là không có người nào chịu đối mặt, cho đến ngày này ——

“Tiểu Lạc, em có hộ chiếu chưa?”

Bỏ qua vấn đề của Tần Ngữ Nghê, Hà Lạc hỏi ngược lại: “Chị Ngữ Nghê, chị thật sự phải quay về Canada sao?”

“Chị không thể không trở về”.

Hà Lạc không hiểu tại sao Tần Ngữ Nghê lại không thể không trở về, nhưng cô có thể cảm giác được một chuyện, “Có phải chị muốn buông xuôi tình yêu của chị dành cho anh Vĩ Giác không?”

“Chị không còn lựa chọn nào khác”. Tần Ngữ Nghê lắc đầu một cái.

“Cái gì gọi là không còn lựa chọn nào khác, chị có thể ở lại mà!” Hà Lạc thật sự không hiểu Tần Ngữ Nghê đang nghĩ cái gì, nếu như chị ấy có thể yêu điên cuồng như vậy, còn có lý do gì có thể ngăn cản chị ấy theo đuổi hạnh phúc của mình? “Chị Ngữ Nghê, em có thể thấy anh Vĩ Giác cũng có tình cảm với chị, chẳng qua là trong lòng anh ấy mâu thuẫn, những mâu thuẫn ấy khiến cho trái tim anh ấy không thể mở rộng trong một thời gian ngắn được, em tin rằng có một ngày anh ấy sẽ thừa nhận bản thân có tình cảm với chị”.

Lắc đầu một cái, Tần Ngữ Nghê bắt đắc dĩ nói: “Không còn thời gian rồi”.

“Chị có ý gì?” Hà Lạc không hiểu.

“Tiểu lạc, có một số chuyện bây giờ chị không thể nói rõ với em được, chờ khi nào cùng chị quay về Canada, rồi em sẽ biết”.

Giống như là hiểu rõ, lại giống như mơ hồ, Hà Lạc biết trong lòng Tần Ngữ Nghê vẫn cất giấu một bí mật, cũng giống như bí mật trong lòng cô vậy. Nhưng muốn cô trở mặt đứng nhìn hai người nên yên nhau, lại muốn từ nay chia cách nhau cả một đại dương, có lẽ cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại nữa, cô không thể nào làm được.

“Chị Ngữ Nghê, đừng buông tay, chị hãy suy nghĩ một chút về tình yêu của chị, về sự cố gắng của chị trong thời gian qua, chị muốn buông tay sao? Em không biết tại sao chị lại không có thời gian, nhưng nếu như chị nhất định phải quay về Canada, ít nhất trong khoảng thời gian trước khi chị trở về, chị hãy vì bản thân cố gắng thêm một chút, không tới thời điểm cuối cùng, thì đừng nói câu ‘chị không oán không hối’ nếu không chị sẽ tiếc nuối cả đời”.

Cuộc nói chuyện với Hà Lạc giống như một chậu nước lạnh dội tỉnh cái đầu đang suy nghĩ tuyệt vọng của Tần Ngữ Nghê. Đúng vậy! Kỳ hạn ba tháng cong chưa hết, tại sao cô có thể bỏ qua? Chỉ vì nhiều lần bị thực tế đả kích, cô liền đầu hàng sao?

Thấy Tần Ngữ Nghê đã bắt đầu dao động, ngay sau đó Hà Lạc lại nói thêm: “Chị Ngữ Nghê, em không biết giữa chị và anh Vĩ Giác đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng mặc kệ là chuyện gì xảy ra, chị nhất định phải làm cho anh Vĩ Giác thấy được tình yêu của chị, chỉ có như vậy mới không phụ sự si tình của chị đối với anh ấy”.

Biểu cảm trên gương mặt của Tần Ngữ Nghê rõ ràng là không hiểu, cô khẳng định Mạnh Vĩ Giác biết tình cảm của cô, chẳng nhẽ biểu hiện của cô còn chưa rõ ràng? Ngay cả Tiểu Lạc cũng thấy được, không phải sao?

“Chị Ngữ Nghê, yêu một người nếu như không nói cho đối phương biết, thì tình yêu của chị có ý nghĩa gì có thể nói? Cứ xem như anh Vĩ Giác có thể thấy được tình cảm của chị giành cho anh ấy, nhưng đồ cũng không phải do chính miệng chị nói với anh ấy!”

Tần Ngữ Nghê kinh hãi(kinh ngạc và sợ hãi), trước giờ cô vẫn luôn nghĩ như vậy. ‘Tần Ngữ Mạt’ đã từng thổ lộ với Mạnh Vĩ Giác, nên đối với phương thức bộc lộ tình cảm của ‘Tần Ngữ Nghê’ không giống nhau. Bởi vì cô không muốn hấn đem ‘Tần Ngữ Mạt’ và ‘Tần Ngữ Nghê’ nhập làm một, không muốn hấn đánh đồng ‘Tần Ngữ Mạt’ và ‘Tần Ngữ Nghê’, càng không muốn hấn đem những thiệt thòi hấn nợ ‘Tần Ngữ Mạt’ chuyển sang ‘Tần Ngữ Nghê’, vì bù đắp áy náy trong lòng mà yêu cô. Vậy mà cô lại quên mất một chuyện quan trọng, ‘Tần Ngữ Mạt’ và ‘Tần Ngữ Nghê’ cuối cùng cũng chỉ là một, cô không ngừng muốn họ tách rời nhau ra, nhưng cũng khiến cho cô mất đi sự chân thành và dũng cảm của ‘Tần Ngữ Mạt’.

Có lẽ tình yêu của ‘Tần Ngữ Nghê’ là ‘si tâm bất hối’(tức là tình yêu của chị này cuồng dại, ngốc nghếch ý), nhưng không giống tình yêu ‘thẳng thắn vô tư’ của ‘Tần Ngữ Mạt’, như vậy thì cuối cùng ‘si tâm bất hối’ có ý nghĩa gì?

Hà lạc chắc chắn nói: “Chị Ngữ Nghê, em tin rằng anh Vĩ Giác đối với không phải là vô tình, chỉ là hiện tại trong lòng anh ấy có rất nhiều băn khoăn và mâu thuẫn, mà chỉ có tình yêu của chị mới có thể hóa giải được, chị không cố gắng đến giây phút cuối cùng, chẳng khác gì là bỏ qua cơ hội có được hạnh phúc”.

Đúng vậy! Chẳng nhẽ cô không thấy sự quan tâm của Vĩ giác dành cho cô sao? Về mặt của Tần Ngữ Nghê rung động, cảm kích nói: “Tiểu Lạc, cảm ơn em, không đến phút cuối cùng, chị tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc”.

Hà Lạc thở ra một hơi, vui vẻ nói: “Quả nhiên là ban đầu chị Ngữ Nghê cứ luôn có cái tinh thần ‘quên mình phục vụ’”.

“Nhưng mà em vẫn phải chuẩn bị hộ chiếu cho xong”.

“Chị Ngữ Nghê, em.....em không thể theo chị quay về Canada được”. Hà Lạc ấp úng nói.

“Tại sao?” Tần Ngữ Nghê không hiểu hỏi.

“Đừng nên hỏi em..... em có lí do riêng của em, giống như lí do chị nhất định phải quay về Canada vậy, em cũng có nguyên nhân nhất định phải ở lại Đài Loan”. Hà Lạc rũ mắt xuống, khe khẽ thở dài.

Tần Ngữ Nghê gật đầu một cái, “Vậy em ở lại đây đi, chị nghĩ Vĩ Giác chắc sẽ không để ý đâu”.

“Em không thích, nếu như chị không ở đây, em cũng không tiện ở lại nơi này”. Hà lạc vui vẻ cười cười nói: “Nếu chị thực sự quay về Canada, em liền đi lưu lạc khắp nơi, Đài Loan luôn có chỗ cho em dung thân!”

“Không được, chị không thể để cho em lưu lạc một mình, như vậy quá nguy hiểm”.Tần Ngữ Nghê lo lắng nói.

“Chị Ngữ Nghê, chị không cần phải lo cho em, chuyện của chị quan trọng hơn, nếu như chị có thể ở lại, em cũng không cần rời đi, đến lúc đó không phải là vẹn cả đôi đường sao?”

Chỉ là, cô có thể ở lại hay không cũng không phải là chuyện cô có thể quyết định. Tần Ngữ Nghê lắc đầu một cái, muốn xua đi phiền não, mặc kệ kết quả như thế nào, cô nói: “Tiểu Lạc, chị sẽ tìm cách sắp xếp chỗ ở giúp em”.

Kể từ khi Tần Ngữ Nghê nói phải quay về Canada, tâm trạng của Mạnh Vĩ Giác lúc nào cũng căng thẳng. Hắn rất mâu thuẫn, hắn cho rằng Ngữ Nghê có thể quay về Canada thì rất tốt, nhưng trong lòng hắn luôn có trăm ngàn lần không muốn. Hắn biết rõ sau khi Ngữ Nghê rời đi, cuộc sống của hắn cũng không thể quay trở lại như lúc ban đầu, tất cả đều đã thay đổi, không biết từ khi nào, ở trong trái tim hắn đã khắc sâu bóng dáng một người.

Ngước nhìn bầu trời đêm, hắn thở dài thật sâu.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Tần Ngữ Nghê yên lặng đi tới bên cạnh Mạnh Vĩ Giác, nhẹ giọng hỏi.

Nhìn Tần Ngữ Nghê, cô đẹp như vậy, dịu dàng như vậy, nhưng lúc nào cũng có thể rời đi cuộc sống của hắn, có lẽ nếu cô rời đi, bọn họ sẽ không còn cơ hội gặp lại.

Đe nén buồn bã trong lòng, Mạnh Vĩ Giác hỏi “Đã trễ thế này, tại sao còn chưa ngủ?”

“Em cũng giống như anh có chuyện ở trong lòng, nên nằm trên giường thế nào cũng không ngủ được”. Mặc dù luôn cố gắng lấy ra dũng khí năm đó, tỏ tình với Mạnh Vĩ Giác, nhưng không biết có chuyện gì xảy ra, trong lúc bất chợt cô lại không nói nên lời, sợ bị cự tuyệt, giống như ‘Tần Ngữ Mạt’ lúc đầu.

(Kẹo: hé hé, chị chuẩn bị ‘tĩnh tò’ với anh nên từ đây ta sẽ đổi cách xưng hô giữa hai người)

Cổ chấp mười bốn năm, dù chưa từng có được (có được tình yêu của Vĩ ca ý các nàng), hơn nữa cũng chưa bao giờ cô buông xuôi tình yêu của mình, có lẽ bởi vì phần tình cảm này quá sâu, quá lâu, cô bây giờ, ngược lại đã trở nên yếu ớt, cô sợ bị cự tuyệt.

“Làm sao em biết trong lòng anh có chuyện?”

“Nếu không phải trong lòng có chuyện, thì tại sao bây giờ vẫn chưa ngủ?”

Mạnh Vĩ Giác cười cười, coi như chấp nhận, cũng không muốn giải thích gì thêm, lần nữa ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, đêm nay mặc dù không có sao, nhưng vẫn có vẻ đẹp tĩnh mịch (Kẹo: Người đẹp ở bên thì cái gì chẳng đẹp *cười gian, đồng thời xách dép chạy nhanh*)

“Em là một thánh giả rất tốt, nếu trong lòng anh có chuyện gì, không ngại nói ra cho em nghe đi!”

“Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là một số chuyện phiền lòng ở bệnh viện thôi”. Mạnh Vĩ Giác nghiêng đầu, quan tâm hỏi, “Thế còn em.....trong lòng em có chuyện gì?”

Giờ phút này chính là thời điểm tốt để cô thổ lộ, nhưng khi nhìn đến Mạnh Vĩ Giác, Tần Ngữ Nghê không khỏi lúng túng. Cô bị làm sao vậy? Cái loại dũng khí không chịu lùi bước của ‘Tần Ngữ Mạt’ cô quên rồi sao?

“Tại sao không nói chuyện?” Mạnh Vĩ Giác nhìn về phía cô.

“Tại vì do dự, không biết em có nên nói cho anh biết câu kia?”

“Nói câu gì?”

Tần Ngữ Nghê thâm tình nhìn chằm chằm vào Mạnh Vĩ Giác, chân thành tha thiết nói: “Vĩ Giác, em yêu anh đã lâu rồi, từ giây phút ban đầu biết anh, anh liền chiếm trọn trái tim em rồi, làm cho em ngốc nghếch quyền luyến, muốn quên cũng không được, có lẽ anh cảm thấy rất khó tin, nhưng em vẫn muốn nói cho anh biết, thật sự em rất yêu anh, rất yêu”. (*hâm mộ quá a!*)

Mạnh Vĩ Giác bị chấn động thật sâu, phần tình cảm này đến cũng không có gì quá đường đột, bởi vì hắn đã sớm nhận thấy, nhưng cô lại thẳng thắn như vậy khiến hắn rất cảm động, tình yêu sâu đậm như vậy, si tình như vậy, thử hỏi ai có thể không cảm động?

Một nháy mắt kia, hắn đã quên mất phản ứng, quên mất mâu thuẫn trong lòng. Nhìn thẳng vào đôi mắt say đắm Tần Ngữ Nghê, hắn không kiềm chế được cúi đầu xuống, chiếm lấy đôi môi đỏ mọng mê người của cô, thăm dò vào miệng cô, nhiệt tình, cuồng dã thường thức hương vị ngọt ngào.

Càng lúc càng không thể nào thỏa mãn được tiếp xúc như vậy, hắn liên tục hôn vành tai của cô, liên tục cắn liếm, tỉ mỉ hôn từ vành tai một đường xuống chiếc cổ trắng nõn, hôn đến cặp vú mê người.

Cảm thấy thân thể có một cỗ lửa dục đang thiêu đốt, Tần Ngữ Nghê ôm lấy cổ của hắn, nắm lấy tóc hắn, không nhịn được kêu lên: “Vĩ Giác.....”

Một tiếng kêu này đem Mạnh Vĩ Giác đang kích tình kéo về thực tế, hắn đột nhiên buông cô ra, hoảng hốt, rối loạn lắc đầu, “Không, anh không thể yêu em, anh không thể yêu em!” Nói xong, hoảng hốt, luống cuống chạy vào trong nhà.

(kẹo: Vĩ ca sao lại không tiếp tục chứ??? khổ thân các sắc nữ)

Mới vừa bay lên mây, lại bị rơi ngay xuống đất, Tần Ngữ Nghê giật mình, thật lâu thật lâu, cô không phản ứng gì, trong đầu cô chỉ có một câu như vậy —— anh không thể yêu em.

9. Chương 9

Cái gì nên đến vẫn đến, thời gian vô tình không phải bất luận ai cũng có thể ngăn cản được.

Tần ngữ nghê ngơ ngác gác điện thoại, chậm rãi từ ghế sa lon đứng lên, giống như âm hồn đi ra bên ngoài.

“Chị Ngữ Nghê, chị muốn đi đâu?” Thấy Tần Ngữ Nghê nhận một cuộc điện thoại, sau đó vẻ mặt liền thay đổi, cả người hốt hốt hoảng hoảng. Giống như trong điện thoại có chuyện rất lớn đã kích, hơn nữa không nói gì liền đi ra ngoài, Hà Lạc không khỏi xông lên trước kéo lại.

Giống như bình tĩnh ở trong giấc mộng, Tần Ngữ Nghê mở to hai mắt, phục hồi lại tinh thần, “Tiểu Lạc, chị đi ra ngoài một lát, sẽ quay về ngay, em đi gọi anh Vĩ Giác xuống ăn cơm đi”.

Đột nhiên Hà Lạc có một loại cảm giác lo lắng, không chịu buông tay, cố hết sức nắm chặt tay cô, “Chị Ngữ Nghê, bây giờ em không đói, chị muốn đi đâu sao? Em sẽ đi cùng với chị”.

“Không cần đâu, chị chỉ đi ra cửa gặp một người bạn nói vài câu, rồi lập tức vào ngay”.

“Bạn nào?” Vẻ mặt của Hà Lạc nghi ngờ, cô ở chỗ này lâu như vậy nhưng cũng chưa nghe qua chị Ngữ Nghê có bạn bè ở Đài Loan, ngay cả có, cũng không cần thần thần bí bí như vậy để chạy ra ngoài gặp mặt!

“Một người bạn rất quan trọng, anh ấy từ Canada đến”. Thật ra người lúc này đang chờ ở bên ngoài cũng không phải là bạn bè gì, mà là anh trai cô – Tần Y An, nhưng vì không muốn để cho Tiểu Lạc suy nghĩ quá nhiều, nên cô đành tạm thời giấu giếm.

“Canada?” Hà Lạc không nhịn được nhướn mày, cô đối với nơi này thật sự miễn cảm.

Gật đầu một cái, Tần Ngữ Nghê nhẫn nại nói: “Tiểu Lạc, bây giờ chị không có thời gian nói chuyện với em được, anh ấy đang ở bên ngoài đợi chị....chị không thể để cho anh ấy chờ quá lâu”.

“Chị Ngữ Nghê, có khi nào chị cứ như vậy đi ra ngoài mà không quay lại nữa?” Hà Lạc không yên tâm hỏi.

Rốt cuộc hiểu rõ được nguyên nhân Hà Lạc nắm chặt tay cô không buông, Tần Ngữ Nghê dùng một cánh tay khác dịu dàng vuốt tóc Hà Lạc, khẳng định nói: “Ngốc quá, chị Ngữ Nghê sẽ không không nói tiếng nào mà trở về Canada, nhất định chị sẽ nói cho em biết.”

“Chị không lừa em chứ?”

Tần Ngữ Nghê cười cười, kéo tay Hà Lạc ra, “Chị không mang theo thứ gì, em nói xem, với bộ dạng của chị như thế này thì quay về Canada như thế nào được?”

“Được rồi! Chị đi nhanh về nhanh!” Hà Lạc có chút không tình nguyện buông tay cô ra.

“Em không cần chờ chị, ăn cơm trước đi, thuận tiện đi gọi anh Vĩ Giác xuống ăn luôn”. Dặn dò Hà Lạc xong, Tần Ngữ Nghê xoay người đi ra ngoài.

Đột nhiên Hà Lạc cười giảo hoạt, cô rất muốn chạy lên lầu tìm anh Vĩ Giác, chỉ là, không phải gọi anh ấy ăn cơm, mà để cho anh ấy ăn ít giấm chua, còn giúp cô giám sát chị Ngữ Nghê, xác định chị Ngữ Nghê sẽ không theo người kia đi mất.

Nhìn Tần Y An đang dựa vào cột điện hút thuốc chờ cô, Tần Ngữ Nghê gọi: “Anh!”

Tần Y An dập tắt điếu thuốc lá trên tay, giống như bay chạy đến trước mặt Tần Ngữ Nghê, nắm lấy bả vai cô, quan sát từ trên xuống dưới, “Để cho anh nhìn xem..... Hình như gầy đi rất nhiều”.

Tần Ngữ Nghê lắc đầu một cái, cười khanh khách, nói: “Em không sút cân, cũng không mập lên, vẫn như trước đây, không có gì thay đổi cả”.

Ánh mắt Tần Y An trở nên sắc bén, anh nhìn cô một lúc lâu, rất đau lòng nói: “Em thay đổi rất nhiều, duy nhất có một thứ không thay đổi đó là nụ cười dịu dàng trên mặt, em luôn muốn làm cho người cho rằng em rất vui vẻ”.

“Anh, em không có gì là không vui vẻ!”

Tần Y An nhướng mi, hỏi ngược lại: “Em có thật sự vui không? Em theo đuổi được hạnh phúc sao?”

“Em.....” Cô không vui vẻ, cô cũng không theo đuổi được hạnh phúc, nụ cười trên mặt có thể che giấu đi nội tâm đau đớn, nhưng không có cách nào xóa đi đau đớn trong lòng cô.

Nhìn vẻ mặt Tần Ngữ Nghê, Tần Y An đã biết đáp án. Chuyển đi đến Đài Loan này của em gái hẳn đã lãng phí thời gian rồi, hơn nữa sẽ còn mang thêm rất nhiều đau khổ về Canada.

Dịu dàng đem mấy sợi tóc bên tai cô vuốt về phía sau, Tần Y An cảm xúc động: “Ngữ Nghê, tại sao không thành thật với chính mình một chút? Em biết không? Nhìn cái bộ dáng này của em, mọi người ai cũng không nở, nhưng không ai có thể giúp được, chỉ cần một ngày trong lòng em không chịu buông ra, thì đau khổ sẽ luôn đi theo em như hình với bóng, khúc mắc này trừ em ra, không ai có khả năng tháo gỡ được”.

“Em biết, chỉ là....” Tần Ngữ Nghê bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

“Em không làm được, phải không?” Tần Y An nói tiếp.

“Anh, em hiểu mọi người lo lắng cho em, nhưng có một số việc không thể thuận theo ý mình được.”

Mười bốn năm, những lời này không biết bọn họ đã nói bao nhiêu lần, nhưng tất cả đều chỉ có chung một đáp án, anh thật sự bó tay rồi.

“Ngữ Nghê, anh đã đặt vé máy bay rồi, mười giờ tối mai sẽ bay về Vancouver”

Vancouver? Một nơi cô đã từng sống mười bốn năm, nhưng giờ đây đối với cô sao thật xa lạ, thật xa lạ.

“Ngữ Nghê, em hãy thu dọn hành lý đi, buổi tối phải ngủ một giấc thật ngon, sáu giờ chiều mai anh sẽ đến đón em, chúng ta sẽ đi luôn ra sân bay”. Giống như lo lắng sợ cô phản đối, Tần Y An vội vàng lấy một tờ danh thiếp ở trong túi ra, nhét vào trong tay cô, “Đây là khách sạn anh ở, nếu như có chuyện gì thì gọi điện cho anh.....anh phải quay lại khách sạn rồi”.

“Anh.....”vội vàng bắt lấy tay Tần Y An, Tần Ngữ Nghê tha thiết cầu xin, “Cho em thêm ba ngày nữa được không?”

Nhìn khuôn mặt làm người ta thương yêu của Tần Ngữ Nghê, Tần Y An không đành lòng từ chối, nhưng cũng không thể đồng ý, “ba ngày thì có thể thay đổi được gì?”

“Em không biết, em đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào nữa rồi, nhưng ít nhất hãy cho em thời gian để có thể nói lời tạm biệt.”

Tần Y An rút cuộc cũng đã hiểu rõ, tại sao ba mẹ lại muốn anh đến đón Ngữ Nghê về nhà, nếu như anh không đến, Ngữ Nghê sẽ không chuẩn bị về nhà. Anh thở dài, lắc đầu nói: “Ngữ Nghê, anh không thể để cho em tự hành hạ mình như vậy được, em đã từng đi qua ranh giới giữa sự sống và cái chết, chẳng nhẽ còn không hiểu, cái gì của em sẽ là của em, nếu không phải của em thì cho dù có bắt ép cũng vô dụng, buông tha bản thân đi!”

“Cũng bởi vì không còn cách nào bắt ép nên em mới càng quý trọng hiện tại, cho dù chỉ là một phút, một giây đồng hồ thì đối với em cũng rất quan trọng”. Tần Ngữ Nghê chỉ muốn có thêm một chút thời gian có thể gần gũi Mạnh Vĩ Giác.

“Tại sao em lại ngốc như vậy?”

“Bởi vì em yêu anh ấy, đến chết cũng không thay đổi”.

Nghe vậy, Tần Y An cảm thấy rất đau lòng, anh kéo Tần Ngữ Nghê vào trong ngực ôm thật chặt, “Em là cô gái ngốc nhất anh từng gặp!”

Tần Ngữ Nghê không nhịn được nữa, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Vừa lúc đó, Tần Y An cũng cảm giác được có người đang chăm chú nhìn bọn họ, vừa ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Mạnh Vĩ Giác đang đứng ở trên ban công. Bốn mắt nhìn nhau, hai người đàn ông lặng lẽ quan sát, đánh giá đối phương.

Thấy Tần Ngữ Nghê bị người khác ôm, trong lòng Mạnh Vĩ Giác không nhịn được dâng lên một sự ghen tuông, người đàn ông này là ai? Hắn không nghe được cuộc đối thoại giữa bọn họ, nhưng lại cảm thấy hai người bọn họ rất thân mật, điều này khiến hắn thật ghen tỵ. Hắn không thích ánh mắt sắc bén của người đàn ông kia, không thích chứng kiến tất cả những gì đang xảy ra trước mắt, đêm hôm đó Ngữ Nghê còn nói cho hắn biết.....

Hoảng hốt đi vào phòng, Mạnh Vĩ Giác lo lắng ngồi ở mép giường, hắn bị sao vậy? Từ khi nào lại trở nên ích kỷ như vậy, mình không thể yêu cô, nhưng lại không muốn thấy cô và người đàn ông khác ở chung một chỗ, rốt cuộc trong lòng hắn đang suy nghĩ gì đây? Lúc nào Ngữ Nghê cũng có thể rời đi cuộc sống của hắn, cô muốn ở cùng một chỗ với người nào, đó là tự do của cô, hắn có lý do gì để quản?

Mấy ngày nay, mặc dù hắn không cố ý né tránh Ngữ Nghê, nhưng hắn cũng không dám nhìn mặt cô, hắn biết mình đã làm lòng cô bị thương, không thể làm cô bị tổn thương thêm nữa. Đây là do hắn lựa chọn, hắn không có tư cách hối hận, điều hắn phải làm là – chúc phúc cho cô.

Mặc dù xin Tần Y An thêm thời gian ba ngày, nhưng đêm đó Tần Ngữ Nghê cũng đã thu dọn xong hành lý. Mặt khác, vì muốn sắp xếp chỗ ở cho Hà Lạc, cô đã viết một phỉnh thư, định khi nào rời đi thì sẽ nhờ Hà Lạc đưa cho Mạnh Vĩ Giác.

“Cốc, cốc!”

Tần Ngữ Nghê đem phong thư cất vào ngăn kéo bàn trang điểm mới đứng dậy mở cửa phòng.

“Chị Ngữ Nghê, em có làm phiền chị không?” Hà Lạc liếc mắt nhìn giường đệm một cái, có chút rối loạn.

Tần Ngữ Nghê lắc đầu một cái, “Chị đang suy nghĩ một số chuyện, nên chưa muốn đi ngủ”.

Hà Lạc lúi lét kéo Tần Ngữ Nghê ngồi xuống mép giường, từ trên cổ cởi xuống một sợi dây chuyền, “Chị Ngữ Nghê, vì chạy trốn nên trên người em không mang đồ kỷ niệm gì có giá trị, ngoại trừ sợi dây chuyền trên tay em đây. Em đeo nó rất nhiều năm rồi, nói đất không phải đất, nhưng có ý nghĩa rất lớn với em, bây giờ em tặng lại nó cho chị, sau này chị thấy nó cũng như thấy em vậy, chị phải cất kỹ”. Dứt lời, Hà Lạc muốn đem sợi dây chuyền đeo lên cổ Tần Ngữ Nghê.

Tần Ngữ Nghê vội vàng kéo tay Hà Lạc ra, không hiểu hỏi: “Tiểu Lạc, em đang làm gì vậy?”

“Chị Ngữ Nghê, mặc dù chị chưa nói, nhưng em biết chị phải về Canada rồi, người hôm nay đến tìm chị, chính là muốn đón chị trở về Canada có phải không?”

Tần Ngữ Nghê khẽ thở dài, cười khổ nói: “Tiểu Lạc, chuyện gì chị cũng không giấu được em”.

“Sợi dây chuyền này em muốn tặng cho chị làm vật kỷ niệm, lúc rảnh rỗi thì hãy nghĩ đến em”. Hà Lạc giúp Tần Ngữ Nghê đeo sợi dây chuyền lên.

Sờ sờ dây chuyền, Tần Ngữ Nghê cầm tay Hà Lạc, lưu luyến nói: Chị thật sự rất lo lắng cho em, nhưng em lại không thể đi Canada với chị, hãy hứa với chị, em phải chăm sóc thật tốt cho bản thân”.

“Em biết rồi, chị cũng phải chăm sóc cho bản thân thật tốt”.

Tần Ngữ Nghê gỡ chiếc vòng vàng trên tay xuống, đeo vào cổ tay Hà Lạc, “Chị không có thói quen đeo dây chuyền, đây là lắc tay khi chị rời khỏi nhà, em gái chị nhìn trên người chị thấy quá đơn điệu, mới vội vàng vàng lấy từ hộp trang sức ra đeo cho chị, chị sẽ tặng em làm vật kỷ niệm”.

Ôm lấy Tần Ngữ Nghê, Hà Lạc buồn buồn nói: “Chị Ngữ Nghê, em thật sự không muốn rời xa chị”

“Chị cũng vậy, nhưng hãy tin chị, chúng ta nhất định vẫn còn cơ hội gặp lại”. Lời này Tần Ngữ Nghê nói là để an ủi Hà Lạc, lần này rời Đài Loan, cả cuộc đời này cô sẽ không thể nào quay lại nữa. Chỉ là đời này kiếp này, cô sẽ không bao giờ quên nơi đây, nơi này có người cô yêu nhất, cũng có người làm cho cô đau nhất.

“Thật sao?”

Đứng dậy đi đến bàn trang điểm, Tần Ngữ Nghê từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ giấy, đưa cho Hà Lạc, “Đây là địa chỉ và số điện thoại của chị ở Canada, vốn định khi nào rời đi mới đưa cho em, nhưng em lại biết trước rồi, nên giờ chị đưa nó cho em. Nếu như em có dịp đến Canada, thì gọi điện thoại cho chị....chị sẽ nhờ người đến đón em”.

Hà Lạc quá cảm động, nước mắt thi nhau rơi ra ngoài.

“Tiểu Lạc, sao em lại khóc?” Đột nhiên thấy Hà Lạc khóc như vậy, nhất thời khiến cho Tần Ngữ Nghê luống cuống chân tay.

“Chị Ngữ Nghê, em.....” Hít hít cái mũi, Hà Lạc chân thành nói: “trong lòng em có rất nhiều lời, nhưng không biết phải nói với chị như thế nào. Chị đối với em rất tốt, chị không nghĩ đến bản thân mình mà cứu một người xa lạ là em, sau đó lại mặc kệ lai lịch của em, càng không sợ bị em làm liên lụy, nhiệt tình giúp đỡ em, cho em chỗ ở, chị là người tốt nhất mà em từng thấy”.

Rút mấy tờ khăn giấy ở đầu giường lau nước mắt cho Hà Lạc, Tần Ngữ Nghê trêu đùa nói: “Được rồi! Đừng khóc nữa, nếu không mặt em sẽ sưng lên đấy!”

Hà Lạc vừa lau nước mắt vừa hỏi: “Chị Ngữ Nghê, chị và anh Vĩ Giác thật sự không còn hy vọng gì sao?”

Tần Ngữ Nghê mím môi, vuốt ve sợi dây chuyền Hà Lạc đưa cho, suy nghĩ nói: “Rất nhanh, tất cả đã kết thúc rồi”.

Lúc này đây, Hà Lạc không biết phải nói gì. Cô đã giúp đỡ hết sức rồi, nhưng trong chuyện tình cảm không phải người ngoài không có khả năng thao túng, nhưng khi vừa nghĩ đến bọn họ rõ ràng có tình cảm với nhau, lại không thể đến được với nhau, làm cho người ngoài như cô không khỏi nuối tiếc. Hai người yêu nhau, không phải nên ở bên nhau sao? Tại sao hai người bọn họ yêu nhau, một không thể không đi, một lại trở mặt nhìn đối phương rồi đi? Chuyện này khiến cho cô hồ đồ rồi!

“Tiểu Lạc”, Tần Ngữ Nghê cầm tay Hà Lạc, cảm kích nói, “Cám ơn em đã từng cố gắng vì chị, mặc dù không thể thay đổi được điều gì, nhưng chị cũng không có tiếc nuối nào”.

Hà Lạc trầm nghĩ, cô thật sự không có cách nào hiểu rõ, chị Ngữ Nghê là cô gái tốt như vậy, tại sao anh Vĩ Giác lại buông tay? Hà Lạc khẽ thở dài, lắc đầu một cái, thôi, chuyện cô không hiểu còn nhiều lắm, mỗi người đều có tâm sự riêng của mình, có đôi khi ngay cả bản thân còn không hiểu nổi, sao người khác có thể hiểu.

“Chị Ngữ Nghê, em không quấy rầy chị nữa, chị nghỉ ngơi sớm đi”.

“Em cũng vậy, ngủ ngon”. Hà Lạc đi rồi, Tần Ngữ Nghê không tự chủ được nhìn sợi dây chuyền Hà Lạc tặng mà ngẩn người, có lẽ cô nên giúp mình giữ lại một số kỷ niệm, để những ngày tháng sau này có thể nhớ lại. Nghĩ đi nghĩ lại, Tần Ngữ Nghê lập tức thay áo ngủ, đi đến phòng Mạnh Vĩ Giác.

Chuyện tình cảm càng muốn quên càng không dễ quên, cảnh tượng Tần Ngữ Nghê và người đàn ông kia ôm nhau đã khắc sâu vào trong đầu hắn, khiến cho hắn không thể nào bình tĩnh được.

Buông quyển sách trên tay ra, hắn đi đến bên cạnh cửa sổ sát đất, nhưng cào lúc này, trên cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa.

“Vào đi”.

Cửa mở ra, nhưng Mạnh Vĩ Giác lại không hề nghe thấy bất cứ tiếng động nào, chợt ý thức được điều gì, cơ thể hắn khẽ run lên. Nhanh chóng quay người lại, hắn nhìn thấy Tần Ngữ Nghê lẳng lặng đứng bên cạnh cửa.

Không nói lời nào, hai người không tự chủ được chìm đắm trong ánh mắt của nhau, dây dưa quấn quít, muốn nói lại thôi.

Qua một hồi lâu, Tần Ngữ Nghê giống như cố gắng lấy hết dũng khí, đưa tay cởi từng nút áo ngủ ra.

Nhìn cơ thể trần truồng của cô từ hiện ra trước mình, nhịp tim của Mạnh Vĩ Giác đập càng lúc càng nhanh, miệng cũng càng lúc càng khô, hắn không có ý định đi suy nghĩ động cơ của cô, chẳng qua là vì hắn đang mê muội mỹ nhân ngay trước mắt, cảm giác được ngọn lửa dục vọng ở trong cơ thể đang rực rạch ngóc đầu dậy.

cứ tưởng có H thể mà lại không, truyện này trong sáng quá. :-D :-D :-D

Khi Mạnh Vĩ Giác tỉnh lại lần nữa, phát hiện Tần Ngữ Nghê đã rời khỏi phòng hắn, hắn thở phào nhẹ nhõm. Nói thật, hắn cũng không biết nên nói gì, chuyện xảy ra tối qua và sáng nay hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn. Hắn cần có thời gian để hiểu rõ trái tim mình, nhưng hắn phải đối mặt với Ngữ Nghê như thế nào đây? Vội vội vàng vàng rửa mặt một chút, cũng không kịp ăn sáng, liền trực tiếp lái xe đến bệnh viện.

Sau khi Mạnh Vĩ Giác đi được hai giờ, Tần Ngữ Nghê cũng kéo hành lý đi xuống lầu.

“Chị Ngữ Nghê, chị.... Chị phải về Canada rồi hả?” Hà Lạc thế nào cũng không nghĩ đến hôm nay Tần Ngữ Nghê sẽ rời khỏi nơi này, cô nghĩ rằng ít nhất hai ba ngày nữa Tần Ngữ Nghê mới đi.

“Tiểu Lạc, mười giờ tối nay chị sẽ đáp máy bay về Vancouver, lần này chị đi, cũng không biết khi nào mới có thể trở lại gặp em, sau này không có chị bên cạnh, em phải chăm sóc bản thân mình cho thật tốt”.

“Chị Ngữ Nghê, chị không thể ở lại thêm vài ngày nữa được sao?” Hà Lạc lưu luyến nói.

Tần Ngữ Nghê ôm Hà Lạc một cái, quyến luyến nhìn xung quanh, thở dài nói: “Sớm đi muộn đi, lúc nào cũng phải đi, không phải sao?”

“Nhưng....anh Vĩ Giác có biết chị rời đi không?”

Tần Ngữ Nghê lấy đầu một cái, lấy hai cái phong bì trong túi xách ra đưa cho Hà Lạc, “Trong này có một cái phong bì là thư chị muốn gửi cho Vĩ Giác, em chuyển cho anh ấy giúp chị. Một cái khác là một vạn tệ tiền mặt, tiền mặt trên người chị không nhiều lắm, nhưng mà ít nhiều cũng giúp đỡ được cho em”.

“Chị Ngữ Nghê, em không thể nhận tiền được, trên người em vẫn còn tiền”.

“Em giữ lấy! Tiền không chê ít, huống chi lần này chị rời khỏi Đài Loan, cũng không biết khi nào mới có thể quay lại, có giữ lại thì cũng không dùng đến”.

Hà Lạc cũng không từ chối nữa “Được, tiền này em sẽ nhận, nhưng chị nhất định phải đi gấp vậy sao?”

“Như thế này không tốt sao? Nếu không đi thì sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ”. Trong mắt Tần Ngữ Nghê tràn ngập bất lực và cô đơn.

“Nhưng em còn chưa chuẩn bị xong!”.

Cô đã chuẩn bị xong sao? Thật vất vả mới xin anh trai thêm được ba ngày, cô nghĩ muốn nhìn Mạnh Vĩ Giác thêm vài lần, nhưng trải qua chuyện tối qua, cô không thể không đi rồi! Nhưng như vậy cũng tốt, cô

đã có kỷ niệm đẹp như vậy để nhớ lại, rút khoát rời đi như vậy cũng không thể giảm bớt đau khổ trong lòng sao?

“Tiểu Lạc, cái gì nên đến cũng phải đến, tốt nhất em hãy nghe lời chị, còn nữa, địa chỉ liên lạc và số điện thoại của chị không được đưa cho ai hết, bao gồm cả Vĩ Giác, nhớ chưa?” Tần Ngữ Nghê kiên định dặn dò.

“Tại sao?”

“Chị có lý do của chị, có cơ hội chị sẽ nói cho em biết, em hãy giữ gìn sức khỏe.” Tần Ngữ Nghê lại ôm thật chặt Hà Lạc một lần nữa, không quay đầu lại đi ra ngoài.

Hà Lạc nhìn theo bóng lưng tần Ngữ Nghê vẫy tay, không nhìn được rơi nước mắt, bây giờ tạm biệt, không biết còn có cơ hội gặp lại?

Nhìn tần Ngữ Nghê chậm chạp không chịu đi vào cửa soát vé, có đôi khi lại nhìn xung quanh, giống như đang chờ đợi điều gì, hoặc giống như muốn ghi nhớ tất cả nơi đây, Tần Y An cực kỳ đau lòng. Buổi sáng, Ngữ Nghê đột nhiên gọi điện thoại đến khách sạn cho anh, nói đã thay đổi ý định, hôm nay sẽ quay về Canada, lúc ấy anh cảm thấy quá buồn ngủ hoặc cô đã suy nghĩ rất nhiều, làm sao chỉ trong một buổi tối mà thái độ đã thay đổi một trăm tám mươi độ? Anh khẳng định, chắc chắn tối qua đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng là chuyện gì đã xảy ra?

Ánh mắt sắc bén của anh dừng trên mặt cô, nhưng cuối cùng anh vẫn đành phải lắc đầu một cái. Anh chẳng thèm quan tâm chuyện khi gió gì, dù sao tất cả cũng đã kết thúc, chuyện gì cũng không quan trọng.

Tần Y An thở dài, bước lên phía trước, “Ngữ Nghê, chúng ta đi thôi”.

“Anh, em thật sự không bỏ được nơi này”. Tần Ngữ Nghê nước mắt lưng tròng.

“Anh hiểu”.

“Ngữ Nghê, đừng suy nghĩ nữa, Mạnh Vĩ Giác không biết quý trọng em đó là tổn thất rất lớn của anh ta, một ngày nào đó anh ta sẽ hối hận”. Hôm qua, mặc dù chỉ nhìn vào mắt Mạnh Vĩ Giác trong giây phút ngắn ngủi, nhưng anh không thể phủ nhận Mạnh Vĩ Giác rất được, cũng khó trách Ngữ Nghê đối với anh ta quyến luyến không quên. Nhưng không biết mắt của cái tên kia để ở đâu, Ngữ Nghê tốt như vậy, thế nhưng anh ta lại buông tay?

“Hối hận thì có được gì?” Tần Ngữ Nghê lắc đầu một cái, cười khổ một tiếng. “Em lại muốn anh ấy không nên hối hận, mà nên tìm được hạnh phúc thuộc về anh ấy”.

Cho dù bị Mạnh Vĩ Giác làm tổn thương hai lần, nhưng cô lúc nào cũng nghĩ cho anh ta, cô em gái ngốc nghếch này thật khiến anh đau lòng. Anh không khỏi lắc đầu thở dài.

“Đi thôi! Đến giờ rồi, chúng ta phải đi thôi!” Tần Y An mạnh mẽ lôi kéo tay của cô đi vào cửa soát vé.

Tần Ngữ Nghê ngoái đầu nhìn lại, thầm nói trong lòng: “Hẹn gặp lại, tình yêu của em, giấc mơ của em”.

10. Chương 10

Mạnh Vĩ Giác dừng xe, bước xuống xe với tâm trạng nặng nề. Một ngày trôi qua thật mau, hắn còn chưa biết phải đối mặt với Ngữ Nghê như thế nào, trải qua chuyện tối qua, hắn còn có thể để Ngữ Nghê quay về Canada sao? Nhưng hắn lấy lý do gì để giữ cô ở lại?

Một đồng vắn đề khiến hắn không biết phải làm thế nào cho đúng, mà lúc này Ngữ Nghê đang nghĩ như thế nào?

Đi vào nhà, thấy Hà Lạc rũ rượi ngồi ở ghế sa lon, Mạnh Vĩ Giác lên tiếng gọi: “Tiểu Lạc!”

“Anh Vĩ Giác, rốt cuộc anh cũng đã về!” Vừa nhìn thấy Mạnh Vĩ Giác, Hà Lạc vội vàng nhảy khỏi ghế salon, chạy đến trước mặt Mạnh Vĩ Giác, đưa lá thư của Tần Ngữ Nghê để lại cho Mạnh Vĩ Giác.

“Đây là cái gì?” Mạnh Vĩ Giác nhìn phong thư trong tay không hiểu.

“Là thư chị Ngữ Nghê để lại cho anh”.

Mạnh Vĩ Giác giật mình. Ngữ Nghê để lại thư cho hắn, nói cách khác, lúc này cô đã đi rồi.....

“Anh Vĩ Giác, sáng nay chị Ngữ Nghê đã đi rồi, chị ấy quay về Canada, lá thư này là chị ấy nhờ em chuyển cho anh”.

Hắn đã hiểu, thì ra chuyện xảy ra tới qua và sáng nay là lời tạm biệt của cô đối với hắn, thế mà hắn lại không nghĩ đến!

Đây đúng là châm chọc, mấy phút trước hắn còn đang lo lắng không biết đối mặt với cô như thế nào, nhưng bây giờ, cho dù hắn rất muốn được thấy cô, nhưng hắn nhìn cũng không thấy được bóng dáng dịu dàng của cô, gương mặt tươi cười của cô.

Hà Lạc đem nghi vấn trong lòng nói ra, “Anh Vĩ Giác, em thật không hiểu, thật ra anh cũng yêu chị Ngữ Nghê, tại sao lại phải để chị ấy đi?”

“Tôi yêu Ngữ Nghê?” Hắn yêu cô, ngay từ lúc trước khi hắn ý thức được, hắn đã yêu cô. Chỉ là hắn vẫn lấy Tần Ngữ Mạt làm lý do, không ngừng nói với bản thân là hắn đang nghĩ đến Tần Ngữ Mạt, hắn chỉ tìm kiếm bóng dáng của Tần Ngữ Mạt trên người Tần Ngữ Nghê.

Trên thực tế, vậy khốn hắn chỉ là cái chết của Tần Ngữ Mạt. Người trong lòng hắn không phải Tần Ngữ Mạt, đây chẳng qua chỉ là một hình ảnh, cũng không phải người sống sờ sờ. Tần Ngữ Mạt chưa bao giờ gần gũi với hắn như Ngữ Nghê, chưa bao giờ khiến cho hắn động lòng. Nhưng bây giờ, đến khi Ngữ Nghê đã đi rồi, hắn mới thấy rõ tình cảm của mình.

Nghĩ rằng Mạnh Vĩ Giác không chịu đối mặt với tình cảm của mình, Hà Lạc hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ anh không yêu chị ấy sao?”

Đúng thì sao, không đúng thì sao, hắn có thể tìm cô về sao? Hắn có thể hoàn toàn bỏ xuống cảm giác áy náy trong lòng với Tần Ngữ Mạt, một lòng một dạ yêu Ngữ Nghê sao? Mạnh Vĩ Giác ngây ngốc đi tới ghế salon ngồi xuống, lúc này hắn không biết phải làm như thế nào.

“Anh Vĩ Giác, anh sao vậy?” Hà Lạc nhìn bộ dạng của Mạnh Vĩ Giác mà lo lắng, quả nhiên cô không nhìn lầm, anh Vĩ Giác đúng là yêu chị Ngữ Nghê.

Mạnh Vĩ Giác lắc đầu một cái, không nói lời nào, đem lá thư trong tay mở ra đọc.

“Anh Vĩ Giác, trong thư chị Ngữ Nghê viết gì vậy?”

“Cô ấy không nói gì, chỉ nói tôi giúp cô sắp xếp chỗ ở”. Nhìn lá thư trên tay, Mạnh Vĩ Giác không nói ra được mất mát trong lòng, Ngữ Nghê lo lắng nhất là Hà Lạc, vậy còn hắn thì sao? Một người đàn ông cô luôn nói ‘em yêu anh’ là hắn đây, cô lại quên được sao?

Mạnh Vĩ Giác cười khổ một tiếng, hắn thậm chí cười nhạo chính mình, không quên được thì thế nào? Tình cảm của hắn do dự như thế, nếu lúc này cô không rời đi, hắn sẽ đối mặt với trái mình sao?

“Chị Ngữ Nghê lúc nào cũng như vậy, luôn quan tâm người khác”. Hà Lạc buồn rầu nói.

“Tiểu Lạc, tôi sẽ giúp cô sắp xếp một chỗ ở an toàn, ngày mai cô đem hành lý sửa sang lại một chút”.

Hà lạc gật đầu một cái, nhin không được hỏi: “Anh Vĩ Giác, anh sẽ đi tìm chị Ngữ Nghê sao?”

“Tôi..... Tôi không biết”.

“Tại sao lại không biết, không phải anh yêu chị ấy sao?” Hà Lạc hỏi chuyện như đó là chuyện đương nhiên.

“Tiểu Lạc, cô không hiểu đâu”.

Hà Lạc cau mày, xem thường nói: “Thật không chịu nổi hai người, anh và chị Ngữ Ngữ đều giống nhau, luôn nói chuyện khó hiểu như vậy, hai người đúng là một đôi!”

Mạnh Vĩ Giác mệt mỏi nói: “Tiểu Lạc, khuya lắm rồi, cô đi nghỉ ngơi đi”.

Hà Lạc rất bất đắc dĩ nói tiếng ngủ ngon, nhưng lại chần chừ không chịu lên lầu.

“Tiểu Lạc, cô còn có chuyện gì sao?”

Hà Lạc mím môi một cái, đắn đo một lúc, sau đó móc từ trong túi ra một tờ giấy đặt lên bàn, “Đây là địa chỉ của chị Ngữ Ngữ ở Canada, chị ấy dặn em không được đưa cho anh, nhưng em nghĩ, hai người yêu nhau bên ở bên nhau, em không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì, tại sao lại muốn rời xa nhau? Em hy vọng anh sẽ đi tìm chị ấy về”. Nói xong, cô xoay người đi lên lầu.

Mạnh Vĩ Giác cầm tờ giấy trên bàn lên, nắm lại thật chặt trong lòng bàn tay.

Trở về Vancouver đã ba ngày rồi, không biết Mạnh Vĩ Giác thế nào? Thời điểm cô không có ở đó, liệu hẳn có nhớ đến cô không? Hẳn liệu có biết cô rất nhớ hẳn hay không, mỗi giây mỗi phút cô đều rất nhớ hẳn, nhớ hẳn làm cho tim cô rất đau?

Trời ạ! Cô rất nhớ Đài Loan.....

“Chị, sao chị lại ngồi ở đó?” Vừa nhìn thấy Tần Ngữ Ngữ ngồi bên bệ cửa sổ, giống như lúc nào cũng có thể bị rơi xuống, Tần Ngữ Quyên hoảng sợ vội vàng chạy tới kéo cô xuống.

Tần Ngữ Ngữ dịu dàng cười, không nhanh không chậm nói: “Ngồi ở đây hóng gió rất thoải mái”.

“Thoải mái thì thoải mái, nhưng ngộ nhỡ bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ?” Tần Ngữ Quyên lo lắng kéo Tần Ngữ Ngữ ngồi xuống mép giường.

“Ngữ Quyên, thân thể chị không yếu đuối như vậy đâu”.

“Cẩn thận một chút vẫn hơn”. Về mặt Tần Ngữ Quyên khẽ động, hung phấn nắm lấy Tần Ngữ Ngữ nói: “Chị, nói cho chị biết một tin vui, ba mới vừa ra quyết định, cuối tuần này sẽ dẫn cả nhà chúng ta đi Paris du lịch!”

“Paris?”

“Đúng vậy! Không phải chị vẫn thích đi Paris sao? Lần này ba vì chị nên mới quyết định đi Paris đấy!”

Tần Ngữ Quyên bĩu môi, kháng nghị nói: “Ba rất thiên vị, cái gì cũng nghĩ tới chị trước, em nói muốn đi Quebec, ba nghĩ cũng không nghĩ nhất định phải đi Paris”.

Về mặt Tần Ngữ Ngữ lộ ra chút khó xử, cắn cắn môi dưới, nói: “Chị.....không muốn đi”.

“Không muốn đi?”

“Ngữ Quyên, chị không muốn đi đâu cả, chị chỉ muốn ở nhà thôi”.

Tần Ngữ Quyên không chịu đựng được nữa, kéo cô đến trước gương, chỉ vào gương hét âm lên: “Chị, chị xem lại bản thân chị một chút đi, mới quay lại ba ngày, chị đã gầy như thế này rồi, mọi người nhìn thấy ai cũng rất đau lòng, còn đau lòng hơn nữa, lúc nào cũng lén rơi lệ, chị có biết không? Em cầu xin chị, đừng nghĩ đến anh ta nữa!”

Ánh mắt Tần Ngữ Ngữ buồn bã, áy náy nói: “Thật xin lỗi, chị cũng rất muốn quên đi, nhưng lại không không thể được bản thân nhớ đến”.

Nhìn thấy bộ dáng tiều tụy đáng yêu của Tần Ngữ Ngữ, giọng điệu của Tần Ngữ Quyên cũng dịu đi vài phần, “Chị, em cũng biết rõ để chị quên được anh ta là rất khó, nhưng ít nhất chị cũng thử nhìn một chút, chị đừng đem mình nhốt ở trong nhà, ra ngoài đi dạo sẽ thoải mái hơn. Chị phải biết rằng, bắt đầu từ giây phút chị rời khỏi Đài Loan, chị và anh ta đã không bao giờ còn cơ hội rồi”.

Tần Ngữ Ngữ nghe vậy cũng không đè nén được nỗi nhớ trong lòng nữa, “Ngữ Quyên, chị rất nhớ anh ấy, muốn nghe tiếng nói của anh ấy, không biết hiện tại anh ấy như thế nào?”

“Chị..... Em thật sự bị chị làm cho tức chết mà! Đến bây giờ chị còn không hiểu sao? Ba chắc chắn sẽ không cho chị quay về Đài Loan, nếu như chị cố tình nói ra, ba nhất định sẽ nhốt chị lại”.

“Ngữ Quyên, chị không nói chị muốn quay về Đài Loan.....”

“Chị dám nói chị không có suy nghĩ này?” Tần Ngữ Quyên hung hăng nhìn cô.

“Chị.....” Không thể phủ nhận, cũng không dám thừa nhận, ngược lại Tần Ngữ Nghiê cầu xin nói: “Ngữ Quyên, trong nhà này chỉ có em là hiểu rõ chị nhất, chẳng lẽ em cũng không thể để cho chị trút ra nỗi nhung trong lòng sao?”

“Bây giờ em thật sự không biết nên làm gì với chị?” Tần Ngữ Quyên thở dài, lắc đầu một cái, “Chị, em không ngăn cản chị nghĩ đến Mạnh Vĩ Giác, chỉ hy vọng chị đừng hành hạ mình”.

“Ngữ Quyên, nếu như mà chị nghĩ cũng không nghĩ, thì chị cũng chỉ còn là một xác chết biết đi trong nhà mà thôi”.

Tần Ngữ Quyên nghe vậy cả kinh, hốt hoảng hỏi: “Chị, chị đang đe dọa em sao?”

“Không, nhớ nhưng là nguyên nhân để chị sống, chị hy vọng em hiểu”.

Tần Ngữ Quyên nặng nề thở ra một hơi, cũng không nói gì nữa.

“Ngữ Quyên, giúp chị nói với ba, chị không muốn đi Paris du lịch”.

“Chị không thử nghĩ thêm một chút xem? Ba sẽ rất đau lòng!” Thấy Tần Ngữ Nghiê kiên định lắc đầu một cái, Tần Ngữ Quyên không thể làm gì hơn là đầu hàng. “Thôi! Loại tâm trạng trong lòng chị có đi Paris cũng không có ý nghĩa”. Trên thế giới này không có vấn đề gì là không giải quyết được, chỉ có tình cảm là không tự chủ được.

Nhấn chuông hơn nửa ngày cũng không thấy Mạnh Vĩ Giác ra mở cửa, Đàm Diễm Văn dứt khoát lấy cái chìa khóa dự bị trên người ra mở cửa, tự mình đi vào.

“Blue, cậu có nhà không?” Bật đèn phòng khách lên, Đàm Diễm Văn nhìn lên lầu gọi.

“Yellow, là cậu sao?” Dùng hai tay che bớt đi ánh sáng, giọng nói Mạnh Vĩ Giác khan khan hỏi.

Thấy Mạnh Vĩ Giác ngồi xiêu vẹo trên sofa, bộ dáng nhếch nhác, Đàm Diễm Văn hỏi: “Blue, cậu làm sao vậy?”

Từ từ thích ứng với ánh sáng, Mạnh Vĩ Giác buông tay ra, chớp chớp mắt, “Yellow, sao cậu lại tới đây?”

“Nhớ cậu nên đến!” Đây là câu nói cửa miệng của Tân Trinh, Đàm Diễm Văn khó mà nói là mọi người bảo anh đến xem tình trạng của Mạnh Vĩ Giác như thế nào, không thể làm gì khác hơn là mượn câu cửa miệng của Tân Trinh dùng một chút.

Nhìn Mạnh Vĩ Giác, Đàm Diễm Văn lại hỏi lại hỏi, “Blue, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Day day huyết thái dương, Mạnh Vĩ Giác mệt mỏi nói: “Hôm nay vừa làm xong một ca phẫu thuật lớn, nên ngồi trên ghế sofa ngủ quên”.

Đàm Diễm Văn nhìn xung quanh một chút, đi đến ghế sofa ngồi xuống đối diện Mạnh Vĩ Giác, cũng không vòng vo hỏi: “Nghe nói Ngữ Nghiê đã ở trong nhà này?”

Vừa nghe đến cái tên “Ngữ Nghiê”, Mạnh Vĩ Giác không tự chủ được nhìn khắp phòng, hần phát hiện mấy ngày nay ngôi nhà của hắn rất cô quạnh, không có Ngữ Nghiê ở đây, một chút cũng không giống có người ở.

Hồi lâu, Mạnh Vĩ Giác mới nhẹ nhàng nói: “Cô ấy đã trở về Canada rồi”.

Xem ra tin tức của Purple có chút châm chệ! Đàm Diễm Văn tiếp tục hỏi: “Cô ấy về khi nào?”

“Tôi cũng không biết rõ lắm, giống như năm hay sáu ngày gì đó, cũng có thể là một tuần trước”. Ngữ Nghiê vừa đi, những ngày sau đó cũng giống như trôi qua rất chậm. Hơn nữa, đối mặt với căn nhà lạnh ngắt này,

“Con đang uy hiếp ta sao?” Tần Trọng Khải nghiêm nghị trừng mắt nhìn chăm chăm Tần Ngữ Nghê. Nghĩ thâm, trong ba đứa con, ông thương yêu nhất là đứa con gái này, cô dịu dàng, chăm chỉ, hiểu chuyện, không ngờ vì một người đàn ông mà làm tổn thương lòng ông.

Tần Ngữ Nghê cũng đã sớm biết, quyết định của mình sẽ mang đến rất nhiều sóng gió, nhưng cô không rút lui chút nào mà còn dịu dàng nhìn Tần Trọng Khải, “Ba, con không dám, con chỉ hy vọng mọi người có thể hiểu cho con!”

“Con bảo chúng ta phải hiểu cho con, vậy ai đến hiểu tấm lòng của người làm cha mẹ cho chúng ta?”

“Ba, con có thể hiểu được tấm lòng của mọi người, đối với mọi người mà nói, luôn xem con như mắt mà lại được, mọi người hy vọng con có thể bình an, nhưng ai có thể đảm bảo được mỗi giây mỗi phút đều bình an?”

“Ý của con là muốn ta nhốt con lại có phải không?” Tần Trọng Khải đau lòng cực kỳ, ông cố gắng làm một người cha thấu tình đạt lý, cho nên, dù vô cùng không tha thứ cho việc ngoài ý muốn mười bốn năm trước, đối với Mạnh Vĩ Giác luôn có thành kiến, nhưng ông vẫn cho Ngữ Nghê ba tháng đi Đài Loan tìm Mạnh Vĩ Giác, nhưng Mạnh Vĩ Giác không biết quý trọng con gái của ông, ông còn phải đưa con gái quay lại sao, đây là đạo lý gì vậy?

“Ba!” Tần Ngữ Nghê khổ sở cầu xin.

“Cái tên Mạnh Vĩ Giác đó thì có cái gì tốt? Tại sao con lại cố chấp như vậy?”

“Ba, con yêu anh ấy, thật sự rất yêu anh ấy.”

“Con.....” Tần Trọng Khải nhìn chăm chăm Tần Ngữ Nghê, giận đến nỗi toàn thân run rẩy.

“Ba, ba đồng ý cho chị đi Đài Loan đi!” Tần Ngữ Quyên cũng quỳ xuống theo.

Tần Trọng Khải kinh ngạc nhìn Tần Ngữ Quyên, không kiềm chế được tức giận mắng: “Tại sao con cũng hồ đồ như vậy rồi hả?”

“Ba! Không phải con hồ đồ, con chỉ hiểu được một chuyện, người sống trên đời này không chỉ muốn bình an, chỉ có thể sống, mà quan trọng nhất là được sống vui vẻ, khỏe mạnh. Hiện tại chị sống không vui vẻ, mỗi ngày đều nhốt mình ở nhà, ốm yếu, vậy thì để cho chị đi Đài Loan sẽ tốt hơn.”

Những lời này đối với Tần Trọng Khải là một đả kích rất lớn, hy vọng lớn nhất của ông là những đứa con của mình đều được sống vui vẻ, nhưng không phải cái gì ông cũng đều làm được, đây là một sự thật rất tàn khốc với ông!

“Ba, mấy ngày cùng chị Đài Loan, con mới thấy được nụ cười hạnh phúc thật sự trên mặt chị ấy, đó là nụ cười xuất phát từ đáy lòng, chứ không giống bộ dáng lúc này, chỉ là gượng cười cho mọi người xem. Ba, chẳng nhẽ ba muốn cả đời này chị đều sống như vậy sao?”

Tần Trọng Khải nói không nên lời, ông rất rối loạn, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Đúng lúc đấy, Tần Y An cũng quỳ xuống theo, “Ba, suy nghĩ của con cũng giống như ba, luôn nghĩ phải bảo vệ Ngữ Nghê bằng mọi cách, không phải để cho em ấy phải chịu bất cứ tổn thương nào, nhưng chúng ta cũng không thể sống thay em ấy được, nhìn em ấy mỗi ngày thần hồn phách lạc, làm sao chúng ta có thể không đau lòng?”

Nhìn ba đứa con quỳ trên mặt đất, trong lòng Tần Trọng Khải rất mâu thuẫn.

Từ Văn Nghị luôn đứng ở một bên bất đắc dĩ nói: “Ba đưa các con đứng lên cả đi, để cho ta và ba con suy nghĩ kỹ một chút.”

“Mẹ.....” Tần Ngữ Nghê ngập tràn hy vọng nhìn mẹ mình, trong mắt truyền đạt lại cầu xin của cô.

Vỗ vỗ tay Tần Ngữ Nghê, Từ Văn Nghị hiểu rõ gật đầu.

Sau một phút, trong phòng khách chỉ còn lại Tần Trọng Khải và từ Văn Nghị.

“Bà cũng đồng ý sao?” Giọng nói của Tần Trọng Khải có chút bi thương.

Vành mắt Từ Văn Nghị đỏ lên, nói: “Tôi không biết phải làm thế nào, nhưng thấy Ngũ Nghê khổ sở như vậy, người ở đây, nhưng tâm hồn lại ở Đài Loan, tôi nhìn không nổi. Nếu như Mạnh Vĩ Giác có thể làm cho Ngũ Nghê vui vẻ hạnh phúc, chúng ta làm sao có thể nhẫn tâm ngăn cản?”

“Cậu ta có thể cho Ngũ Nghê vui vẻ, hạnh phúc sao?”

“Tôi tin cậu ấy có thể, cứ coi như cậu ấy không làm được đi, nhưng ít nhất Ngũ Nghê ở bên cậu ấy có thể thật sự vui vẻ, không phải sao?”

Tần Trọng Khải nặng nề thở dài, hỏi: “Chẳng lẽ bà không hận cậu ta chút nào sao?”

“Nói tôi không hận cậu ấy đó là nói dối, nhưng mấy nam gần đây, tôi luôn nghĩ đến vấn đề này. Nếu như chúng ta chỉ vì lựa chọn ban đầu của Ngũ Nghê mà rách cứ Mạnh Vĩ Giác, như vậy công bằng sao? Nhớ ngày đó, tôi đối với cậu ấy vừa đánh lại mắng, nhưng cậu ấy chưa bao giờ cãi lại một câu, chỉ lẳng lặng để cho tôi đánh, tôi mắng. Lúc ấy chúng ta đâu có nghĩ cho tâm trạng của cậu ấy, có lẽ cậu ấy cũng giống như chúng ta vậy, rất đau khổ, nhưng cậu ấy cũng không có tư cách phát tiết.”

Tần Trọng Khải á khẩu không nói được lời nào, đúng vậy! Bọn họ chỉ nghĩ đến tâm trạng của mình, vậy còn tâm trạng của Mạnh Vĩ Giác, bọn họ có nghĩ đến sao?

“Trọng Khải, mấy ngày nay tôi nghĩ rất nhiều, có phải chúng ta rất ích kỷ? Chúng ta cho rằng mình đang bảo vệ Ngũ Nghê, nhưng trên thực tế chúng ta đang phá hủy cuộc sống của con bé. Chẳng lẽ chúng ta lại đợi thêm mười bốn năm nữa, đến khi nhìn không nổi con bé tự hành hạ mình, mới gạt đầu cho con bé quay lại Đài Loan sao?”

Mặc dù trong lòng vẫn còn do dự, nhưng Tần Trọng Khải cũng chẳng còn hơi sức để phản bác lại nữa, mặc kệ thế nào, con gái của ông vui vẻ cũng là quan trọng nhất.

Tần Trọng Khải rất bất đắc dĩ đồng ý nói: “Thôi, nếu phải quay lại thì để cho con bé quay lại, tôi không quản được nữa rồi!”

11. Chương 11

Mới nhận được điện thoại của Tần Ngũ Nghê, biết được cô đã bay đến Đài Loan, nhà họ Tần lại có một vị khách không mời mà đến – Mạnh Vĩ Giác.

“Anh Vĩ Giác, sao anh lại đến đây?” Tần Ngũ Quyên kinh ngạc nhìn Mạnh Vĩ Giác.

“Ngũ Quyên, tôi đến tìm Ngũ Nghê, có thể cho tôi gặp cô ấy không?” Mạnh Vĩ Giác chân thành nói rõ ý định của mình đến đây.

Tần Ngũ Quyên còn chưa trả lời kịp, Tần Y An đã đi đến, “Cậu tới thật đúng lúc, ba mẹ tôi cũng muốn gặp cậu.”

Mạnh Vĩ Giác liếc mắt nhìn liền nhận ra ngay Tần Y An, là người đàn ông hôm đó ôm Ngũ Nghê, chính là người đã hại hấn ăn một bình dấm chua.

“Xin hỏi anh là.....”

“Tôi là anh trai của Ngũ Nghê, Tần Y An.” Tần Y An thân thiện đưa tay phải ra.

Rốt cuộc Mạnh Vĩ Giác đã trở lại bình thường, bắt tay Tần Y An, tự giới thiệu mình, “Mạnh Vĩ Giác.”

“Mời vào.” Tần Y An dẫn Mạnh Vĩ Giác đến phòng khách.

Mặc dù trước khi đến đây, đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý, biết có thể sẽ gặp một chút khó khăn. Chỉ là chuyện đã cách đây mười bốn năm, lần nữa thấy Tần Trọng Khải và Từ Văn Nghị, Mạnh Vĩ Giác vẫn luống cuống chân tay.

“Bác trai, bác gái”. Mạnh Vĩ Giác rất lễ phép chào hỏi.

“Cậu tới đây làm gì?” Vừa nhìn thấy Mạnh Vĩ Giác, Tần Trọng Khải rất khó có thể giữ bình tĩnh.

Tạm thời đem ý định hôm nay đến đây gác lại một bên, Mạnh Vĩ Giác chân thành nói: “Bác trai, bác gái, cháu biết rõ trong lòng hai bác đối với cháu vẫn còn oán hận, nhưng cháu thành tâm cầu xin hai bác tha thứ cho cháu. Cháu đối với Ngũ Mạt đã chết cũng giống như hai bác đều rất đau lòng, rất khổ sở, nếu như có thể, cháu hy vọng chiếc xe kia sẽ đụng vào cháu chứ không phải Ngũ Mạt”.

“Bây giờ cậu mới đi xin lỗi chuyện mười bốn năm trước, không thấy quá muộn sao?” Thật ra thấy thái độ của Mạnh Vĩ Giác, trong lòng Tần Trọng Khải cũng mềm đi rất nhiều, nhưng khi nghĩ đến Mạnh Vĩ Giác làm cho con gái yêu của ông đau lòng, miệng vẫn không chịu nhả ra. (kẹo: Ý là ông này vẫn mạnh miệng ỷ)

“Thật xin lỗi, bởi vì cháu vẫn không tìm được địa chỉ của mọi người.”

“Lý do! Nếu như cậu có thành ý như lời cậu nói, cậu vẫn có thể tìm được địa chỉ của chúng tôi.”

“Bác trai, bác nói không sai, nhưng khi đó cháu chỉ là học sinh, trong một khoảng thời gian ngắn không biết tìm ở đâu, hơn nữa, cháu nghĩ mọi người sẽ dọn nhà, nhất định sẽ hy vọng có một bắt đầu mới, lúc ấy, cháu nghĩ mọi người chắc chắn không muốn gặp cháu, cháu có thể nào nhẫn tâm đi phá hỏng yên bình của mọi người.”

Nhìn Mạnh Vĩ Giác ăn nói khép nép, rốt cuộc Tần Trọng Khải đã hiểu tại sao con gái Ngũ Nghê của ông lại chung tình với cậu ta như vậy.

“Cậu từ ngàn dặm xa xôi đến Vancouver này là vì ‘Ngũ Mạt’ hay là vì ‘Ngũ Nghê’?”

Mạnh Vĩ Giác ngần ra, sau đó thành thật trả lời, “Hôm nay cháu đến đây, là muốn gặp Ngũ Nghê, cháu có một số lời muốn nói với cô ấy.”

“Cậu nghĩ muốn nói cho con bé biết, cậu yêu nó, cậu muốn lấy nó làm vợ sao?”

Đối với câu hỏi của Tần Trọng Khải, Mạnh Vĩ Giác cảm thấy hơi ngoài ý muốn, cũng không biết phải xử trí thế nào, nhưng Mạnh Vĩ Giác vẫn gật đầu một cái, “Nếu như Ngũ Nghê đồng ý.”

“Cậu đối với Ngũ Nghê thật lòng sao?”

“Bác trai, không nói dối bác, cháu đối với Ngũ Mạt vẫn luôn áy náy trong lòng, cho nên cháu vẫn không dám nhận tình cảm của Ngũ Nghê, cho đến khi Ngũ Nghê quay về Canada, cháu mới biết mình rất yêu cô ấy, nhưng trong lòng cháu vẫn còn rất mâu thuẫn, sau đó nghe được bạn tốt nói một câu ‘chuyện đáng buồn nhất trong cuộc sống không phải là chết, mà là không hiểu được quý trọng’ cháu mới hiểu được nên để xuống ám ảnh của Ngũ Mạt, quý trọng Ngũ Nghê.”

Giờ phút này, khúc mắc với Mạnh Vĩ Giác trong lòng Tần Trọng Khải cũng tiêu tan, rốt cuộc ông cũng tán thành lời nói của bà xã.

“Ngũ Nghê quay lại Đài Loan tìm cậu rồi”.

Vừa nghe đến Tần Ngũ Nghê đã quay lại Đài Loan, Mạnh Vĩ Giác không kịp suy nghĩ, nóng lòng muốn đi ngay, “Bác trai, bác gái, vậy cháu xin phép đi trước”.

“Chờ một chút, bây giờ cậu muốn về Đài Loan luôn sao?” Thấy Mạnh Vĩ Giác gật đầu, Tần Trọng Khải nói tiếp: “Trời cũng đã tối rồi, ngày mai cậu trở về cũng không muộn, tối nay cậu ngủ ở phòng Ngũ Nghê đi”.

Mạnh Vĩ Giác ‘thụ sủng nhược kinh’, không nhịn được hỏi: “Bác trai không phản đối cháu và Ngũ Nghê ở chung một chỗ sao?”

(thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ, chỗ này là anh Vĩ Giác không ngờ ông ấy đồng ý như vậy nên sợ ý mà ^^)

“Cậu để ý đến suy nghĩ của chúng tôi sao?”

“Để ý ạ!”.

Tần Trọng Khải hài lòng gật đầu, dẫn dò Tần Y An, “Y An, con dẫn Vĩ Giác đến phòng của Ngũ Nghê, còn nữa, lấy nhật ký của em con đưa cho cậu ta xem.”

Nhật ký? Mạnh Vĩ Giác không hiểu, chau mày lại.

Không có thời gian giải đáp thắc mắc của Mạnh Vĩ Giác, Tần Y An làm động tác ‘xin mời’, dẫn Mạnh Vĩ Giác lên lầu.

Mạnh Vĩ Giác vừa lên lầu, Từ Văn NGHị mới hỏi, “Ông định nói cho cậu ta biết Ngũ Nghê là Ngũ Mạt sao?”

Tần Trọng Khải cười cười nói: “Cũng nên đến lúc rồi, ban đầu chúng ta vì bảo vệ Ngũ Nghê, vì để cho Mạnh Vĩ Giác hối hận, nên chúng ta mới phải giấu giếm như vậy, chúng ta nợ cậu ta một lời giải thích, không phải sao?”

“Trọng Khải, ông không oán hận cậu ấy nữa sao?”

“Không còn, bà thì sao?”

“Tôi cũng thế.”

Lúc này, Tần Ngũ Quyên đứng ở một bên thấy trên mặt ba mẹ mình lộ ra nụ cười, cô cũng không nhịn được cười vui vẻ, mười bốn năm cố chấp của chị cô, rốt cuộc có thể đổi lấy hạnh phúc.

=====

Kỳ quái! Rốt cuộc Vĩ Giác đã đi đâu, tại sao cô đã chờ hai ngày rồi vẫn không gặp được anh ấy?

Tần Ngũ Nghê nhón chân, nhìn quanh bên trong nhà, nhưng không thể nhìn thấy được gì, cuối cùng, cô đành buông tha vậy, thời gian đã muộn rồi, chỉ có thể để ngày mai quay lại.

Đang chuẩn bị rời đi, có một chiếc xe chạy nhanh đến phía trước cô rồi dừng lại.

“Ngũ Nghê!” Đàm Diễm Văn hạ cửa kính xe xuống, gọi Tần Ngũ Nghê rồi tiếp tục mở cửa xuống xe.

“Không phải cô trở về Canada rồi sao?” Vừa nhìn thấy Tần Ngũ Nghê, Đàm Diễm Văn kinh ngạc, quên sạch mục đích mình đến tìm Mạnh Vĩ Giác.

“làm sao anh biết?”

“Tôi nghe Blue nói, đúng rồi, cô trở lại Đài Loan khi nào vậy?”

Cô lo lắng hỏi, “Ngày hôm kia, Vĩ Giác, anh ấy..... có tốt không?”

Tưởng là Tần Ngũ Nghê không dám đi vào, Đàm Diễm Văn cười cười khích lệ, “Chẳng phải vào rồi sẽ biết sao?”

“Tôi bấm chuông rất lâu rồi, nhưng không có người ra mở cửa, hình như Vĩ Giác không có ở nhà”.

Đàm Diễm Văn hơi chau đầu lông mày lại, lấy ra cái chìa khóa dự phòng, tự mình mở cửa, “Cô vào nhà trước đi, tôi đỗ xe rồi vào sau.”

Mười phút sau –

“Kỳ quái, Blue chạy đi đâu không biết?” Đi tìm khắp nhà, không thấy Mạnh Vĩ Giác nhếch nhác ngủ ở chỗ xó xỉnh nào, Đàm Diễm Văn nghi ngờ nói.

“Có thể nào anh ấy đến bệnh viện nhưng chưa về không?” Mặc dù hôm nay là ngày nghỉ nhưng Tần Ngũ Nghê không muốn loại trừ khả năng này.

“Trước khi tới đây, tôi đã gọi điện thoại cho bệnh viện, hôm nay cậu ấy không đi làm..... Đúng rồi, chẳng lẽ cậu ấy nghe tôi nói....nên chạy đi Canada tìm cô rồi?”

Tần Ngũ Nghê lắc đầu một cái, “Anh ấy không biết địa chỉ của tôi ở Canada, anh ấy không thể nào đi tìm tôi được.”

“Tìm địa chỉ của cô rất đơn giản, chỉ cần có Vân Sâm là được rồi.”

“Vân Sâm?”

“Cậu ta là kho tư liệu của ‘Ngục Thiên Minh’, người ta hay gọi cậu ta là ‘Vân Hồ’, không có chuyện gì có thể thoát khỏi ánh mắt của cậu ta.” Đàm Diễm Văn giống như nghĩ đến cái gì, nhúu mày, “Nhưng mà, mấy ngày trước Vân Sâm đã theo Black đến Mỹ, không thể vẫn còn ở trong nước được”.

“Trừ bệnh viện, anh ấy có thể đến chỗ nào nữa không?” Tần Ngữ Nghê không khỏi cảm thấy lo lắng.

“Có lẽ là tạm thời đi công tác, thi thoảng cậu ấy vẫn được mời đi tham dự hội thảo y học ở nước ngoài.” Thật ra rất ít khi không tìm được Mạnh Vĩ Giác, bình thường nếu cậu ấy không ở bệnh viện, thì sẽ ở nhà, thi thoảng về nhà họ Mạnh ăn bữa cơm, nhưng cho dù ở đâu, ngoại trừ phòng giải phẫu, điện thoại di động của cậu ấy luôn mở. Lần này, điện thoại di động luôn không liên lạc được, thật sự là không bình thường, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Ngữ Nghê, muốn để cho cô yên tâm nên Đàm Diễm Văn cũng chỉ nói qua loa.

“Tôi có thể ở đây đợi anh ấy quay về được không?”

“Dĩ nhiên là được, tôi sẽ để cho cô mượn chiếc chìa khóa dự phòng này, chờ khi nào Blue trở về, thì cô trả lại cho tôi.”

“Cám ơn.”

Từ trong túi áo lấy ra giấy bút, Đàm Diễm Văn nhanh chóng viết xuống một dãy số điện thoại, đưa cho Ngữ Nghê, “Đây là số điện thoại liên lạc của tôi, cô có chuyện gì cần giúp đỡ thì cứ gọi cho tôi, nếu như Blue trở về, thì gọi cho báo cho tôi biết nhé.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

“Vậy tôi về đây.” Đi được một nửa, Đàm Diễm Văn đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nói: “Ngữ Nghê, tôi nghĩ, có một số chuyện vẫn nên nói cho cô biết.”

“Chuyện gì?”

“Thật ra thì, Blue rất thích cô.” Đàm Diễm Văn đem những lời Mạnh Vĩ Giác đã nói với anh anh ra nói lại cho Tần Ngữ Nghê nghe, tiện thể đem luôn cả những cơn ác mộng của Mạnh Vĩ Giác nói ra luôn.

Nghe Đàm Diễm Văn nói xong, Tần Ngữ Nghê đau lòng đến nỗi nói không nên lời, thì ra mười bốn năm qua, so với cô, Vĩ Giác khổ sở hơn rất nhiều, cô chỉ chìm trong sự si tình của mình, mà anh ấy lại bị lời nói dối của ba mẹ cô hành hạ, anh ấy vô tội mà!

“Ngữ Nghê, tôi nói cho cô nghe những lời này, không phải hy vọng cô dễ dàng buông tha Blue, cậu ấy là người trọng tình cảm, là một người đàn ông đáng để yêu.”

Cô chắc chắn nói: “Tôi sẽ không buông tha, lần này quay lại Đài Loan, chính là tôi đã hạ quyết tâm phải cùng anh ấy đây đưa cả đời.”

Đàm Diễm Văn vui vẻ nhe răng cười. chân thành nói: “Cám ơn cô.”

“Không, phải là tôi nên cảm ơn anh mới đúng, cảm ơn anh đã nói những chuyện đó cho tôi biết, đối với tôi mà nói nó có ý nghĩa rất lớn.”

“Tôi về đây, hẹn gặp lại.”

Chờ Đàm Diễm Văn rời đi, Tần Ngữ Nghê bắt đầu động tay vào dọn dẹp lớp bụi bám dính trong phòng. Cô quyết định ngày mai sẽ đem hành lý ở khách sạn chuyển về đây, ở đây chờ đợi, chờ Mạnh Vĩ Giác trở về, cô có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói cho anh ấy biết.

Vì muốn đọc xong nhật ký mười bốn năm qua của ngữ Nghê, nên Mạnh Vĩ Giác quay về Đài Loan đã chậm mất ba ngày.

Khi hần bước tới cửa chính, thấy đèn đuốc trong phòng sáng trưng, lập tức đề cao cảnh giác, cẩn thận mở cửa vào nhà.

Ánh mắt nhìn đến Tần Ngữ Nghê đang dựa nửa người trên ghế sa lon, thần kinh căng thẳng của Mạnh Vĩ Giác cũng buông lỏng xuống.

Lặng lẽ đi đến ghế sofa, Mạnh Vĩ Giác ngồi xuống bên cạnh Tần ngữ Nghê, nhìn cô ngủ mê mịch, hần không kiềm chế được bản thân đưa tay vuốt ve ngũ quan khéo léo, dịu dàng của cô.

Hần không nghĩ đến ‘Tần Ngữ Nghê’ là ‘Tần Ngữ Mạt’, đọc nhật ký của cô, mỗi ngày đều kể lại nỗi nhớ nhung của mình, sự si tình của cô khiến hần rất cảm động. Hần rất may mắn nên mới có thể có một cô gái ngốc nghếch yêu hần như vậy.

Cảm giác được có người đụng chạm, rất dịu dàng, Tần Ngữ Nghê khẳng định được người bên cạnh cô là Mạnh Vĩ Giác, chậm rãi mở mắt, nhẹ giọng gọi: “Vĩ Giác.”

“Tại sao lại ngủ ở đây, nhờ may bị cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ?”

Tần Ngữ Nghê ôm lấy Mạnh Vĩ Giác, hờ hững nói: “Vĩ Giác, để cho em ở lại bên cạnh anh được không?”

Mạnh Vĩ Giác ôm chặt cô, hít thật sâu mùi hương trên người cô, thâm tình nói: “Đồ ngốc, làm sao anh có thể để em rời khỏi anh được?”

“Anh không gạt em chứ?”

Mạnh Vĩ Giác hôn lên môi cô, bú mút, dây dưa, đây là sự bảo đảm của hần.

Lúc lâu sau, hần mới buông cô ra, vuốt ve hai cánh môi đỏ mọng, đôi gò má mềm mại, áy náy nói: “Từ nay về sau, anh sẽ không làm cho em đau lòng nữa”.

Mặc dù cái hiểu cái không, nhưng Tần Ngữ Nghê cũng không quan tâm lời nói của hần có ý nghĩa gì, cô chỉ muốn đem bí mật vẫn giấu kín trong lòng mình nói ra, “Có một chuyện em chưa nói với anh, thật ra...”

Hần tiếp lời cô: “Em không phải em gái sinh đôi của Tần Ngữ Mạt, em là Tần Ngữ Mạt, đúng không?”

Hai mắt Tần Ngữ Nghê tròn to, kinh hoảng nói: “Anh..... Sao anh lại biết?”

“Em đi được mấy ngày, rốt cuộc anh cũng hiểu rõ tình cảm của mình, hiểu rằng anh yêu em rất nhiều. Sau lại nói chuyện với Yellow, khúc mắc trong lòng được tháo gỡ, anh quyết định đi Vancouver tìm em, anh bỏ đi ảnh trong lòng mình, đối mặt với sự thật chúng ta yêu nhau, nhưng em lại quay về Đài Loan, ba em lấy nhật ký của em cho anh xem, vì vậy mà anh đã biết được tất cả.”

“Anh.....anh nói.....” Tần Ngữ Nghê lắp ba lắp bắp.

“Anh yêu em.”

Mặc dù Đàm Diễm Văn đã nói cho cô biết Vĩ Giác có tình cảm với mình, nhưng giờ phút này nghe từ miệng Vĩ Giác thổ lộ, Tần Ngữ Nghê kích động nói không nên lời. Trong nháy mắt, cuộc đời của cô đã quay ngược một vòng lớn, từ đau khổ chờ đợi biến thành hạnh phúc, đối với cô mà nói, chuyện này không chỉ là kinh hỉ, còn là một kỳ tích.

“Làm vợ anh được không?”

Hai mắt Tần Ngữ Nghê mở lớn, kinh ngạc hỏi: “Không phải em đang nằm mơ chứ?”

Mạnh Vĩ Giác dùng sức hôn thật mạnh môi Tần Ngữ Nghê, cười hỏi: “Này giống đang nằm mơ sao?”

“Giống.” Tần Ngữ Nghê cười cười, cô biết không phải mơ, tại vì hần hôn rất nhiệt tình, rất mãnh liệt.

“Không sao, tương lai còn rất dài, anh sẽ chứng minh cho em biết có phải em đang nằm mơ hay không.”

“Vĩ Giác, anh có hận ba mẹ em không, bọn họ đã lừa dối anh, khiến cho mười bốn năm anh qua rất đau lòng?”

Mạnh Vĩ Giác lắc đầu một cái, “Không, anh hiểu được tâm tình của họ, họ yêu thương em như vậy, thiếu chút nữa lại mất đi em, làm sao anh có thể trách cứ họ được? Chỉ có thể nói, đây là số phận đã an bài, để buộc chặt hai chúng ta lại với nhau, cần phải trải trải qua rất nhiều đau khổ, tuy quá trình đau khổ, kết quả lại tốt đẹp, như vậy đáng giá rồi.”

“Em rất yêu anh, rất yêu, rất yêu!” Tần Ngữ Nghê cảm động nói.

“Em vẫn chưa trả lời anh, em có đồng ý làm vợ anh không?”

“Đồng ý, trừ anh ra, ai em cũng không lấy.” Tần Ngữ Nghê nói xong, chủ động hôn lên môi Mạnh Vĩ Giác, mặc kệ trước đây có bao nhiêu khổ, giờ phút này cũng đã gió thổi mây bay.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-nhiet-vi-anh>